

gł

POLSKA GOSPODARCZA TYGODNIK

1 9 3 4

**POLSKIE
KOPALNIE SKARBOWE**

NA GÓRNYM ŚLĄSKU

SPÓŁKA DZIERŻAWNA
SOCIÉTÉ FERMIERE DES MINES
FISCALES DE L'ÉTAT POLONAIS
EN HAUTE-SILESIE.

KRÓLEWSKA HUTA G. ŚL.

RYNEK, L. 915.

TELEFONY: KRÓLHUTA 409-01 I KATOWICE 972

SPRZEDAŻ

WĘGLA, KOKSU, BRYKIETÓW I SIARCZ. AMONU

Z KOPALNÍ „KRÓL” BIELSZOWICE, KNURÓW.

ADR. TELEGR. SKARBOFERME KRÓL. HUTA.

LIGNOZA

SPÓŁKA AKCYJNA

FABRYKI: W KRYWAŁDZIE, POW. RYBNICKI, W PNIOWCU,
POW. TARNOGÓRSKI, W STARYM BIERUNIU,
POW. PSZCZYŃSKI

WSZELKIE MATERJAŁY WYBUCHOWE I ŚRODKI
ZAPALCZE, PAPIERY BEZDRZEWNE I DRZEWNE
W RÓŻNYCH GATUNKACH ORAZ MATERJAŁY
PLASTYCZNE SZTUCZNE

GENERALNA DYREKCJA: KATOWICE, UL. DWORCOWA 13
TELEF.: 339-81

GOSPODARKA NARODOWA

NIEZALEŻNY DWUTYGODNIK GOSPODARCZY

— Drugi rok
wydawnictwa

— Redakcja
i Administracja:
Warszawa,
Chmielna 23 m. 5

Prenumerata
kwartalna zł 4.50

— Zeszyt
pojedynczy 90

— Komitet Redakcyjny:
Kazimierz Sokołowski (redaktor),
Aleksander K. Ivánka, Bohdan
Łączkowski, Tadeusz Łychowski
i Józef Poniatowski —

— Do nabycia w większych
księgarniach i Administracji pisma

TYGODNIK HANDLOWY

niezbędny jest dla
przemysłowców
i hurtowników,

o ile chcą oni

dotrzeć do kupców
lub znać stan handlu

Numery okazowe na żądanie wysyła
ADMINISTRACJA „TYGODNIKA HANDLOWEGO“
Warszawa, ul. Zleńska 10, tel. 545-36

„Blacha Cynkowa”

WYJĄTKOWO NISKIE CENY
Eksport do wszystkich krajów świata!!!

MARKI FABRYCZNE
krajowych walcowni blachy cynkowej

Wszelkie wskazówki i wyjaśnienia techniczne
b e z p ł a t n i e !!!

Biuro Sprzedaży Polskich Walcowni Cynku

Sp. z ogr. por.

Katowice, Marjańska 11

Prosimy o zapytania

Prosimy o zapytania

Komunalna Kasa Oszczędności m. st. Warszawy

Stan rachunków w dn. 30 czerwca 1934 r.

STAN CZYNNY		zł
Kasa		881 987.18
Lokaty w bankach		9 590 661.90
Waluty obce		280 546.56
Papiery wartościowe własne		14 459 621.21
Pożyczki zabezpieczone hipotecznie		20 635 485.00
" " zastaw papierów wartościowych		11 092 218.94
" " towarów		167 894.80
" " wekslowe i na skrypty dłużne		6 224 565.89
" " komunalne		10 694 524.11
Weksle protestowane		164 475.10
Ruchomości		118 145.68
Nieruchomości		2 114 457.50
Koszty handlowe		555 159.12
Różne rachunki		651 601.41
		<hr/>
		77 648 344.40
Dokumenty do inkasa		288 075.21
Udzielone gwarancje		236 042.80
		<hr/>
		78 172 462.41
STAN BIERNY		zł
Kapitał Kasy		2 253 396.91
Rezerwa wartości papierów wartościow. własnych		221 155.97
Inne rezerwy		212 543.00
Wkłady oszczędnoś. (książ. 70 286)	zł 38 442 244.41	
" " term. " 2 623)	zł 23 586 368.87	
" " w obc. wal. " 478)	zł 613 043.88	62 641 657.16
Rachunki bieżące		10 669 198.31
Rachunek bieżący w Banku Polskim n/zastaw pa- pierów wartościowych własnych		10 348.00
Procenty i prowizje		1 190 235.87
Różne rachunki		449 809.18
		<hr/>
		77 648 344.40
Różni za inkaso		288 075.21
Zobowiązania z tytułu udzielonych gwarancyj		236 042.80
		<hr/>
		78 172 462.41

Centrala: Traugutta Nr. 5 (dom własny).

Oddział I: Bielańska Nr. 8. Oddział II: Praga—Targowa Nr. 65

GWARECTWO "HRABIA RENARD"

KOPALNIE WĘGLA i ZAKŁADY PRZEMYSŁOWE w SOSNOWCU (WOJ. KIELECKIE)

Adres telegr.: Renard—Sosnowiec Adres pocztowy—Sosnowiec Telefony: Nr. 28, 38 i 7-76

Zakłady obejmują: Kopalnie węgla kamiennego. Walcownię Rur i Żelaza.
Cegielnię Parową. Browar Parowy. Gospodarstwo Rolne.

Wyroby: WĘGIEL kamienny wysokokalorymetryczny wszelkich gatunków.

RURY bez szwu, czarne i ocynkowane ze stali Siemens-Martin, wyrabianej przez T-wo Huta Bankowa. Rury żelazne ciągnięte na gorąco i zimno do różnego użytku. Rury z kołnierzami stałymi i ruchomymi na przewody parowe, powietrzne, wodn i gazowe. Rury gładkie i fasonowe do kotłów, parowozów, traktorów. Rury Fielda. Rury pompowe, zwyczajne i amerykańskie. Rury wiertnicze. Rury studzienne o grubych ściankach do przewodów hydraulicznych. Rury podsadzkowe. Rury spawane do 1—1/2". Rury spawane z mufami lub kołnierzami, nagwintowanymi na przewody gazowe. Mufy, gwinty długie, łuki. Rury normalne wszelkich rozmiarów z dostawą natychmiastową. Rury specjalne. Odlewy żelazne. Żelazo kalibrowane. Bednarka. Drut. **SPECJALNOŚĆ:** rury o cienkich ściankach do cukrowni i aparatów dystylacyjnych. Wężownice wszelkich kształtów i wymiarów. CEGŁA maszynowa „Klinkier” i zwyczajna. PIWO różnych gatunków. Lód sztuczny.

Przedstawiciele: Inż. A. de ROSSET—Warszawa, Foksal 11, telefon Nr. 671-93 i 672-52
Juljan BONK — Lwów, Kołłątaja 5, telefon Nr. 12-80

POLSKA GOSPODARCZA

TYGODNIK, WYDAWANY PRZY POPARCIU MINISTERSTWA PRZEMYSŁU I HANDLU
ORAZ MINISTERSTW: SKARBU, ROLNICTWA I REF. ROLN., KOMUNIKACJI, POCZT I TELEGRAFÓW

WYCHODZI W SOBOTY

TREŚĆ ZESZYTU

	STR.		STR.
ZAGADNIENIE POLSKO - NIEMIECKICH STOSUNKÓW HANDLOWYCH — DR. T. ŁYCHOWSKI	883	PRAWO I SĄD W ŻYCIU GOSPODARCZYM: Nowe przepisy o licytacji publicznej — S. Baudouin de Courtenay	899
ŻYCIE GOSPODARCZE Na marginesie obrad Komitetu Ekonomicznego Ligi Narodów — X.		KRONIKA BIEŻĄCA: PRZEGLĄD USTAW I ROZPORZĄDZEŃ	900
GÓRNICCTWO I PRZEMYSŁ:		TERMIN OGÓLNYCH ZEBRAŃ W SPÓLKACH AKCYJNYCH	900
GÓRNICCTWO WĘGLOWE	889	SKARBOWOŚĆ I FINANSE:	
PRZEMYSŁ NAFTOWY	890	PODATKI I OPŁATY	901
BUDOWNICTWO	890	KREDYT	901
Akcja popierania budownictwa mieszkaniowego		Obrót kredytowy banków z zagranicą	
PRZEMYSŁ ZAPALCZANY	891	RYNEK DEWIZ I PAPIERÓW PROCENTOWYCH	903
ROLNICTWO	892	Z BANKU POLSKIEGO	904
Badania nad opłacalnością gospodarstw włościańskich — M. B.		PRZEGLĄD ZAGRANICZNY:	
HANDEL:		KRONIKA ZAGRANICZNA:	
TRAKTATY I KONWENCJE	894	OGÓLNE	905
HANDEL WEWNĘTRZNY	894	ANGLJA	906
Propaganda wytwórczości polskiej — M. Szyszkowski		STANY ZJEDNOCZONE AM.	906
KRAJOWE RYNKI TOWAROWE	895	WŁOCHY	907
RYNEK AKCYJNY	896	Z. S. R. R.	907
KOMUNIKACJA I TRANSPORT	896	MANDŻURJA	907
Inwestycje komunikacyjne		PERSJA	908
ŻEGLUGA I SPRAWY MORSKIE	898	KONGO FRANCUSKIE	908
POCZTA I TELEGRAF	898	Z RYNKÓW ZAGRANICZNYCH	909

ZAGADNIENIE POLSKO-NIEMIECKICH STOSUNKÓW HANDLOWYCH

W CHWILI, kiedy piszemy te słowa, mija cztery miesiące od wejścia w życie układu z dn. 7/III r. b., znoszącego stan wojny celnej, jaki trwał w stosunkach handlowych między Niemcami i Polską od czerwca 1925 r. Przed czterema miesiącami można było się spodziewać, iż w stosunkach tych następować będzie stopniowo pewna normalizacja, że długoletni stan anormalny skończył się definitywnie, że — wreszcie — po wzajemnem przystosowaniu się do siebie sąsiadujących ze sobą a tak rozdzielonych sztucznie w ciągu szeregu lat rynków obu krajów nastąpią, być może, dalsze akty oficjalne, normalizujące jeszcze bardziej owe stosunki. Wydaje się jednakowoż, że wbrew tym oczekiwaniom czas na pełną normalizację stosunków wymiennych pomiędzy

Polską i Rzeszą Niemiecką jeszcze nie nadszedł — i to nie z uwagi nawet na jakieś przeszkody, zależne od wzajemnego stosunku obu krajów. W ciągu ostatnich czterech miesięcy bowiem zaszły w położeniu niemieckiego handlu zagranicznego i wogóle w całym życiu gospodarczym Niemiec tak istotne zmiany, że trudno w tej chwili określić, jak, mianowicie, rozwijać się będzie wymiana towarowa polsko-niemiecka w ciągu nietylko najbliższych lat, ale nawet najbliższych miesięcy. Zadaniem uwag niniejszych będzie zatem nie prognoza, ale raczej diagnoza sytuacji obecnej, jaka wytworzyła się w stosunkach handlowych polsko-niemieckich na tle ogólnych trudności dewizowych Niemiec i związanych z nimi przemian w niemieckiej polityce handlu za-

granicznego. Wypadnie nam zatem kolejno rozważyć: a) dotychczasowe skutki częściowej normalizacji polsko-niemieckich stosunków handlowych, b) sytuację, wynikłą na tle trudności płatniczych Rzeszy w chwili obecnej, i możliwości jej rozwiązania do różnego, c) sytuację na dłuższą metę, wynikłą pośrednio tylko z obecnych trudności płatniczych Niemiec, a wyrażającą się w przemianach zasadniczych całej podstawowej koncepcji niemieckiego obrotu zagranicznego.

Wojna celna polsko-niemiecka, zakończona formalnie w dn. 7/III r. b., zakończyła się faktycznie w dn. 15/III. Od tej chwili pomiędzy obu krajami istnieje zatem normalny stan beztraktatowy, pogłębiony tu i owdzie przez doraźne porozumienia o niewielkim naogół zasięgu. Stan taki trwa już 4 miesiące, z których za 2½ posiadamy już dość dokładne dane statystyczne, pozwalające nam na zorientowanie się w zmianach, jakie zniesienie wojny celnej do stosunków polsko-niemieckich wprowadziło. Obserwując rozwój stosunków tych w ciągu pierwszych 5 miesięcy r. b., dojdziemy wówczas do następujących wniosków.

Ogólny przywóz z Niemiec w tym okresie wyniósł zł 38·1 miljn. wobec zł 69·5 miljn. wywozu naszego do Niemiec. Saldo dodatnie zatem wyniosło na korzyść Polski zł 31·4 miljn. Rozwój obrotów był następujący (w miljn. zł):

	Przywóz	Wywóz
Styczeń	6·7	11·7
Luty	6·4	13·1
Marzec	8·1	17·8
Kwiecień	8·3	13·9
Maj	8·7	13·1

Z zestawienia tego widzimy przedewszystkiem, iż, jeśli istotnie wygospodarowaliśmy w stosunkach z Niemcami w ciągu 5 miesięcy r. b. przeszło zł 31 miljn. salda dodatniego, to nie zawdzięczamy tego bynajmniej zniesieniu wojny celnej. Przeciwnie — już od początku roku mamy z Niemcami saldo dodatnie, które wynika z ukształtowania się naszych stosunków w 1933 r., kiedy to przeciętny przywóz miesięczny z Niemiec wynosił ok. zł 12·1 miljn, wywóz zaś do Niemiec — ok. zł 14 miljn. Rozwój obrotów w ciągu pierwszych 5 miesięcy r. ub. przedstawiał się, jak następuje (w miljn. zł)

	Przywóz	Wywóz
Styczeń	12·6	13·8
Luty	11·3	12·3
Marzec	12·7	15·3
Kwiecień	14·7	11·6
Maj	10·8	10·4

Z powierzchownej analizy powyższych liczb wynika, iż zniesienie wojny celnej nie zmieniło w zasadzie ukształtowania się obu stron handlu polsko-niemieckiego, podwyższając je tylko cokolwiek. Niemniej jednak po stronie polskiego wywozu do Niemiec podwyżka była dość raptowna (przypadła na marzec, który — jak wynika z liczb z r. ub. — jest miesiącem wzmożonego wywozu polskiego do Niemiec), następnie zaś zmieniła się w powolny spadek. Po stronie niemieckiego przywozu natomiast mamy powolny, ale stały wzrost. Podczas gdy wysokość miesięcznego wywozu z Polski do Niemiec w lutym i maju jest identyczna, wywóz majowy

Niemiec do Polski przewyższa wywóz lutowy o przeszło 36%.

Porównyując dalej liczby niemieckiego przywozu do Polski w r. b. i w r. ub., konstatujemy, iż przywóz ten zmniejszył się wyraźnie. Spadek ten dokonał się jednak w 1933 r., kiedy to przywóz z Niemiec do Polski spadł w stosunku do 1932 r. o 16%, podczas gdy wywóz z Polski do Niemiec — przeszło o 4%. Sięgając jeszcze dawniej, stwierdzimy, iż przywóz z Niemiec w 1932 r. był prawie o 52% niższy od przywozu tego w 1931 r., wywóz zaś w 1932 r. — o 44% niższy od wywozu z roku poprzedniego. Wynika z tego niezbicie, iż w stałym kurczeniu się w okresie kryzysu polsko-niemieckich obrotów stały spadek przywozu z Niemiec zahamowany został i zmieniony w zwyczaj przez zniesienie wojny celnej, podczas gdy dla wywozu polskiego do Niemiec zmiana ta żadnej istotnej roli nie odegrała.

Niemniej jednak pozostaje do wyjaśnienia sprawa zwiększonego nieco salda dodatniego w polsko-niemieckich obrotach na korzyść Polski. Stwierdzić należy, iż rok 1931 zamknęliśmy w stosunkach z Niemcami saldem ujemnym prawie zł 44 miljn., 1932 r. — saldem dodatnim zł 2·8 miljn., 1933 r. zaś — saldem dodatnim zł 22 miljn. Rzecz charakterystyczna, iż w ciągu pierwszych 5 miesięcy r. ub. mieliśmy z Niemcami saldo ujemne w wys. zł 2·1 miljn. — tak, iż cała nadwyżka przypada na II połowę r. ub. Otóż, nadwyżka ta wywołana została wyłącznie spadkiem przywozu z Niemiec do Polski, nie zaś wzrostem naszego wywozu. Przeciętny nasz wywóz miesięczny w r. ub. wynosił, jak wspomniano, ok. zł 14 miljn., przeciętny nasz wywóz w ciągu pierwszych 5 miesięcy r. b. wynosi identycznie tyleż samo. Natomiast przywóz z Niemiec, trzymając się do października r. ub. na przeciętnej swej zł 12 miljn. miesięcznie, osiąga w październiku podwójną niemal wysokość (zł 23·5 miljn.), w listopadzie — spada do normalnego poziomu, w grudniu zaś — do zł 7·5 miljn.

Nietrudno zdać sobie sprawę, iż czynnikiem, jaki wpłynął na ograniczenie przywozu niemieckiego, było wprowadzenie przez nas nowej taryfy celnej, zwłaszcza iż Niemcy, jako kraj, z którym nie posiadamy traktatu handlowego, nie korzystały z żadnych zniżek konwencyjnych. Faktowi temu niesposób zaprzeczyć. Okazuje się jednak, iż zniesienie wojny celnej było dla Niemiec interesem niewątpliwie korzystnym, skoro potrafiły one powoli i systematycznie wysokość swych wywozów miesięcznych zwiększać. To pozwala nam na tego rodzaju pierwszą konstatację: zniesienie wojny celnej nie zmieniło w niczem niemal wysokości wywozu polskiego do Niemiec, dało natomiast Niemcom możliwość stopniowego i powolnego likwidowania tych strat, jakie sprawiło im wprowadzenie w Polsce nowej taryfy celnej, ciężącej na ich przywozie do Polski szczególnie silnie z uwagi na brak traktatowych z nami stosunków. Dodać należy, iż cały niewielki wzrost, jaki można zaobserwować w naszym wywozie do Niemiec, po zniesieniu wojny celnej, dotyczy wyłącznie pozycji drewna.

* * *

W świetle tych wniosków jasnym się staje, iż twierdzenia prasy niemieckiej, jakoby zniesienie wojny celnej było powodem powstania obecnego salda dodatniego dla Polski w jej obrotach z Niemcami, nie wytrzymują krytyki. Jeśli kto zyskał do

rażnie na zniesieniu wojny celnej, to przedewszystkiem Niemcy. Polska, gdyby chodziło jej o utrzymanie korzystnej relacji bilansowej z Niemcami, miałaby wszelki interes w nieznośeniu tego stanu. Oczywiście — chodziło jej i o coś innego, co spowodowało ostateczną decyzję.

Stwierdzić należy ponadto, iż saldo bilansowe w historycznym rozwoju stosunków handlowych polsko-niemieckich nie odgrywało nigdy większej roli. Przykładowo — największe było ono na korzyść Polski w 1926 r., a więc bezpośrednio po wybuchu wojny celnej z Niemcami i w roku, którego I połowa upłynęła w Polsce pod znakiem szczególnych trudności gospodarczych; w 1928 r. i w 1931 r. było ono silnie ujemne na naszą niekorzyść; w 1929 r. i 1930 r. — dodatnie; w 1932 r., jak powiedziano, naogół bilans był wyrównany. Widać z tego wahania się wzajemnego stosunku obrotów, iż niema w nim żadnej stałej tendencji — i że ulega on co pewien czas zasadniczym zmianom.

Dlatego też, gdyby po zlikwidowaniu wojny celnej nastąpiły były w stosunkach handlowych polsko-niemieckich czasy względnie normalne, można byłoby przepowiadać przez czas pewien dodatnie saldo na korzyść Polski (do czasu, dopóki wąskie strumyki przemysłowego wywozu niemieckiego nie skorzystają stopniowo z nowowytworzonej sytuacji), następnie zaś należało się niewątpliwie liczyć ze zmniejszeniem tego salda. Wypadki, jakie nastąpiły w Niemczech, prognozę tę postawiły pod znakiem zapytania.

Mamy, oczywiście, na myśli niemiecki problem dewizowy. Nie zamierzamy na tem miejscu powtarzać raz jeszcze faktów i liczb, powielokroć już w ostatnich czasach poruszanych na tych łamach, a ilustrujących rozwój niemieckiego kryzysu dewizowego, jego przyczyny — i jego skutki w dziedzinie zaopatrywania dewizami przywozu do Niemiec. Skonstatujemy tylko pokrótce, iż, podczas gdy w okresie znoszenia wojny celnej pomiędzy Polską i Niemcami wewnętrzne niemieckie przepisy dewizowe udzielały każdemu importerowi 50% jego dewizowej „kwoty bazowej” (t. j. spotrzebowanych przez ten dewiz w latach 1930 i 1931), to w maju przydział ten zmniejszył się do 25%, w czerwcu — do 10%, w dn. 25/VI zaś postawiony został przez ogólne niemieckie zarządzenie dewizowe wogóle pod znak zapytania przez uzależnienie go zarówno od dziennych wpływów dewizowych do Reichsbanku, jak i od różniczkowania autonomicznego pomiędzy przydziałami dewiz na import surowców i import innych towarów zagranicznych.

Nie chcemy też rozwodzić się zbyt długo nad podkreśleniem zupełnie specyficznego położenia, jakie pod tym względem właśnie zajmuje Polska wobec Niemiec. Niemcy załatwiły sprawy przydziału dewiz na bieżące transakcje handlowe ze wszystkimi niemal państwami Europy drogą specjalnych układów rozrachunkowych. Wiemy, że inne układy mają one z krajami o wolnym obrocie dewizowym, inne zaś z temi, gdzie istnieją w obrocie tym ograniczenia. Wiemy dalej, iż owe układy rozrachunkowe (Verrechnungsabkommen) z krajami o wolnym obrocie dewizowym są dla Niemiec jednocześnie źródłem dopływu dewiz, gdyż z reguły z temi właśnie krajami Niemcy posiadają bilanse handlowe dodatnie. Nie chcemy o tem wszystkiem zbyt wiele mówić, gdyż wydaje się to nam zbyt zbytecznem. Specyficzność

położenia Polski wobec Niemiec, niemającej w chwili obecnej ujemnego salda w handlu z Niemcami (inna rzecz, że może go mieć za kilka miesięcy), a jednocześnie nieposiadającej żadnych ograniczeń dewizowych, powinna skłonić do traktowania jej również w sposób specyficzny. Dotychczasowe obfite niemieckie doświadczenia clearingowo-dewizowe do nas zastosowania mieć nie mogą.

Jest rzeczą jasną, iż à la longue stan obecny trwać nie może. Nie dlatego nawet, aby powodował on specjalnie silne „zamrażanie się” należności polskich eksporterów w Niemczech, ale z uwagi na zupełną niepewność sytuacji, uniemożliwiającą eksporterowi jakkolwiek najogólniejszą nawet kalkulację. Z chwilą, gdy przydział dewiz na przywóz uzależniony jest w Niemczech od czynników zupełnie nie do przewidzenia, jakimi są dzienne wpływy dewiz w Reichsbanku oraz ewentualne zapotrzebowania dewiz na surowce, ustaje wszelka gwarancja otrzymania przez importera (a więc i przez polskiego eksportera) gotówki. W tych warunkach wywóz polski musi nieuchronnie się kurczyć, gdyż coraz mniej będzie chętnych do ryzyka nieotrzymania należności za sprzedany towar.

W ten sposób wytwarza się sytuacja zgoła paradoksalna. W marcu dwa kraje ustalają zniesienie zatargu gospodarczego, istniejącego pomiędzy nimi w ciągu nieomal 9 lat. Ten krok wychodzi niewątpliwie na korzyść jednemu z nich, który był w ostatnich czasach na zatargu poszkodowany. Ale w 2 miesiące po zniesieniu zatargu zaczyna powstawać sytuacja, kiedy jednastrona widzi prawdopodobieństwo unicestwienia w znacznej części swego wywozu, podczas gdy druga stale i metodycznie zwiększa swe wykorzystywanie marcowej likwidacji zatargu. Równowaga we wzajemnych stosunkach jest w tych warunkach całkowicie zachwiana.

Jakież jest tu wyjście? Niewątpliwie — jedno: zagwarantowanie przez Niemcy przydziału dewiz na przywóz z Polski. Argumentacja w tym wypadku jest jasna:

1. — Zniesienie wojny celnej nastąpiło w okresie, kiedy przydział dewiz na pokrycie należności za import z Polski do Niemiec, jakkolwiek wynosił owe wspomniane powyżej 50% „kwoty bazowej” każdego niemieckiego importera, wystarczał naskutek ogólnego zmniejszenia naszego wywozu do Niemiec na pokrycie należności naszych eksporterów. W tem przeświadczeniu Polska dokonała aktu z dn. 7/III r. b., zaopatrzonego — notabene — w niemieckie zapewnienie o „bienveillance” w przydzielaniu dewiz na import z Polski. Gdyby istotnie (na co się coraz wyraźniej zanosi) zapewnienie to nie miało być stosowane, oznaczałoby to ze strony Niemiec jeśli nie formalne, to z pewnością materialne złamanie postanowień dokumentu z dn. 7/III r. b.

2. — Argument o ujemności ogólnego bilansu handlowego Niemiec, mającej powodować — według twierdzenia prasy niemieckiej — konieczność obecnych utrudnień w przydziale dewiz, nie może mieć zastosowania do obrotów polsko-niemieckich już choćby ze względu na minimalne znaczenie, jakie obrót z Polską może posiadać dla ujemności całego bilansu handlowego Niemiec. Fakt, że Niemcy przydzielały owe 6 czy 7 milin. miesięcznie dewiz na załatwienie pretensyj polskich eksporterów — nie może odgrywać

żadnej roli w stanie dewizowym Banku Rzeszy — nawet przy obecnym jego poziomie.

3. — Widzimy już zgóry kontrargument niemiecki: dlaczego dla Polski ma się robić wyjątek, skoro nie jest ona nawet państwem, z którym Niemcy posiadają formalny traktat handlowy? Przecież Niemcy wogóle obecnie przydzielają tylko 5% „kwoty bazowej” na przywóz, a i to pod całym szeregiem warunków. Z jakiej racji Polska ma być szczególnie uprzywilejowana? I na to odpowiedź jest prosta: dlatego, że Polska jest zupełnie specyficznym kontrahentem gospodarczym Niemiec, niepodobnym do żadnego z pozostałych. Niemcy swoją politykę dewizową rozmieścili w następujący sposób. Z europejskimi krajami wierzycielskimi (oprócz W. Brytanii) posiadają oprócz normalnego przydziału dewiz na import z tych krajów jeszcze specjalne układy rachunkowe, przez które unika się codziennego przydziału dewiz, a transferuje się w pewnych okresach tylko saldo obrotów. Zresztą saldo to jest z reguły dla Niemiec korzystne i stanowi jedno ze źródeł zaopatrywania się Niemiec w dewizy. Z krajami dłużniczymi Niemcy pozawierały umowy clearingowe w stosunku naogół jak 1:1, jeśli chodzi o wartość wzajemnych obrotów. Działają tutaj niewątpliwie nie tylko względy niemieckiej polityki dewizowej, ale przede wszystkim fakt stosowania ograniczeń dewizowych przez wszystkie wspomniane państwa, a więc chęć zabezpieczenia przydziału dewiz na eksport niemiecki do tych krajów. W stosunku do krajów zamorskich, skąd Niemcy sprowadzają surowce, kwestja dewizowa wogóle nie istnieje. Gospodarka w zakresie przywozu surowców do Niemiec regulowana jest na zupełnie odmiennej płaszczyźnie (znane ograniczenia co do zakupu surowców), na te surowce jednak, jakie przychodzą, dewizy są przydzielane bez trudności.

Polska nie wchodzi w żadną z 3 powyżej wymienionych grup kontrahentów Niemiec. Do pierwszej zaliczałyby ją fakt nieposiadania narówni z państwami tej grupy jakichkolwiek ograniczeń dewizowych (gwarancja zapłaty dla eksportera niemieckiego), ale wyłącza ją naodwrot „wierzycielski” charakter tej grupy, posiadającej z Niemcami z reguły ujemne bilanse handlowe (fakt całkowicie słuszny i naturalny). W drugiej grupie znaleźć się nie możemy, bo nie posiadamy właśnie ograniczeń dewizowych. Do trzeciej nie pasujemy jako państwo europejskie i ponadto jako częściowy tylko dostawca surowców, potrzebnych Niemcom. Żaden zatem z kierunków niemieckiej polityki dewizowej, stosowanych do tej chwili, do Polski zastosowania mieć nie może.

Z całej tej argumentacji wynika niezbicie, iż zarówno z uwagi na duch układu z dn. 7/III, jak i z uwagi na niewielki obrót z krajem tak specyficznym dla Niemiec z punktu widzenia właśnie przydziału dewiz — jedynym rozwiązaniem słusznym musi być przydział przez Niemcy bezapelacyjnie dewiz na nasz wywóz do nich. Tego się w tej chwili od Rządu berlińskiego oczekuje.

Wszystkim tym argumentom Niemcy przeciwstawić mogą jeden — ale zato natury istotnie „zasadniczej”. Brzmi on poprostu: nie mamy dewiz w Reichsbanku i dlatego przydzielać ich na import zagraniczny bezwzględnie (t. j. niezależnie od warunków objek-

tywnych) nie możemy. Wskazaliśmy już powyżej, iż z punktu widzenia faktycznego argument ten nie wytrzymuje krytyki, gdyż udział Polski w przywozie do Niemiec jest tak niewielki, iż nawet przy obecnych skurczonych rezerwach dewizowych Reichsbanku nie może on odegrać żadnej roli. Ponadto jednak wchodzi w grę i inny motyw.

Z punktu widzenia zapasów dewizowych Reichsbanku nie może wchodzić w grę tutaj przydział dewiz na cały przywóz z Polski, gdyż w znacznej części skompensowany jest on swobodnym otrzymywaniem dewiz przez niemieckich eksporterów od naszych importerów w Polsce. Innymi słowy, to, co Reichsbank przydziela w dewizach na eksport Polski do Niemiec, wraca mu się w znacznej części przez dewizy, uzyskiwane w Polsce przez eksporterów niemieckich. W ten sposób gra rolę tylko saldo ostateczne wzajemnych obrotów. W zależności od tego, czy saldo to jest dla Niemiec dodatnie czy ujemne, mogą one więc mieć albo lekki odpływ albo lekki przyływ dewiz w stosunku do Polski. Ale stwierdziliśmy już powyżej, że kwestja salda w obrotach polsko-niemieckich jest zupełnie otwarta. Należymy w całokształcie obrotu zagranicznego Niemiec do rynków, które raz bywają w stosunku do Niemiec dodatnie, raz ujemne. W chwili obecnej np. Niemcy posiadają z Europą Zachodnią trwałe saldo dodatnie. W stosunku do krajów zamorskich saldo to jest naodwrot dla nich trwale ujemne. To są pozycje stałe. O Polsce nic nie można w tej chwili powiedzieć napewno. Wprawdzie w pierwszych miesiącach mieliśmy w r. b. saldo dodatnie, ale zmniejsza się ono wyraźnie i to zarówno przez wzrost przywozu z Niemiec po zakończeniu wojny celnej (w czerwcu r. b. ostatnie prowizoryczne dane statystyczne obliczają przywóz z Niemiec na $\text{Z} 9.5$ milj., czyli przeszło o 50% wyżej niż w lutym r. b.), podczas gdy nasz wywóz ma tendencję zniżkową. Dewizowo więc w tej chwili Niemcy oddawałyby nam pewne minimalne nadwyżki per saldo, ale już za kilka miesięcy mogłoby być wprost odwrotnie. Dlatego też musimy stać na stanowisku, że kwestja ta wogóle istnieć nie powinna jako zagadnienie zasadnicze.

Na tle tej sytuacji rozpoczęły się w Warszawie rozmowy ekspertów polskich i niemieckich o wykonanie w praktyce uchwał porozumienia majowego pomiędzy rolnikami obu krajów. Rozmowy zatem dotyczą tylko jednego — i to niezbyt wielkiego — wycinka wzajemnych stosunków handlowych. Nieznane są jeszcze wyniki tych rozmów, ale stwierdzić można odrazu, że z punktu widzenia całokształtu naszej sytuacji wobec Niemiec w chwili obecnej nie posiadają one znaczenia decydującego. Byłoby niezmiernie korzystne, aby w zakresie szeregu produktów (gęsi, masło, jaja, spirytus i t. d.) doszło się do konkretnych wyników, umożliwiających wzrost obrotów wzajemnych pomiędzy obu krajami. Jest to jednak tylko negocjacja specjalna, której rzeczywiste znaczenie można będzie ocenić dopiero po rozstrzygnięciu owych zasadniczych zupełnie problemów wymiany polsko-niemieckich, o których mówiliśmy uprzednio.

Ten problem zasadniczy ma jednak dwa wizerunki, z których poruszyliśmy powyżej tylko jeden, a mianowicie doraźne trudności płatnicze Rzeszy

i sposoby zaradzenia im w chwili bieżącej. Istnieje jednak, jak wspomnieliśmy na wstępie niniejszych uwag, jeszcze jedno zagadnienie zasadnicze, a mianowicie przyszłość stosunków wymiennych polsko-niemieckich na tle coraz bardziej konkretyzującej

się nowej koncepcji polityczno-handlowej Niemiec na dalszą metę. O tem zagadnieniu, wymagającym szeregu uwag wstępnych, wypadnie nam pomówić osobno.

Dr. T. Łychowski

ŻYCIE GOSPODARCZE

NA MARGINESIE OBRAD KOMITETU EKONOMICZNEGO LIGI NARODÓW. — W chwili, gdy piszemy te słowa, obraduje XLI sesja Komitetu Ekonomicznego Ligi Narodów owego organu, który w dziejach instytucji genewskiej odegrał swego czasu dość poważną i wcale pracowitą rolę. Tych kilkunastu ekonomistów, wybranych „ad personam” i reprezentujących nietylko rządy, ile opinie gospodarcze poszczególnych krajów, miało kiedyś coś nie coś do powiedzenia w międzynarodowych stosunkach gospodarczych. Obecnie do powiedzenia z mocą autorytatywną mają z konieczności bardzo niewiele, ale też zbierają się bardzo rzadko. Ostatnie posiedzenie Komitetu odbyło się w połowie listopada r. ub., przedostatnie — przed Konferencją Światową w Londynie, a więc I połowie r. ub.

A jednak myliłby się ten, kto odmawiałby Komitetowi Ekonomicznemu Ligi Narodów wszelkiego prawa do egzystencji i wszelkiego mandatu do zabierania głosu. Nie ulega wątpliwości iż okres do wszelkich wspólnych poczynań gospodarczych na terenie międzynarodowym jest jaknajgorszy. W tej dziedzinie niepowodzenie Światowej Konferencji w Londynie długo jeszcze ciążyć będzie nad wszelkimi próbami poczynań. Zwłaszcza iż nie ziściła się żadna z tych nadziei, które żywiono w okresie 7 tygodni obrad londyńskich i których niespełnienie się wówczas zadecydowało o rozbięciu konferencji. Nie nastąpiła przedewszystkiem stabilizacja de iure głównych walut świata. To, że do pewnego czasu są one jakgdyby stabilizowane de facto, odgrywa może doraźnie kojący wpływ na międzynarodową sytuację gospodarczą, elementem jakiegokolwiek poprawy jednak być w żadnym razie nie może. Ponadto z uwagi na stale wzrastające trudności gospodarcze w poszczególnych organizmach narodowych wzajemne stosunki gospodarcze państw między sobą skomplikowały się i zaplątały jeszcze bardziej niż w okresie konferencji londyńskiej. Dodać do tego należy powtórne bankructwo Niemiec i wszelkie komplikacje z tem związane. Sytuacja jest niewątpliwie trudna — trudna o tyle, iż pojawiające się tu i ówdzie oznaki indywidualnej poprawy mogą jeszcze silniej skomplikować ogólne położenie, skoro zważy się, że mimo wszystko, jak powiedziano, główne elementy poprawy, od których zależy całość położenia gospodarczego na świecie, nie wykazują jeszcze jakichkolwiek trwałych oznak odprężenia sytuacji. Sporadyczne wzrosty koniunkturalne mogą w tych warunkach odegrać podwójną (i w obu wypadkach równie niekorzystną) rolę: utrudnić sytuację krajom, które jej odczuwają w zbyt silnym jak na obecne czasy stopniu, oraz wprowadzić w stosunku do obecnego „ustabilizowanego na dnie” położenia ogólnego nowy czynnik zamieszania.

Czy w takich warunkach Komitet Ekonomiczny Ligi Narodów może mieć coś do powiedzenia? Naszym zdaniem — niewątpliwie tak. Niema mowy, rzecz prosta, o jakiejś twórczej inicjatywie czy posunięciu realnym z jego strony. Zawsze zresztą miał z natury rzeczy charakter raczej opiniodawczy niż inicjatorski, a w okresie przejściowego liberalizmu powojennego jego sporadyczne inicjatywy (np. w sprawie projektu konwencji międzynarodowej o traktowaniu cudzoziemców) wywoływane były bardziej temperamentem poszczególnych jego członków niż samą tendencją

tego zgromadzenia. Komitet Ekonomiczny powołany był zawsze do konstataowania i oceny faktów czy posunięć — i z roli tej nie powinien wychodzić i dziś. Posunięcie może być nierealne lub trudne do przeprowadzenia w obecnych czasach: niechże Komitet Ekonomiczny to stwierdzi. Ogólne położenie w zakresie stosunków gospodarczych pomiędzy narodami staje się coraz mniej zrozumiałem i coraz bardziej zaplątanem: niechże Komitet postara się go ogółowi polityków gospodarczych świata uprzystępnąć. Przypominamy sobie, jak wielkie wrażenie uczyniła w Europie i na całym świecie sesja komisji monetarnej Międzynarodowej Izby Handlowej w marcu r. b. w Paryżu, jakkolwiek przecież obrady te musiały z natury rzeczy mieć o wiele mniej materiału realnego niż bagaż myślowy, reprezentowany przez Komitet Ekonomiczny. W dzisiejszych autarkicznych (nietylko na polu czysto gospodarczym) czasach każda opinia zrzucona „zgóry”, t. j. nie z punktu widzenia doraźnych czy nawet długofalowych interesów egoistycznych danego organizmu narodowego, musi posiadać pewną wartość.

W listopadzie r. ub. charakteryzował np. Komitet Ekonomiczny położenie w zakresie międzynarodowych stosunków gospodarczych w ten sposób: „... Członkowie Komitetu zdołali rozróżnić dwie główne i sprzeczne ze sobą nawzajem tendencje wśród mnogości metod, stosowanych dziś przez poszczególne państwa w podwójnym celu zapewnienia istnienia ich ludności i odbudowania równowagi ich bilansów płatniczych. Pierwsza z nich zasada się na zamykaniu się w sobie, zamykaniu granic przed przywozem, choćby nawet prowadziło to do zaniechania wywozu. Jest to tendencja autarkiczna. Druga polega — bez względu na metodę rokowań, jakiej się używa — na szukaniu dla obu stron środków zaradczych na ich trudności raczej w zwiększaniu wywozu niż w zmniejszaniu systematycznym i nieskończonym przywozu...” W tych kilku zdaniach zawarta jest w gruncie rzeczy cała treść obecnych stosunków gospodarczych pomiędzy poszczególnymi krajami. Komitet Ekonomiczny nie ośmielił się nawet na ocenę wartości jednej i drugiej metody, ale jasne jest, że ciąży ku pierwszej. Inna rzecz, że dotychczas wszystko przemawia za tem, iż górę bierze właśnie druga.

Handel światowy skurczył się od 1929 r. do mniej więcej 1/3 ówczesnej swej wartości. W 1929 r. obliczano go na ok. 2 600 milj., w 1930 r. — na ok. 2 480 milj., w 1931 r. — na ok. 2 345 milj., w 1932 r. — na ok. 2 231 milj., wreszcie w 1933 r. — na ok. 2 210 milj. W ten sposób obroty światowe skurczyły się do poziomu z pierwszych lat bieżącego stulecia, czyli cofnęły się w rozwoju o przeszło 30 lat. Dotychczas z minimalnymi wyjątkami zatem mowy niema o jakimkolwiek rozszerzaniu wzajemnych obrotów. Spadek jest trwały, a, co ważniejsze, ciągnie się on nadal i w 1934 r., jakkolwiek właśnie w r. b. daje się zauważyć na terenie produkcji bezrobocia i t. d. pewna niewielka, ale jednak zupełna widoczna poprawa.

Tym paradoksem Komitet Ekonomiczny zajmie się niewątpliwie, i to stanowić będzie przedmiot jego dyskusji ogólnej. Prócz tego jednak istnieje jeszcze cały szereg zagadnień, które wymagają nietylko już opinii, ale wprost konkretnego

twienia. Wprawdzie od fiaska konferencji londyńskiej międzynarodowa działalność gospodarcza zredukowała się do minimum, ale i to minimum wymaga jakiegoś załatwienia. Na ostatniej sesji Komitetu, mianowicie, przyszły na stół uchwały Konferencji Światowej w Londynie, wśród których było parę wymagających załatwienia.

Do nich należą np. sprawy weterynaryjne, a mianowicie w pierwszym rzędzie przyjęcie i zatwierdzenie 3 międzynarodowych układów weterynaryjnych (o kontroli służby weterynaryjnej, o tranżycie materiałów hodowlanych i wreszcie o przywozie i wywozie produktów zwierzęcych poza mięsem i t. d.). W wyniku ówczesnych obrad Komitetu na dzień 15 października r. b. zwołana jest pierwsza po wielu miesiącach międzynarodowa konferencja dla przyjęcia owych konwencji. Inna rzecz, że Niemcy nie wchodzą obecnie, jak wiadomo, do Ligi Narodów i w żadnych konferencjach, odbywających się pod jej auspicjami, udziału nie biorą. Jakżeż tu mówić w takich warunkach o pełnowartościowości układów, które same przez się już nie poruszają najważniejszego zagadnienia weterynaryjnego — przywozu zwierząt żywych i mięsa?

Oprócz spraw owych 3 konwencji weterynaryjnych Konferencja Światowa pozostawiła w spuściznie jeszcze sprawę „studjów” nad przywozem i wywozem mięsa, a więc nad zagadnieniem, które, jak wspomniano, stanowi właściwie treść wszelkich poczynań w dziedzinie międzynarodowych porozumień weterynaryjnych. Do tego dołączyła jeszcze bardziej beznadziejną, jeśli chodzi o jakies widoki załatwienia, sprawę wywozu i przywozu żywca. Tę drugą listopadową sesję Komitetu Ekonomicznego zakwalifikowała odrazu jako zawierającą „nadzwyczajne i specjalne komplikacje”, czyli — krótko mówiąc — odesłała ad calendas graecas. Sprawa mięsa natomiast dostała się dla „czysto naukowego i technicznego badania” Międzynarodowemu Instytutowi Chłodnictwa, który sam zaofiarował się z wykonaniem pierwszego sprawozdania na ten temat.

Poza sprawami weterynaryjnemi konferencja londyńska zleciła jeszcze Międzynarodowemu Instytutowi Rolniczemu w Rzymie sprawę międzynarodowej konwencji fitopatologicznej z dn. 16/IV 1929 r., która, jakkolwiek podpisana przez przeszło 20 państw, uzyskała zaledwie 8 ratyfikacji. Komitet Ekonomiczny na swej listopadowej sesji zalecił Instytutowi rzymskiemu „zbadanie”, dlaczego szereg sygnatarjuszy trzyma się od konwencji tej zdala. Jeśli chodzi o Polskę, możemy odpowiedzieć odrazu: dlatego, że konwencja ta została jeszcze in statu nascendi pozbawiona wogóle wszelkiego znaczenia przez nadmiar rezerw, zastrzeżeń i wogóle ostrożności uchwalających — tak, iż praktyczna wartość jej jest w tej chwili niemal żadna.

Przechodząc od spraw sanitarnych do drugiej grupy zagadnień, pozostałych po obradach londyńskich, natrafiamy na zalecenie Konferencji Światowej, mówiące, „iż w tem, co się tyczy pewnych spraw, odnoszących się do protekcjonizmu pośredniego, a zwłaszcza tych, które poruszają formalności celne, prace Komitetu Ekonomicznego są dość posunięte naprzód aby pozwolić w odpowiedniej dacie na zwołanie specjalnej konferencji na te tematy”.

Komitet Ekonomiczny nie podzielił optymizmu konferencji londyńskiej. Rozdzielił natomiast poszczególne zagadnienia, wchodzące w skład całości tych badań. Okazało się, iż chodzi tutaj: o projekt układu międzynarodowego co do ułatwienia propagandy handlowej, o projekt przepisów międzynarodowych, mających mieć zastosowanie do clenia towarów (brutto, netto), tary i opakowania, a wreszcie o rozwinięcie pewnych przepisów funkcjonującej już, jak wiadomo, konwencji międzynarodowej o uproszczeniu formalności celnych z dn. 3/XI 1923 r. Każdy z tych 3 działów otrzymał z natury rzeczy inną procedurę.

Projekt układu o propagandzie handlowej ma na celu dopuszczanie poza cłami i utrudnieniami przywozowymi afiszów, ogłoszeń, broszur propagandowych i t. p. Przeszedł on już opracowanie specjalnego komitetu rzeczoznawców, dostał się do półrządowego zbadania poszczególnym administracjom państwowym — i ma pewne szanse przejścia w formalne porozumienie. Co do unifikacji przepisów o cleniu towarów, tarze i t. p. — to wprawdzie i tutaj opracowany przez rzeczoznawców projekt uzyskał względnie przychylną opinię zainteresowanych administracji, to jednak widocznie z przyjęciem formalnym tych zasad są jakieś kłopoty, skoro w listopadzie r. ub. Komitet Ekonomiczny określił unifikację tę jako „nieodpowiadającą wprawdzie celowi, który chciano początkowo osiągnąć, ale niemniej niepozbawioną znaczenia”. Oba te projekty w rezultacie nie będą przedmiotem „konferencji”, jak życzyło sobie tego w Londynie, ale po prostu mają być uchwalone w drodze skombinowania eksperytów fachowych i uwag oficjalnych, jakie poszczególne rządy przedłożą na piśmie. Jedyne zebranie rzeczoznawców, jakie odbyć się ma w tej sprawie, oddane zostało pod egidę b. przewodniczącemu komisji ekonomicznej na konferencji londyńskiej, obecnemu Premierowi holenderskiemu, P. Colijnowi. Wydaje się, iż nieprędko zrobi on użytek ze swych uprawnień.

Wreszcie w tem, co tyczy dalszego rozwoju konwencji o uproszczeniu formalności celnych, to sprawa ta jest jeszcze wogóle w stadium początkowym i „niewyjaśnione było jeszcze, jakie będą wnioski pierwszego zasięgnięcia opinii”.

W sprawie znaków pochodzenia towarów, która to sprawa również przeszła z Londynu do Komitetu Ekonomicznego, były projekty optymistyczne, aby zwołać jakąś podkomisję dla poprawy sytuacji, jaka istnieje obecnie w tej dziedzinie. Słusznie jednakowoż na listopadowej sesji Komitetu Ekonomicznego w r. ub. „wiadomości, dostarczone przez niektórych członków Komitetu co do stanowiska ich administracji w tej sprawie, przekonały jednakże Komitet, że szanse zrealizowania poważniejszej poprawy sytuacji... są minimalne”. I podkomisja nie odbędzie się.

Wreszcie, ostatnią grupę spuścizny po konferencji londyńskiej stanowią rozpoczęte przez nią prace w dziedzinie „koordynacji produkcji i zbytu”. W sprawie produktów nabiałowych (referat Dr. Laura), w sprawie cukru (nieudana konferencja w Londynie), w sprawie wina, drzewa, węgla (opinia Komitetu Ekonomicznego powołuje się w tym wypadku na niechęć brytyjskich producentów do wszelkich rozmów międzynarodowych), miedzi i cyny — rozpoczęte zostały „przygotowania”, które nigdzie nie doszły, o ile nam wiadomo, do jakiegoś punktu bardziej zaawansowanego. Na obecnym Komitecie ujawnić się mogą zresztą jakieś nowe szczegóły.

Tyle zatem — o dotychczasowych pracach Komitetu Ekonomicznego i jego dyskusji ogólnej (zaopatrzonej, jak głosi program obrad, w zestawienie najnowszych metod polityczno-handlowych na kuli ziemskiej, najnowsze statystyki obrotów światowych i t. d. i t. d.). Poza tem jednak na porządku obecnego Komitetu figuruje sprawa turystyki międzynarodowej, jako zjawisko gospodarcze, sprawozdanie delegata Ligi (Dr. Ludwika Rajchmana, Dyrektora Sekcji Higieny w Sekretarjacie Ligi) o sytuacji w Chinach, sprawozdanie z panamerykańskiej konferencji gospodarczej w Montevideo, sprawozdanie z londyńskiej konferencji, jaka odbywała się niedawno w sprawie ochrony własności przemysłowej, zagadnienie bezrobocia wśród techników i t. d.

Jakie znaczenie realne posiada więc obecna sesja Komitetu Ekonomicznego? Upatrujemy je przedewszystkiem w dyskusji ogólnej. Rozwiązań realnych poszczególnych niewielkich zagadnień napewno nie będzie. Natomiast zagadnienia ogólne są w tem stadium, iż nadają się do przedyskutowania. Mimo

wszelkich zaprzeczeń ze strony inflacjonistów waszyngtońskich idziemy wyraźnie ku stabilizacji, jak to ostatnio jeszcze P. Harrison, Prezes Federal Reserve Bank of New York, zaznaczył wyraźnie w Bazylei. W tych warunkach wszyscy ci (a jest ich dość dużo), którzy słusznie upatrują przyczynę krachu w handlu

międzynarodowym przedewszystkiem w płynności walutowej, zaczną o wiele realniejszym okiem patrzeć na możliwości poprawy polityczno-handlowej. A wówczas stanowisko Komitetu Ekonomicznego Ligi Narodów poczyna być bardzo istotne.

X.

GÓRNICCTWO I PRZEMYSŁ

GÓRNICCTWO WĘGLOWE

STAN PRZEMYSŁU WĘGLOWEGO W CZERWCU 1934 R. — Sytuacja przemysłu węglowego w czerwcu w porównaniu z majem naogół nie uległa poważniejszej zmianie. Wprawdzie ogólne wydobycie węgla kamiennego wzrosło o 5,21%, jednak natężenie produkcji, t. j. przeciętne dzienne wydobycie, wskutek większej w czerwcu o 2 liczby dni roboczych w porównaniu z majem nieznacznie zmalało, a mianowicie o 3,45%. Produkcja koksu w czerwcu w porównaniu z majem lekko spadła, natomiast ogólny zbył koksu kształtował się naogół dość pomyślnie, przyczem poprawa dotyczyła zarówno rynku wewnętrznego, jakoteż i rynków zagranicznych. W przemyśle brykietańskim zaznaczyła się w miesiącu sprawozdawczym pewna poprawa — zarówno odnośnie do produkcji, jak i zbytu ogólnego.

Liczbowo stan przemysłu węglowego w czerwcu — według danych tymczasowych — wykazuje następujące zestawienie (w tys. tonn):

Rejony węglowe	Wydobyte	Zbył do kraju ¹⁾	Eksport	Zapasy na zwalach ²⁾
Śląski	1 605	830	620	1 190
Dąbrowski	373	238	110	433
Krakowski	122	103	—	66
Razem:	2 100	1 171	750	1 689
Czerwiec 1933	1 911	1 055	685	2 236
Zmiany w stosunku do czerwca 1933	+ 189	+ 116	+ 45	— 547

Z danych zestawienia tego wynika, że wydobycie węgla kamiennego w czerwcu wzrosło w stosunku do maja o 104 tys. t, a w porównaniu z czerwcem r. ub. aż o 189 tys. t. Wzrost wydobycia dotyczył wszystkich 3 rejonów węglowych. Wydobycie w całym I półroczu 1934 r. wyniosło 13 386 tys. t — wobec 12 125 tys. t w analogicznym okresie poprzedniego roku, a zatem wzrosło o 10,40%. Przeciętne dzienne wydobycie w czerwcu przy 25 dniach roboczych wynosiło ok. 84 tys. t — wobec ok. 87 tys. t w maju, a zatem o ok. 3 tys. t mniej.

Ogólny zbył węgla kamiennego z kopalń w czerwcu wzrósł o 65 tys. t, mianowicie w związku ze zwiększonym zapotrzebowaniem rynku krajowego (dzięki normalnemu w tej porze roku pełnemu zatrudnieniu w sezonowych gałęziach przemysłu). Ponieważ zbył krajowy wzrósł, a eksport zmalał, przeto w ustosunkowaniu się zbytu ogólnego do eksportu nastąpiło pewne przesunięcie na korzyść zbytu krajowego. W maju udział zbytu krajowego w ogólnym zbycie węgla stanowił 58%, a eksportu 42%, w czerwcu zaś — odpowiednio: 60% i 40%.

Zbył krajowy węgla kamiennego w czerwcu wzrósł w stosunku do maja o 112 tys. t, a w porównaniu z analogicznym miesiącem 1933 r. o 116 tys. t. Zbył krajowy w ciągu całego I półroczu 1934 r. wyniósł 7 157 tys. t — wobec 6 709 tys. t w analogicznym okresie 1933 r., a zatem wzrósł o 6,68%.

Wzrost zbytu krajowego został głównie spowodowany zwiększeniem się dostaw na cele opału domowego (o 25,58%), co pozostaje w związku z oficjalnie wprowadzonymi w r. b. przez Polską Konwencję Węglową specjalnymi rabatami w okresie letnim dla odbiorców węgla opałowego. Dostawy węgla dla kolei w czerwcu wzrosły dość poważnie (do 209 tys. t, czyli o 11,76%). Również odbiór węgla ze strony przemysłu kształtował się naogół pomyślnie (679 tys. t, czyli o 5,6% więcej niż w maju) — do czego przyczynił się pewien wzrost wysyłek dla przemysłu

hutniczego oraz rolnictwa łącznie z jego przemysłami, a w jeszcze silniejszym stopniu zwiększyły się dostawy węgla do cukrowni, które przystąpiły do czynienia zapasów w związku ze zbliżającą się kampanją produkcyjną.

Eksport¹⁾ węgla kamiennego w czerwcu przy większej o 2 liczbie dni roboczych (25) w porównaniu z majem spadł o 47 tys. t, t. j. o 6,05%, przewyższając jednak wywóz w czerwcu r. ub. o 45 tys. t, czyli o 6,57%. W ciągu I półroczu 1934 r. ogółem wyeksportowano 4 759 tys. t — wobec 4 124 tys. t w I połowie r. ub., a zatem o 15,4% więcej.

Zapasy węgla kamiennego na zwalach kopalnianych w ciągu czerwca zmalały o 37 tys. t, i to we wszystkich rejonach węglowych.

Liczba robotników, zapisanych z końcem czerwca w kopalniach węgla kamiennego, zmalała o 644, jak wynika z następującego zestawienia:

Rejony	Maj	Czerwiec	Spadek w stos. do maja
Śląski	46 322	46 295	27
Dąbrowski	19 128	18 662	466
Krakowski	6 461	6 310	151
Razem	71 911	71 267	644

Ceny węgla w kraju pozostały niezmiennione. Ceny eksportowe f. o. b. Gdańsk/Gdynia do krajów wolnej konkurencji kształtowały się niskowo i wynosiły dla grubych gatunków węgla górnośląskiego sh 10,6 ÷ 12/- w zależności od kraju przeznaczenia.

Frachty morskie w czerwcu w porównaniu z majem kształtowały się zwyklowo. Za statek ok. 3 000 tonn płacono z Gdańska/Gdyni za tonnę w sh papierowych:

Sztokholm, Göteborg 4/9, Kopenhaga 4/-, Artus 4/3, Tromsø 6/-, Oslo 5/6, Bergen 5/9, Dronthjem 6/0, Stavanger 5/6, Ryga 4/3, Reval 4/3, Gent 4/3 ÷ 4/6, Rouen fr. 24, Bordeaux fr. 31, Nantes fr. 30, Nice sh 11/-, Amsterdam, Rotterdam 5/- ÷ 5/3, Barcelona 11/-, Setubal 9/6, Algier, Philippeville 10/-, Bona, Sfax, Oran, Wenecja 9/- ÷ 9/3, Livorno, Savona, Genova, Spezia 8/- ÷ 8/3, Buenos Aires 12/-, Rio de Janeiro 11/-, Dublin 5/3, Cork 5/6, Waterford 8/9, Limerick 7/6, Jugostawia 9/-, Helsingfors 4/-.

Na skutek interwencji zarówno czynników rządowych jak również i sfer gospodarczych Rząd czechosłowacki na wniosek polskiego Ministerstwa Komunikacji zgodził się obniżyć stawki taryfowe na przewóz polskiego węgla tranzytem przez Czechosłowację o 25% — narazie dla węgla polskiego wysyłanego dla kolei austriackich w ilości do 250 t s. t. rocznie. Zniżka powyższa weszła w życie z dniem 1. VII 1934 r. Obecnie toczą się pertraktacje w sprawie rozciągnięcia powyższej zniżki dla całego naszego węgla, przewożonego tranzytem przez Czechosłowację.

Produkcja koksu w czerwcu r. b. wyniosła 100 523 t, czyli w porównaniu z majem spadła o 2 175 t, względnie o 2,16%. Natomiast natężenie produkcji, t. j. przeciętne dzienne wytwórczość wskutek mniejszej o 1 ilości dni roboczych nieznacznie wzrosła. Ogólny zbył w czerwcu wyniósł 93 603 t wobec 80 662 t w maju, a zatem wzrósł o 16,04%. Zbył krajowy stanowił 74 474 t, t. j. o 9 081 t więcej, a eksport — 19 129 t, t. j. o 3 860 t więcej w porównaniu z majem.

Produkcja brykietów w czerwcu w porównaniu z majem wzrosła o 1 953 t do 12 666 t, a ogólny zbył brykietów wzrósł o 724 t do 12 386 t.

Węgla brunatnego w czerwcu wydobyto 1 813 t, t. j. o 453 t więcej niż w maju, również odpowiednio wzrósł zbył krajowy.

¹⁾ Bez zużycia własnego kopalni i deputatów.

²⁾ Obliczono przy uwzględnieniu węgla, zużytego na cele własne kopalni, na deputaty, oraz węgla, skreślonego przy sprawozdaniu zapasów.

¹⁾ Liczby, dotyczące eksportu, omówiliśmy szczegółowo w zesz. 27/1934, str. 833.

EKSPORT WĘGLA W I POŁOWIE LIPCA 1934 R. w porównaniu z przeciętną za połowę czerwca przy mniejszej o ½ ilości dni roboczych (12 wobec 12½) spadł o 17 tys. t, czyli o 464% i wynosił 348 tys. t.

Przeciętna dzienna wysyłka węgla kamiennego (łącznie z węglem okrętowym) w okresie 1 ÷ 15 lipca, przy 12 dniach roboczych, wynosiła ok. 29 tys. t, a zatem spadła o ok. 5 tys. t w porównaniu z miesiącem poprzednim. Dzienna wysyłka z rej. śląskiego wynosiła ok. 24 tys. t, a z rej. dąbrowskiego ok. 5 tys. t.

Spadek eksportu w lipcu dotyczył wyłącznie rej. śląskiego, skąd wywieziono 292 tys. t, t. j. o 17 tys. t mniej w porównaniu z przeciętną za połowę czerwca, wywóz z rej. dąbrowskiego utrzymał się na poziomie poprzedniego miesiąca i wynosił 56 tys. t. Z rej. krakowskiego w okresie sprawozdawczym wyeksportowano tylko niewielkie ilości.

Na rynki środkowo-europejskie wywieziono 51 tys. t, t. j. o 6 tys. t więcej, przyczem wzrost eksportu dotyczył tylko Austrii (do 41 tys. t), do Czechosłowacji bowiem wywóz zmalał.

Eksport na rynki skandynawskie spadł o 4 tys. t do 115 tys. t, przyczem spadek wywozu dotyczył Szwecji (72 tys. t), Finlandji i Islandji, wzrósł natomiast do Danji (33 tys. t).

Co się tyczy rynków bałtyckich, to zaznaczyć należy, że w okresie sprawozdawczym wysłano ok. 3 tys. t do Łotwy i ok. 1 tys. t do Estonji.

Eksport na rynki zachodnio-europejskie zmalał o 35 tys. t do 75 tys. t, przyczem spadek wywozu dotyczył wszystkich krajów, objętych tą grupą rynków, prócz Holandji, do której nieznacznie wzrósł (do 11 tys. t); najwięcej wywieziono do Francji (33 tys. t) i Belgji (16 tys. t).

Wywóz na rynki południowo-europejskie ograniczał się w okresie sprawozdawczym wyłącznie do Włoch, do których wyeksportowano 55 tys. t, t. j. utrzymał się na poziomie przeciętnej za połowę poprzedniego miesiąca.

Eksport na rynki pozaeuropejskie w okresie sprawozdawczym (tylko do Algieru) wynosił 15 tys. t, t. j. o 6 tys. t więcej w porównaniu z przeciętną za połowę czerwca.

Wywóz węgla okrętowego wzrósł o 6 tys. t do 19 tys. t; również wzrosły wysyłki do W. M. Gdańska, a mianowicie o 1 tys. t do 14 tys. t.

Przeładunek węgla w portach Gdynia/Gdańsk w I połowie lipca w porównaniu z przeciętną za połowę czerwca spadł o 13 tys. t do 293 tys. t, z czego na Gdynię przypada 182 tys. t, t. j. o 41 tys. t mniej, a na Gdańsk 111 tys. t, t. j. o 28 tys. t więcej w porównaniu z przeciętną za połowę czerwca.

PRZEMYSŁ NAFTOWY

SYTUACJA PRZEMYSŁU NAFTOWEGO W CZERWCU 1934 R. — Wydobyte ropy w czerwcu r. b. wyniosło 4 342 cyst. brutto (w maju 4 355), a mianowicie: w okręgu jasielskim 763 cyst. (w maju 791), drohobyckim 3 287 cyst. (w maju 3 272) i stanisławowskim 292 cyst. (w maju 292). Z tych ilości na ropę marki podstawowej przypadało 2 488 cyst. (w maju 2 469 cyst.) i na marki specjalne 1 854 cyst. (w maju 1 886 cyst.).

Gazów ziemnych wydobyto (w tys. m³): w okręgu jasielskim 8 851 (w maju 8 850), drohobyckim 23 285 (w maju 23 252) i stanisławowskim 3 596 (w maju 3 572). Ogółem wydobyto 35 732 tys. m³ (wobec 35 674 tys. m³ w maju).

Ceny ropy nie uległy zmianie i wynosiły nadal 1 500 za cysternę 10-tonnową marki borysławskiej, jako ropy brutowej, zakupywanej przez „Polmin”. Cena gazu ziemnego również pozostała niezmienną, wynosząc 5,33 za m³.

Czynnych było w czerwcu 695 kopalni ropy i gazów (wobec 679 w maju), zatrudniających 8 985 robotników (8 851 w maju).

Nowych otworów uruchomiono 15 (o 1 więcej w porównaniu z majem), z nich 9 w okr. jasielskim (— 1), 4 w okr. drohobyckim (+ 3) i 2 w okr. stanisławowskim.

Ruch terenowy był naogół słaby. Roboty poszukiwawcze prowadzono w dalszym ciągu na obszarach, stanowiących przedłużenie terenów gazowych Daszawy. W gminach Kalinów i Piniany pow. samborskiego i w gm. Czernichów pow. Rudki prowadzono 3 poszukiwawcze płytkie wiercenia, podjęto też drugie poszukiwawcze wiercenie w gm. Oparcy pow. drohobyckiego.

Roboty poszukiwawcze metodą sejsmiczno-reflekcyjną w gminach: Brzezina, Derzów, Kijowiec, Mikołajów i Rozdół w pow. żydaczowskim i w gm. Grabówka, Niebyłów, Petranka i Słoboda Niebyłowska w pow. kałuskim były w toku. Projektowane są też jeszcze w bieżącym roku tą samą metodą roboty poszukiwawcze na terenach gm. Pniów w pow. nadwórniańskim.

Rafinerie olejów mineralnych przerobiły w czerwcu 4 236 cyst. ropy (w maju 4 209), wytwarzając 3 888 cyst. różnych produk-

tów naftowych (w maju 3 865), w tem (cystern): benzyn 761, nafty 1 454, olejów gazowego i opałowego 674, olejów smarowych 623, parafin 218, oraz innych produktów naftowych 158 cystern.

Wysłano z rafinerji na pokrycie wewnętrznego zapotrzebowania 2 035 cyst. (w maju 1 900), w tem (cystern): benzyn 592, nafty 451, olejów gazowego i opałowego 422, olejów smarowych 306, parafiny 37 oraz innych produktów naftowych 227 cystern.

Wysłano z rafinerji z przeznaczeniem na eksport 1 304 cyst. (w maju 1 347 cyst.), w tem (cystern): benzyn 543, nafty 126, olejów gazowego i opałowego 253, olejów smarowych 184, parafiny 124 oraz 72 cystern innych produktów.

Zapasy produktów naftowych w rafinerjach w dn. 30/VI r. b. wynosiły 21 616 cyst. (w dn. 31/V 20 894), w tem (cystern): benzyn 2 136, nafty 4 817, olejów gazowego i opałowego 1 903, olejów smarowych 6 493, parafiny 630 oraz innych produktów naftowych 5 637.

Zapasy ropy w rafinerjach w dn. 30/VI r. b. wynosiły 2 699 cyst. (w dn. 31/V 2 703).

Zakłady czynne, w liczbie 35, zatrudniały 3 486 robotników. Zakłady gazolinowe przerobiły w miesiącu sprawozdawczym 21 200 tys. m³ gazu (w maju 23 155). Otrzymano 307 cyst. gazolin (w maju 329). Wysłano do rafinerji olejów mineralnych celem domieszczenia do benzyn ciężkich oraz na rynek krajowy 300 cyst. (w maju 341), zagranicę zaś nic nie wysłano (w maju 1 cyst.). Zakłady gazolinowe (27 czynnych) zatrudniały 330 robotników.

BUDOWNICTWO

AKCJA POPIERANIA BUDOWNICTWA MIESZKANIOWEGO W 1934 R. — Prezes Banku Gospodarstwa Krajowego, Dr. Roman Górecki, udzielił agencji „Iskra” wywiadu, który daje pełną charakterystykę akcji rządowej w zakresie popierania budownictwa mieszkaniowego. Na podstawie tego wywiadu akcja ta przedstawia się następująco:

W zakresie popierania budownictwa w r. b. w stosunku do 1933 r. zachodzi różnica przedewszystkiem pod względem ilości przeznaczonych na akcję środków kredytowych. W r. b. na akcję kredytowo-budowlaną i terenową przeznaczona została z Państwowego Funduszu Budowlanego kwota 1 400 miljn., a nadto suma 500 miljn. z Funduszu Pracy i Funduszu Inwestycyjnego na akcję, prowadzoną przez Towarzystwo Osiedli Robotniczych, mającą na celu budowę domów dla osób niezamożnych, których dochód miesięczny nie przekracza 250. Razem więc przeznaczył Rząd na powyższy cel sumę 1 900 miljn., podczas gdy środki kredytowe na akcję budowlano-mieszkaniową w 1933 r. — łącznie już z kredytami budowlanymi z lokat Funduszu Pracy oraz kredytami na akcję przygotowania pod zabudowę terenów państwowych — nie przekraczały sumy 1 100 miljn.

Dalszą różnicę stanowi podniesienie przy drobnem budownictwie mieszkaniowym górnej granicy kredytu. Procentowo nie może ona nadal przekraczać 50% kosztów budowy, jednak suma 4 000, ustalona w 1933 r. jako maksymalna na jeden domek mieszkalny, została utrzymana w tegorocznej akcji tylko dla domków 1- i 2-mieszkaniowych, podniesiono ją natomiast do sumy 6 000 dla domków 3-mieszkaniowych. W Warszawie, we Lwowie i w Gdyni granica maksymalnego kredytu wynosi 5 000, względnie 7 500 dla domków 3-mieszkaniowych — ze względu na wyższe koszty budowy w tych miastach. Poza to uprzywilejowane zostało budownictwo zbiorowe małych domków, spełniające zadanie obniżenia kosztów budowy przez zastosowanie jednolitych typów domków, oraz zadanie racjonalnego zabudowania osiedli. Kredyt przy tego

rodzaju budowie wynosić może zł 6 000 na jeden domek, a przy 3 mieszkaniach — sumę zł 9 000. Podniesienie kredytu dla domków, zawierających więcej niż 2 mieszkania, będzie miało znaczenie dla stworzenia większej niż dotychczas podaży mieszkań 2- i 3-izbowych, których naogół brak.

Akcja popierania budownictwa w r. b. różni się wreszcie w stosunku do akcji r. ub. przez objęcie w 1934 r. kredytowaniem nie tylko drobnego budownictwa mieszkaniowego, do którego ograniczyła się w r. ub. pomoc finansowa, lecz również domów blokowych, domów o przeważającej liczbie mieszkań małych, wymagających remontu, wreszcie domów, w których przeprowadza się przebudowę dużych mieszkań na małe. Suma zł 40 miljn. rozdzielona została w ten sposób, że na drobne budownictwo mieszkaniowe przypadło zł 24 miljn., na wykończenie domów blokowych zł 8 685 tys., na przebudowę większych mieszkań na małe zł 870 tys., na remont domów o przeważającej liczbie mieszkań małych zł 2 445 tys. i wreszcie zł 4 miljn. na akcję terenową, polegającą na przygotowaniu pod zabudowę terenów państwowych, przeznaczonych w 12 większych miastach na parcelację. Kredyty na wykończenie domów blokowych udzielane są do wysokości 25% kosztów budowy, na remonty do wysokości 50% kosztów remontu, na przebudowę zaś do wysokości 50% kosztów przebudowy, nie więcej jednak niż zł 4 000 na jedno mieszkanie, powstałe z przebudowy.

Zapotrzebowanie kredytowe jest kilkakrotnie większe od środków, jakimi Bank Gospodarstwa Krajowego na ten cel rozporządza, zwłaszcza jeśli chodzi o kredyty na wykończenie dużych domów blokowych. Ponieważ od 1931 r. większe objekty mieszkalne nie były objęte akcją kredytową — istniały bowiem tylko nieliczne wypadki finansowania takich obiektów ze specjalnych lokat zakładów ubezpieczeń społecznych w B. G. K. — zapotrzebowanie kredytowe na budowę domów blokowych nie było zaspakajane i według posiadanych przez Bank materiałów wyraża się sumą ok. zł 25 miljn. W akcji tegorocznej zostanie ono tylko w części pokryte.

Jeśli chodzi o przewidywane zaangażowanie kapitałów prywatnych w budownictwie w związku z tegoroczną akcją kredytowo-budowlaną — to, biorąc pod uwagę, że w 1933 r. koszt wzniesionych budynków przy sumie kredytów zł 14,5 miljn. wynosił ok. zł 65 miljn., oraz przyjmując, że przy finansowaniu dużych domów blokowych, remontach i przebudowach kapitały prywatne nie będą mniejsze od sumy kredytów — w przybliżeniu sumę kapitałów

prywatnych, przebudowanych w r. b. w budownictwie, finansowanym przez B. G. K. — możnaby określić na ok. zł 95 miljn. Doliczając do tej kwoty kredyty w wys. zł 41 miljn., otrzymamy zł 136 miljn., jakie na odcinku budowlanym zostaną wprowadzone do obrotu gospodarczego, a to niezależnie od zł 5 miljn., przeznaczonych na akcję terenową.

Zwrócić należy uwagę na to, że liczby powyższe dotyczą tylko budownictwa, finansowanego z funduszy publicznych, i że istnieje poważny ruch budowlany, zwłaszcza jeżeli chodzi o domy na użytek własny, bądź kredytowany przez komunalne kasy oszczędności i banki prywatne, bądź też wogóle niekorzystający z żadnych kredytów.

PRZEMYSŁ ZAPALCZANY

SYTUACJA PRODUKCJI I ZBYTU ZAPALCZEK ¹⁾. — Kryzys, wpływając ujemnie na konsumpcję zapalczek, wpłynął ograniczająco i na rozmiary produkcji zapalczek. Poniższe zestawienie wykazuje, jak w okresie lat 1931 ÷ 1933 zmieniło się spożycie zapalczek w różnych województwach, tak silnie różniących się pod względem kultury, zamożności i dochodów mieszkańców oraz uprzemysłowienia terenu:

Województwa:	Zużycie na 1 mieszk. (pudełek)			Spadek spoży-
	1931	1932	1933	cia w okresie 1931 ÷ 1933 %
Białostockie	12:19	12:06	11:57	5
Kieleckie	13:34	14:76	11:84	11
Krakowskie	21:86	19:04	17:08	22
Lubelskie	10:19	10:84	9:33	8
Lwowskie	17:35	17:13	14:07	11
Łódzkie	21:85	19:82	15:97	27
Nowogrodzkie	10:20	9:77	8:08	21
Poleskie	9:90	9:28	9:18	7
Pomorskie	21:25	20:98	19:98	6
Poznańskie	25:00	24:32	23:90	4
Śląskie	24:03	18:82	17:59	27
Stanisławowskie	14:92	15:35	12:57	16
Tarnopolskie	8:62	10:16	8:42	2
Warszawskie	19:47	13:74	12:56	35
M. Warszawa	50:74	56:96	48:63	24
Wołyńskie	9:22	9:22	8:49	8
Wileńskie	13:85	12:15	10:58	22

Najsilniejszy spadek spożycia zapalczek widzimy w województwach, w których znajdują się większe ośrodki miejskie i przemysłowe, a mianowicie w: krakowskim, łódzkim, śląskim, warszawskim, w m. Warszawie i w woj. wileńskim. Wpłynęło tu prawdopodobnie z jednej strony zubożenie i bezrobocie ludności, z drugiej zaś — rozpowszechnienie się zapalniczek. Stosunkowo mało zmieniło się użycie zapalczek tylko w zamożniejszych województwach zachodnich: pomorskim i poznańskim, pomimo iż w obliczeniu na głowę ludności jest tu ono bardzo znaczne. Słabo również zmieniło się spożycie w województwach o przeważającej ludności wiejskiej — minimalne co prawda nawet w normalnych czasach. Są to województwa: białostockie, lubelskie, poleskie, tarnopolskie i wołyńskie.

Rozwój przemysłu zapalczanego w Polsce charakteryzuje następujące zestawienie:

	1924	1925	1926	1927	1928	1929	1930	1931	1932	1933
Zakłady czynne	19	16	10	10	10	10	9	6	5	4
Liczba robotników	2 486	2 129	2 226	2 213	2 324	2 685	2 376	1 285	1 010	777
Produkcja—tys. skrzyń po 5 tys. pudełek	111	134	162	160	164	171	196	147	115	81

Do obecnego stanu przemysłu zapalczanego przedewszystkiem przyczynił się kryzys, pozatem utrzymująca się sztywna cena zapalczek, ale jednocześnie i rozpowszechnienie się szmuglowanych zapalniczek. W 1930 r. obliczano ilość zapalniczek, używanych w kraju, na 500 tys. W 1932 r. wpłynęło do Skarbu Państwa, jak stwierdził referent budżetowy w swoim sprawozdaniu na plenum Sejmu, tylko zł 1 288'0, a ilość zapalniczek, znajdujących się w użyciu w Polsce, obliczano na 800 ÷ 900 tys. sztuk. Jak

się rozpowszechnił t. zw. szmugiel zapalniczek — najlepiej świadczy ta okoliczność, że jeszcze w 1931 r. były wykryte tylko 822 przestępstwa, stanowiące naruszenie przepisów o monopolu zapalczanym i opodatkowaniu zapalniczek, a w 1933 r. aż 9 462 przestępstw.

K. S.

¹⁾ Dane Gł. Urz. Stat. oraz sprawozdawcy budżetu monopolów w Sejmie.

ROLNICTWO

POD REDAKCJĄ MINISTERSTWA ROLNICTWA I REFORM ROLNYCH

BADANIA NAD OPŁACALNOŚCIĄ GOSPODARSTW WŁOŚCIAŃSKICH. — Badania nad opłacalnością drobnych gospodarstw wiejskich, oparte na danych liczbowych z rachunkowości rolniczej, prowadzone są przez Wydział Ekonomiki Rolnej Drobnych Gospodarstw Wiejskich w Państwowym Instytucie Naukowym Gospodarstwa Wiejskiego od 1926/27 r. Ostatnie opublikowane materiały z tej dziedziny dotyczą 1931/32 r. Jesteśmy zatem w posiadaniu wartościowego materiału porównawczego za okres 6 letni.

W roku gospodarczym 1931/32 Wydział Ekonomiki zorganizował rachunkowość w 570 gospodarstwach włościańskich przy pomocy własnych biur oraz biur izb i organizacji rolniczych. Z powyższej ilości otrzymał Wydział zamknięcia rachunkowe z 549 gospodarstw, w opracowaniu zestawień statystycznych uwzględniono materiały tylko z 437 gospodarstw, pozostałe zaś zamknięcia, pochodzące przeważnie z gospodarstw nietypowych, zostały pominięte w opracowaniu. Należy zaznaczyć, że w porównaniu z latami poprzednimi ilość gospodarstw, prowadzących rachunkowość, została poważnie zmniejszona wskutek redukcji budżetu Wydziału Ekonomiki. Ilość zamknięć rachunkowych, otrzymanych w 1931/32 r. z poszczególnych województw waha się od 7 (woj. nowogrodzkie) do 64 (woj. lubelskie i łwowski).

Układ publikacji Wydziału Ekonomiki Rolnej Drobnych Gospodarstw Wiejskich przedstawia się w ten sposób, że część pierwsza zawiera charakterystykę położenia rolnictwa w danym roku gospodarczym, wiadomości ogólne o gospodarstwach, w których założono rachunkowość, oraz wyniki badań nad opłacalnością gospodarstw, zgrupowane w następujących pozycjach: kapitały, koszty produkcji, przychód surowy, przychód czysty, zysk lub strata gospodarstwa, renta majątkowa, zarobek rodziny przedsiębiorcy za pracę w gospodarstwie rolnem, dochód rolniczy. Na treść części drugiej składają się następujące tematy: obrót gotówkowy gospodarstwa rolnego, gospodarstwo domowe, gospodarstwo prywatne, dochody, spożycie i oszczędność, samozaopatrzenie i zbyt, dochód społeczny, wartość przychodowa.

Wyniki gospodarowania badanych gospodarstw rolnych uwydatniają się w pierwszym rzędzie w wysokości przychodu surowego, który w ciągu okresu 6-letniego przedstawiał się w sposób następujący (w zł na 1 ha):

Gospodarstwa	1926/27	1927/28	1928/29	1929/30	1930/31	1931/32
2 ÷ 3 ha	1 019	964	949	884	748	633
3 ÷ 5 "	762	861	832	667	541	405
5 ÷ 10 "	574	656	639	546	415	318
10 ÷ 15 "	542	570	560	462	348	284
15 ÷ 30 "	426	493	449	395	265	233
30 ÷ 50 "	296	449	455	405	257	180
Średnie	542	610	585	499	379	297

Rok 1931/32 należy zatem do najbardziej niepomysłnych dla rolnictwa w ciągu rozpatrywanego sześćdziesięciu lat. Poczynając od 1927/28 r., następuje stopniowe obniżanie się dochodu surowego, przy czym silniejszy spadek dochodu zauważyć się daje w gospodarstwach dużych niż małych. Przychód surowy w grupie gospodarstw 2÷3 ha obniżył się w 1931/32 r. w porównaniu do 1927/28 r. o 35·3%, natomiast w grupie gospodarstw 30÷50 ha — o 62·3%. Przeciętnie dla wszystkich badanych gospodarstw przychód surowy w 1931/32 r. obniżył się o 51·3% w porównaniu z 1927/28 r. i o 21·7% w porównaniu z rokiem

poprzedzającym. Na obniżkę przychodu surowego w 1931/32 r. w porównaniu z 1930/31 r. w większym stopniu wpłynął spadek cen produktów pochodzenia zwierzęcego niż roślinnego. Przychód surowy z produkcji roślinnej obniżył się bowiem o 15·3%, przychód zaś z bydła — o 27·9%, z mleka i przetworów — o 23·6% z trzody — o 22·8% i z drobiu — o 28·8%.

Nakład gospodarczy, t. zn. koszty produkcji, układają się nieco inaczej niż przychód surowy, co obrazuje poniższe zestawienie (w zł na 1 ha):

Gospodarstwa	1926/27	1927/28	1928/29	1929/30	1930/31	1931/32
2 ÷ 3 ha	850	783	834	751	709	649
3 ÷ 5 "	658	615	655	569	518	412
5 ÷ 10 "	432	439	480	421	379	307
10 ÷ 15 "	374	359	400	361	310	265
15 ÷ 30 "	278	301	331	314	256	219
30 ÷ 50 "	210	275	294	300	242	180
Średnie	399	400	436	395	352	286

Nakład gospodarczy najwyższy poziom wykazuje w 1928/29 r., a więc wówczas, kiedy przychód surowy wykazywał już spadek. Redukcja nakładu gospodarczego jest naogół znacznie mniejsza niż przychodu surowego, wynosi bowiem w 1931/32 r. 28·5% w porównaniu z 1927/28 r. i 18·8% w porównaniu z 1930/31 r. Powoduje to spadek opłacalności nakładów w badanych gospodarstwach. Na zł 100 nakładu gospodarczego przypadało w 1926/27 r. zł 136 przychodu surowego, w następnych zaś latach: zł 152, 134, 126, 108 i w ostatnim roku 104.

Różnica pomiędzy przychodem surowym a nakładem gospodarczym stanowi przychód czysty, którego wysokość w ciągu rozpatrywanego 6-letnia ilustruje poniższe zestawienie (w zł na 1 ha):

Gospodarstwa	1926/27	1927/28	1928/29	1929/30	1930/31	1931/32
2 ÷ 3 ha	169	181	115	133	39	— 16
3 ÷ 5 "	104	246	177	98	23	— 7
5 ÷ 10 "	142	217	159	125	35	11
10 ÷ 15 "	168	211	160	101	38	19
15 ÷ 30 "	148	192	118	81	9	13
30 ÷ 50 "	86	194	161	105	15	— 0
Średnie	143	210	149	104	27	11

Przychód czysty służy do oprocentowania kapitałów własnych i wypożyczonych, dlatego, chcąc się dowiedzieć, ile z przychodu czystego pozostaje rolnikowi jako wynagrodzenie własnego kapitału, należy odjąć procenty i czynsze dzierżawne, płcone w ciągu roku. W 1931/32 r. procenty i czynsze dzierżawne wynosiły zł 13 na 1 ha, a zatem przychód czysty nie wystarczał na ich pokrycie, następował więc wzrost zadłużenia.

Miarą pogarszającej się sytuacji gospodarstw włościańskich jest także wzrost ilości gospodarstw, wykazujących przychód czysty ujemny. Liczba tych gospodarstw stanowiła kolejno w ciągu rozpatrywanego 6-letnia 14%, 3%, 14%, 19%, 39% oraz w ostatnim roku 45% ilości badanych gospodarstw.

Za dochód rolniczy uważana jest suma dochodu z kapitału własnego, ulokowanego w gospodarstwie, oraz z pracy (wynagrodzenie za pracę właściciela gospodarstwa i jego rodziny).

Jest to suma, którą przedsiębiorca może zużyć w ciągu roku bez uszczerbku majątku. Dochód rolniczy — na 1 ha w zł — w poszczególnych grupach gospodarstw przedstawiał się w sposób następujący:

Gospodarstwa	1926/27	1927/28	1928/29	1929/30	1930/31	1931/32
2 ÷ 3 ha	607	551	581	504	355	250
3 ÷ 5 "	386	506	449	361	260	198
5 ÷ 10 "	323	378	330	279	188	115
10 ÷ 15 "	307	326	278	209	138	114
15 ÷ 30 "	228	264	195	149	62	67
30 ÷ 50 "	130	221	198	131	47	39
Średnie	248	296	245	188	108	94

Spadek dochodu rolniczego najsilniej zaznaczył się w gospodarstwach większych, gdyż w miarę wzrostu gospodarstwa zmniejsza się udział dochodu z pracy rodziny, która zastępowana jest najemną pracą płatną.

Jeśli przyjąć, że kapitał przedsiębiorcy otrzymuje oprocentowanie 6%, zarobek roczny za pracę na rodzinę przedstawiał się w sposób następujący (w zł):

1926/27 r.	1 534
1927/28 r.	1 740
1928/29 r.	871
1929/30 r.	69
1930/31 r.	— 833
1931/32 r.	— 671

Z przytoczonych wyżej liczb wynika, że w ciągu ostatnich 2 lat gospodarstwa musiały nie tylko rezygnować z wynagrodzenia za pracę, lecz dołożyć do gospodarstwa w 1930/31 r. zł 833, w 1931/32 zł 671, jeśli się przyjęło, że kapitał własny był oprocentowany w wysokości 6%.

Dochód rolniczy, mający zapewnić utrzymanie rodziny, jest w gospodarstwach włościańskich niesłychanie niski, co uwiadacza jasnym zestawieniem dochodu rolniczego na gospodarstwo z rocznymi kosztami spożycia na rodzinę (w zł):

	Dochód rolniczy na gospodarstwo	Roczne koszty spożycia na rodzinę
1927/28	4 037	4 068
1928/29	3 321	4 070
1929/30	2 560	3 412
1930/31	1 391	2 723
1931/32	1 212	2 214

Nawet zatem w 1927/28 r. koszty spożycia rodziny przekraczały o zł 31 dochód rolniczy, w 1931/32 r. różnica ta podniosła się do zł 1 511. Dochód uboczny i dochód gospodarstwa domowego z utrzymania rodziny wyniósł w 1931/32 r. zł 373 (zł 130 i zł 243), na pokrycie kosztów spożycia zabrakło więc ok. zł 1 100, i należy liczyć, że o tę kwotę zmniejszył się przeciętnie majątek badanych gospodarstw.

Również i bilans gotówkowy gospodarstw włościańskich wskazuje na stałe pogarszanie się ich sytuacji. W 1927/28 r. różnica pomiędzy przychodami a rozchodami gotówkowymi wynosiła przeciętnie w gospodarstwie zł 1 690, w 1930/31 r. pozostawało na wydatki domowo prywatne gospodarstwa już tylko zł 830, a w 1931/32 r. — zł 510.

Równocześnie ze spadkiem opłacalności gospodarstw włościańskich następuje zmniejszenie dochodu społecznego, co uwiadaczają następujące liczby (w zł na 1 ha):

1927/28	443
1928/29	388
1929/30	320
1930/31	229
1931/32	183

Skład dochodu społecznego można przedstawić jako dochód z pracy i z kapitału. Dochód z pracy zawiera w sobie wydatki, poniesione na pracę najemną, oraz umowne wynagrodzenie rodziny za pracę. Ta część dochodu społecznego odpowiada nakładowi na pracę. Dochód z kapitału, składający się z procentów, czynszów dzierżawnych i renty majątkowej, odpowiada przychodowi czystemu. Skład dochodu społecznego — w %-ach — przedstawia poniższe zestawienie:

	Dochód z pracy	Dochód z kapitału	Podatki
1926/27	56.0	41.3	2.7
1927/28	47.2	50.4	2.4
1928/29	55.2	41.5	3.3
1929/30	61.2	34.7	4.1
1930/31	82.4	11.8	5.8
1931/32	87.0	7.1	5.9

Charakterystycznym objawem dla ostatnich 2 lat jest silny wzrost udziału w dochodzie społecznym dochodu z pracy i spadek udziału dochodu z kapitału.

Jak wynika z przytoczonych wyżej danych statystycznych, wyniki rachunkowości gospodarstw włościańskich dostarczają wiele materiału dla zobrazowania stanu warsztatów rolnych w okresie kryzysu, jeśli chodzi jednak o wyciąganie wniosków dla ogółu małych gospodarstw w Polsce z tych materiałów, to należy zachować tu wielką ostrożność ze względu na zbyt małą liczebność badanych gospodarstw, a co za tem idzie — na słabą reprezentatywność prowadzonych badań.

M. B.

STAN ZASIEWÓW NA POCZĄTKU LIPCA 1934 R. —

Stan zasiewów głównych ziemioplodów, ustalony na podstawie sprawozdań małej sieci korespondentów rolnych Gł. Urz. Stat., przedstawiał się w pierwszych dniach lipca r. b. przeciętnie dla całej Polski następująco (w stopniach kwalifikacyjnych: 5 — oznacza stan wyborowy, 4 — dobry, 3 — średni, przeciętny, 2 — mierny, 1 — zły):

	5/VI	1 9 3 4 15/VI	5/VII	1933 5/VII
Pszenvca ozina . . .	2.9	3.1	3.3	3.7
Zyto ozime	2.9	2.9	3.1	3.8
Jęczmień ozimy . . .	2.7	2.8	2.8	3.5
Pszenvca jara	2.7	3.0	3.3	3.5
Zyto jare	2.5	2.7	2.9	3.3
Jęczmień jary	2.7	2.9	3.3	3.5
Owies	2.7	2.8	3.1	3.3
Ziemniaki	2.8	3.2	3.3	3.3

W okresie przed żniwami zauważono tendencję do polepszenia stanu wszystkich ziemioplodów, z wyjątkiem jęczmienia ozimego, który pozostał bez zmiany od połowy czerwca. Na polepszenie stanu zasiewów wpłynęła w znacznej mierze dostateczna naogół ilość ciepła i słońca, przy częstych i nieraz obfitych deszczach. Aczkolwiek opady ogarnęły na początku lipca całą Polskę, to jednak w niektórych województwach (pomorskim, pomorskim, białostockim i wileńskim) okazały się niedostatecznymi.

Burze i grady były zjawiskiem dość częstym w ciągu ostatnich 3 tygodni — wyrządziły jednak tylko lokalne szkody w polu i sadach. Najwięcej stosunkowo doniesień o uszkodzeniach nadesłano z województw południowych.

Zakończenie sianokosów odbyło się naogół przy sprzyjającej pogodzie.

Korespondenci rolni G.U.S. spodziewają się przeważnie wyższych plonów zbóż jarych niż ozimych. Z tych ostatnich żyto posiada znaczną ilość przestrzelonych i niedokształconych kłosów. Wiadomo natomiast ogólnie, że zbiory słomy i paszy będą gorsze od zeszłorocznych.

Urodzaj owoców przewidywany jest przeważnie mierny.

HANDEL

TRAKTATY I KONWENCJE

UMOWA KOMPENSACYJNA HANDLOWO-TURY-
STYCZNA Z JUGOSŁAWJĄ p. str. 896.

HANDEL WEWNĘTRZNY

PROPAGANDA WYTWÓRCZOŚCI POLSKIEJ. — Centralne Towarzystwo Popierania Wytwórczości Krajowej (C. T. P. W. K.) w okresie 1933/34 rozwinęło owocną działalność w kierunku propagandy wytwórczości krajowej przez akcję plakatową, prasową, odczytową, wystawową i t. p.

C. T. P. W. K. starało się rozwijać akcję propagandową nie tylko na terenach, już objętych akcją popierania wytwórczości krajowej w poprzednich latach, nietylko na odcinkach, mających zrozumienie znaczenia tej propagandy, ale również w ośrodkach i skupieniach ludzkich, do których trudny jest z reguły dostęp dla argumentacji gospodarczej, prowadzącej do idei preferencji wyrobów krajowych.

C. T. P. W. K. zainicjowało akcję plakatową, otrzymując zezwolenie Ministerstwa Komunikacji oraz Ministerstwa Poczty i Telegrafów na bezpłatne umieszczanie plakatów na terenie stacji kolejowych i urzędów pocztowych, jak również zgodę Ministerstwa Spraw Wewnętrznych na wywieszenie plakatów w biurach urzędów wojewódzkich, starościńskich i magistrackich. Plakaty, rozklejane na miejskich słupach ogłoszeniowych w Warszawie, zwolnione zostały na skutek starań C. T. P. W. K. od opłat na rzecz Magistratu m. st. Warszawy. Znaczna część plakatów została rozpowszechniona przez organizację współpracującą z C. T. P. W. K., a mianowicie przez zawodowe organizacje przemysłowe, izby przemysłowo-handlowe i rzemieślnicze, organizacje kobiece, młodzieżowe i t. p.

Pozatem C. T. P. W. K. wydało w dużym nakładzie naklejki, które zostały rozkolportowane przez organizację kupieckie. Organizacja ta dostarczała tego materiału kupcom w celu umieszczenia go wewnątrz sklepów i w oknach wystawowych.

Następnie zostały wydane: ulotki, pocztówki, mapki importu, plansze jedno- i wielobarwne, klisze do reprodukcji graficznej znaków, używanych w poszczególnych krajach zagranicą do oznaczania wyrobów krajowych i t. p. Ten materiał propagandowy był wykorzystywany na szeregu zebrań i konferencji oraz na zjazdach gospodarczych, w korespondencji, we własnym biuletynie C. T. P. W. K. oraz w prasie codziennej i periodycznej.

C. T. P. W. K. wzięło udział w Targach Północnych, w Wystawie Spożywczej, w Wystawie Związku Pań Domu, w Regionalnej Wystawie Przemysłu Okręgu Częstochowskiego w Częstochowie oraz w Wystawie Sportów i Turystyki Wodnej w Warszawie. W imprezach tych C. T. P. W. K. starało się podkreślić w szeregu plansz możliwości naszej produkcji, której artykuły z powodzeniem zastępują wytwórczość zagraniczną. Wykazując zbędność importu w wielu działach, C. T. P. W. K. propagowało jednocześnie wyroby poszczególnych gałęzi produkcji krajowej.

Propaganda prasowa C. T. P. W. K. miała na celu docieranie do najszerszych sfer społeczeństwa przez infiltrację zapomocą rozmaitych pism i dzienników. W ten sposób propaganda prasowa objęła cały teren Rzeczypospolitej.

W szczególności C. T. P. W. K. przysyłało artykuły, notatki i feljetyony do prasy za pośrednictwem agencji prasowych: P. A. T., Iskry oraz P. A. P. Jednocześnie C. T. P. W. K. wydaje własny biuletyn prasowy, który obejmuje następujące artykuły: a) artykuły gospodarcze, dotyczące głównie bilansu handlowego; b) reportaże i wywiady z różnych działów produkcji krajowej; c) feljetyony na tematy, związane z ideologią C. T. P. W. K.; d) sprawozdania z wystaw, targów i wszelkich imprez, posiadających specjalne znaczenie z punktu widzenia propagandy wytwórczości krajowej; e) artykuły na temat wychowania gospodarczego młodzieży; f) wiadomości, dotyczące reklamy i propagandy zagranicą; g) dział p. n. „Zagranica popiera wytwórczość krajową”, podający informacje o wszelkich poczynaniach, mających na celu propagandę wytwórczości własnej zagranicą; h) informacje o działalności stowarzyszeń, związków i organizacji polskich w zakresie propagandy wytwórczości krajowej; i) kronikę C. T. P. W. K.

Doceniając znaczenie kobiety, jako konsumentki oraz nauczycielki-wychowawczyni młodego pokolenia, C. T. P. W. K. nawiązało ścisły kontakt z organizacjami kobiecymi. C. T. P.

W. K. wygłosiło na terenie organizacji kobiecych szereg odczytów i prelekcji na temat roli kobiety w życiu gospodarczym; rozeszło za pośrednictwem wspomnianych organizacji ankiety, mające na celu oświetlenie stosunku konsumentki polskiej do wytwórczości polskiej i zagranicznej; odbyło szereg konferencji z zarządami i kierowniczkami poszczególnych sekcji oraz dostarczyło tym organizacjom materiałów do pracy kulturalno-oświatowej na polu wychowania gospodarczego.

Zasługuje na szczególną uwagę współpraca C. T. P. W. K. z organizacjami młodzieżowymi. C. T. P. W. K. przewiduje utworzenie na terenie poszczególnych organizacji młodzieżowych specjalnych komórek (sekcji względnie kół gospodarczych), które miałyby na celu: budzenie inicjatywy gospodarczej przez urządzenie lokalnych imprez propagandowych, organizowanie wycieczek do fabryk, kopalń i innych obiektów gospodarczych o większym znaczeniu oraz wprowadzenie zagadnień gospodarczych do pracy świetlicowej.

C. T. P. W. K. zorganizowało w Warszawie konferencję gospodarczą młodzieży, na której m. in. uchwalono, że wszystkie organizacje młodzieżowe, biorące udział w obradach, rozpoczynają systematyczną i planową akcję nowego wychowania gospodarczego. Celem skoordynowania i usystematyzowania całej akcji postanowiono powołać specjalną konferencję, współpracującą z C. T. P. W. K., w skład której wchodzić będą przedstawiciele wszystkich zainteresowanych organizacji młodzieżowych. Program współpracy pomiędzy wspomnianą reprezentacją a C. T. P. W. K. został już ustalony.

W zakresie szkolnictwa działalność C. T. P. W. K. sprowadza się do wykładów na kursach nauczycieli szkół zawodowych oraz powszechnych. C. T. P. W. K. wystąpiło do Min. Wyzn. Rel. i Oświecenia Publ. z memorjałem w sprawie prowadzenia wykładów na wakacyjnych kursach nauczycielskich oraz na konferencjach nauczycielskich. Ministerstwo W. R. i O. P. zajęło przychylnie stanowisko wobec wspomnianej inicjatywy.

C. T. P. W. K. opracowało plan gabinetów, względnie pracowni gospodarczych w szkołach. Gabinety te stałyby się ośrodkami wychowania gospodarczego w szkołach oraz dawałyby rękomię systematycznej akcji.

W szeregu wypadków, gdy chodziło o ochronę przemysłu polskiego, C. T. P. W. K. interwenjowało u czynników rządowych, zwalczając zbędny import bądź też propagując nowe działy produkcji polskiej. C. T. P. W. K. rozwija stopniowo dział informacyjny, zbierając materiały o źródłach zakupu i informując zainteresowanych w miarę potrzeby.

Materiały zagraniczne o tamtejszej propagandzie wytwórczości krajowej C. T. P. W. K. czerpie z wiadomości, przesyłanych przez nasze placówki konsularne, bądź też bezpośrednio od organizacji, zajmujących się w danych krajach propagandą rynku wewnętrznego.

Konsument, chcący nabyć towar polski, napotyka przy poszukiwaniu go trudności odróżnienia tego towaru od towarów zagranicznych, znajdujących się na rynku wewnętrznym. To spowodowało zajęcie się przez C. T. P. W. K. sprawą oznaczania wyrobów polskich. Po zebraniu szczegółowego materiału, ilustrującego rozwiązania problemu znakowania wytwórczości w niektórych państwach zagranicznych, oraz po przeprowadzeniu szeregu konferencji z bezpośrednio zainteresowanymi oraz przedstawicielami poszczególnych branż — C. T. P. W. K. przedstawiło Ministerstwu Przemysłu i Handlu projekt ustawodawczego załatwienia zagadnienia oznaczania wyrobów wytwórczości polskiej. To posłużyło za podstawę do opracowania odpowiedniego projektu ustawy. Obecnie C. T. P. W. K. zbiera również materiały do rozporządzenia wykonawczego do tej ustawy.

Jako jeden z wysoce pożytecznych i celowych, a dotychczas niestosowanych środków propagandy wytwórczości polskiej C. T. P. W. K. uznało pociąg-wystawę, który będzie miał na celu: a) przedstawienie produkcji poszczególnych działów wytwórczości, zwłaszcza wytwarzających dobra spożywcze, z podkreśleniem zbędności importu i możliwości zwiększenia produkcji krajowej; b) prowadzenie propagandy w kierunku rozszerzenia zbytu na rynku wewnętrznym (propaganda spożycia żelaza, papieru, narzędzi, dykt, spirytusu i t. p.); c) prowadzenie propagandy specjalnych działów produkcji rolnej (wełny, lnu, skór krajowych, nasion oleistych, ziół i t. p.); d) propagandę przewozów drobnicowych, ruchu turystycznego i uzdrowisk krajowych; e) propagandę wyrobów przedsiębiorstw państwowych; f) propagandę nie tylko, co się wytwarza w kraju, lecz

również, jak należy wytwarzać, g) przeprowadzenie akcji społecznej zwalczania przemytu oraz wciągnięcie do tej akcji szerokich sfer społeczeństwa, w szczególności młodzieży, h) zainteresowanie i wciągnięcie do konkretnej pracy młodzieży szkolnej w zakresie zwiększenia popytu na wyroby wytwórczości krajowej.

W miejscach postoju pociągu - wystawy będą organizowane: a) systematyczne wykłady, względnie odczyty na aktualne tematy gospodarcze, b) konferencje z nauczycielstwem z zakresu metod prowadzenia propagandy gospodarczej wśród młodszego pokolenia, c) w miarę możliwości specjalne obchody, względnie dni propagandy wytwórczości krajowej.

Pociąg - wystawa zbliży producenta z kupcem, kupca ze spozycywca, umożliwiając konsumentom zapoznanie się z wytwórczością polską bez opuszczania swego miejsca pobytu. Pociąg - wystawa dotrze również i do mniejszych, oddalonych od ośrodków produkcyjnych, miast i miasteczek, gdzie nie tylko konsument, ale i kupiec jest słabo poinformowany co do źródeł nabycia wyrobów krajowych. Uruchomienie omawianej imprezy projektuje się na wrzesień r. b.

M. Szyszkowski

KRAJOWE RYNKI TOWAROWE¹⁾

ZBOŻA I PRZETWORY

RUCH CEN ZBÓŻ w okresie 1 ÷ 15/VII r. b. kształtował się następująco (w \mathcal{Z} za 100 kg):

	1 ÷ 8/VII	9 ÷ 15/VII	Wzrost (+) Spadek (-)
Pszenica			
Warszawa	18'87½	18'58	- 15
Poznań	17'21	16'74	- 2'1
Lwów	16'87	16'17	- 4'1
Przeciętna	17'65	17'16	- 2'5
Zyto			
Warszawa	13'36½	13'25	- 0'8
Poznań	14'12½	13'87	- 1'1
Lwów	12'37½	12'37½	-
Przeciętna	13'29	13'16	-
Owies			
Warszawa	15'00	14'58	- 2'8
Poznań	14'00	13'87	- 0'9
Lwów	—	—	—
Przeciętna	14'50	14'22	-
Jęczmień browarowy			
Warszawa	—	—	—
Poznań	16'31	14'37	-11'9
Lwów	—	—	—
Przeciętna	—	—	—
Jęczmień zwykły			
Warszawa	15'66½	15'37½	- 1'2
Poznań	15'81	16'00	+ 1'2
Lwów	—	13'25	—
Przeciętna	15'73½	14'87½	-

— Rynek zbóż chlebowych i przetworów charakteryzowała w okresie sprawozdawczym (od 9 do 14 lipca) tendencja stała. Na giełdzie warszawskiej ceny utrzymały się na niezmiennym poziomie. Na giełdzie poznańskiej zwykowały jedynie (w \mathcal{Z} na 100 kg): pszenica o 0'50, wszystkie gatunki maki żytniej, mąka „poślednia” i razowa o 0'50, otręby pszenne średnie o 0'50 i grube o 0'25; zniżkowały natomiast: otręby żytnie o 0'25 i owies o 0'25. Na giełdzie gdańskiej zniżki wykazały (w guld. gd. na 100 kg): jęczmień wyborowy na eksport 1'50, jęczmień o wadze 114 funt. hol. 0'70 i otręby pszenne grube 0'10.

Ogólny obrót na giełdzie warszawskiej w tygodniu sprawozdawczym wyniósł 5 807 t, w tem 2 251 t zysła (dla okresu ubiegłego odpowiednio liczby wynosiły: 6 230 i 1 662).

Warszawa. — Ceny hurtowe według ceduły urzędowej (ostatnie notowania w tygodniu) — w \mathcal{Z} za 100 kg parytet wagon Warszawa ładunek wagon. (w nawiasach podane są notowania końcowe

z okresu, poprzedzającego sprawozdawczy, o ile różnią się od obecnych): pszenica jara czerwona szklista 775 g/l bez obrotów, — jednolita 748 g/l 18'50 ÷ 19'00, — zbierana 737 g/l 18'00 ÷ 18'50, żyto jednolite 700 g/l 13'00 ÷ 13'50, jęczmień browarowy 684 g/l bez notowań, — przemiałowy 632 g/l 15'00 ÷ 15'50, owies jednolity 468 g/l 14'50 ÷ 15'00, — zbierany 438 g/l 14'00 ÷ 14'50, mąka pszena I B 33'00 ÷ 35'00, — I C 31'00 ÷ 33'00, — I D 29'00 ÷ 31'00, — I E 27'00 ÷ 29'00, — II B 25'00 ÷ 27'00, — II D 24'00 ÷ 25'00, — II F 23'00 ÷ 24'00, — II G 22'00 ÷ 23'00, — III A 17'00 ÷ 19'00, mąka żytnia I gat. 0 ÷ 55% 22'00 ÷ 23'00, — I gat. 0 ÷ 65% 21'00 ÷ 22'00, — II gat. 17'00 ÷ 18'00, — razowa 17'00 ÷ 18'00, — „poślednia” 12'00 ÷ 14'00, otręby pszenne szale z przemiału standartowego 10'75 ÷ 11'25, — średnie z przemiału standartowego 10'25 ÷ 10'75, — mialkie 10'50 ÷ 11'00, otręby żytnie z przemiału standartowego 8'50 ÷ 9'00.

Poznań. — Ceny hurtowe według ceduły urzędowej (ostatnie notowania w tygodniu) — w \mathcal{Z} za 100 kg parytet Poznań dostawa bieżąca (w nawiasach podane są notowania końcowe z okresu, poprzedzającego sprawozdawczy, o ile różnią się od obecnych): pszenica 17'25 ÷ 17'50 (16'75 ÷ 17'00), żyto 13'75 ÷ 14'00, jęczmień 695 ÷ 705 g/l bez notowań (15'75 ÷ 16'25), — 675 ÷ 685 g/l bez notowań (14'75 ÷ 15'25), — browarowy zimowy 14'25 ÷ 14'50, owies 13'75 ÷ 14'25 (13'50 ÷ 14'00), — do siewu bez notowań, mąka wraz z workiem: pszena I gat. A 20% 31'00 ÷ 34'00, — I gat. B 45% 29'00 ÷ 29'50, — I gat. C 55% 28'00 ÷ 28'50, — I gat. D 60% 27'00 ÷ 27'50, — I gat. E 65% 26'00 ÷ 26'50, — II gat. A 20 ÷ 55% 25'00 ÷ 25'50, — II gat. B 20 ÷ 65% 24'50 ÷ 25'00, — II gat. C 45 ÷ 55% bez notowań, — II gat. D 45 ÷ 65% 22'00 ÷ 22'50, — II gat. F 55 ÷ 65% 18'50 ÷ 19'00, — III gat. A 65 ÷ 70% 16'50 ÷ 17'00, — III gat. B 70 ÷ 75% 13'50 ÷ 14'00, mąka żytnia I gat. 0 ÷ 55% 21'50 ÷ 22'50 (21'00 ÷ 22'00), — I gat. 0 ÷ 65% 20'00 ÷ 21'00 (19'50 ÷ 20'50), — II gat. 55 ÷ 70% 15'50 ÷ 16'50 (15'00 ÷ 16'00), — „poślednia” ponad 70% 13'00 ÷ 14'00 (12'50 ÷ 13'50), — razowa 0 ÷ 95% 17'00 ÷ 18'00 (16'50 ÷ 17'50), otręby pszenne z przemiału standartowego 10'75 ÷ 11'25, — średnie 10'75 ÷ 11'00 (10'25 ÷ 10'50), — grube 11'25 ÷ 11'50 (10'75 ÷ 11'25), otręby żytnie z przemiału standartowego 10'00 ÷ 10'50 (9'75 ÷ 10'25).

Gdańsk. — Ceny hurtowe według ceduły urzędowej (ostatnie notowania w tygodniu) — w guld. gd. za 100 kg (w nawiasach podane są ostatnie notowania, o ile różnią się od obecnych): pszenica konsumpcyjna o wadze 128 funt. hol. 10'40 ÷ 10'70, — czerwona o wadze 125 hfl. bez notowań, żyto eksportowe o wadze 120 funt. hol. bez notowań, — nowe konsumpcyjne bez notowań, jęczmień wyborowy na eksport 10'00 ÷ 10'25 (11'50), — średni bez notowań, — o wadze 114 funt. hol. 9'70 ÷ 9'85 (10'40), — o wadze 115 funt. hol. 9'40, — zimowy o wadze 110 funt. 9'10 (bez notowań), owies konsumpcyjny najlepszy 9'90 ÷ 10'15, otręby pszenne grube 6'40 ÷ 6'50 (6'50 ÷ 6'70), — pszenne szale bez notowań, otręby żytnie 6'35.

WARZYWA

Warszawa. — Ceny według ceduły targu warzywnego — w \mathcal{Z} za 100 kg (w nawiasach podane są notowania końcowe z okresu, poprzedzającego sprawozdawczy, o ile różnią się od obecnych): brukiew bez notowań, buraki bez notowań, cebula I gat. bez notowań, — II gat. bez notowań, chrzan I gat. bez notowań, — II gat. bez notowań, bób 10'00 ÷ 15'00, fasola strączkowa zielona 20'00 ÷ 30'00 (60'00 ÷ 75'00), — żółta 30'00 ÷ 40'00 (bez notowań), groch strączkowy 35'00 ÷ 45'00 (35'00 ÷ 40'00), kapusta biała bez notowań, — brukselska bez notowań, marchew bez notowań, melony 200'00 ÷ 250'00 (bez notowań), — II gat. 130'00 ÷ 150'00 (bez notowań), pomidory I gat. 150'00 ÷ 180'00 (220'00 ÷ 260'00), — II gat. 100'00 ÷ 120'00 (140'00 ÷ 175'00), pietruszka jesienna bez notowań, rabarbar bez notowań, salcefja I gat. bez notowań, — II gat. bez notowań, selery bez notowań, szczaw 10'00 ÷ 15'00, — II gat. bez notowań, szparagi I gat. bez notowań, — II gat. bez notowań, szpinak 10'00 ÷ 15'00, ziemniaki młode 3'50 ÷ 4'00 (4'50 ÷ 5'00), — stare bez notowań, — bulwy bez notowań; za 1 kg: cykorja I gat. bez notowań, — II gat. bez notowań, fasola zielona strączkowa bez notowań, pieczarki bez notowań, pomidory I gat. bez notowań, — II gat. bez notowań, ziemniaki młode bez notowań; za 100 pęczków lub 100 sztuk: botwina 3'00 ÷ 5'00 (4'00 ÷ 7'00), cebula młoda 10'00 ÷ 15'00 (15'00 ÷ 20'00), — II gat. 5'00 ÷ 7'00 (7'00 ÷ 10'00), kabaczki 25'00 ÷ 35'00 (20'00 ÷ 30'00), kalafjory I gat. 12'00 ÷ 16'00 (7'00 ÷ 10'00), — II gat. 5'00 ÷ 8'00 (3'00 ÷ 5'00), — III gat. 2'00 ÷ 3'00 (bez notowań), kalarepa 8'00 ÷ 10'00 (8'00 ÷ 12'00), kapusta biała 7'00 ÷ 10'00 (10'00 ÷ 15'00), — czerwona 20'00 ÷ 25'00 (bez notowań), — włoska 7'00 ÷ 10'00, koperek 5'00 ÷ 7'00 (4'00 ÷ 5'00), marchew 5'00 ÷ 7'00 (6'00 ÷ 8'50), ogórki I gat. 25'00 ÷ 35'00, — II gat. 15'00 ÷ 20'00, — gruntowe 6'00 ÷ 9'00 (bez notowań), rzodkiew biała 7'00 ÷ 10'00, rzodkiewka (za 1 kosz) 2'00 ÷ 3'00 (1'50 ÷ 2'50),

¹⁾ Na podstawie danych Min. Przemysłu i Handlu oraz Min. Rolnictwa i Ref. Roln., sprawozdań organizacji gospodarczych, własnych korespondentów, depeza P. A. T. i t. d.

pietruska 7:00 ÷ 10:00, majeranek bez notowań, pory 15:00 ÷ 20:00, sałata gruntowa 4:00 ÷ 6:00 (5:00 ÷ 8:00) — inspektowa bez notowań, selery 20:00 ÷ 35:00 (15:00 ÷ 25:00), szczypiorek 5:00 ÷ 6:00.

BYDŁO I MIĘSO

— Podobnie jak i w poprzednich miesiącach sytuacja na rynku krajowym bydła i mięsa w m. c z e r w c u r. b. nie doznała wydatniejszych zmian. Ogólna tendencja rynkowa w czerwcu r. b. wykazała dalsze osłabienie notowań na trzodę chlewną na skutek trudności zbytu. Na podstawie ostatnich danych statystycznych uboju zwierząt gospodarskich w r. 1933, stwierdzić możemy dalszy spadek uboju, który w porównaniu do r. 1932 wynosi w odniesieniu do bydła rogatego 61%, trzody chlewnej 96%, owiec i kóz 16%, koni 38%. Zmniejszenie się uboju materiału rzeźnego wpływa z: spadku eksportu mięsa i przetworów mięsnych zagranicę oraz zmniejszenia się spożycia wewnątrz kraju. Przeciętne spożycie mięsa na głowę ludności, po odliczeniu wywozu mięsa i przetworów mięsnych zagranicę wyniosło w r. 1933 1831 kg wobec 1926 kg w r. 1932.

Przeciętne spożycie mięsa na głowę ludności w r. 1933 spadło więc o 49% w porównaniu z r. 1932. Niewątpliwie tendencja dalszego spadku spożycia istnieje i w roku bieżącym, co przy niezwykle trudnościach zbytu nadwyżek zagranicę, wywiera deprymujący wpływ na sytuację rynku wewnętrznego.

Warszawa. — Notowania urzędowe Giełdy Mięśnej w \mathcal{Z} za 100 kg żywej wagi loco targowica z dn. 25/VI r. b.: woły młode tuczne 76 ÷ 82, — mięsiste 70 ÷ 76, — starsze tłuste 65 ÷ 70, — starsze karmne 55 ÷ 65, krowy młode tuczne 55 ÷ 60, — oddojone tłuste wszelkiego wieku 45 ÷ 55, cielęta odżywione 60 ÷ 65, świnie słoninowe od 150 kg wzwyż 80 ÷ 84, — słoninowe 130 ÷ 150 kg 70 ÷ 80, — mięsne od 110 kg wzwyż 65 ÷ 70. Tendencja spokojna.

Poznań. — Urzędowe sprawozdanie targowe komisji notowań — w \mathcal{Z} za 100 kg żywej wagi loco targowica łącznie z kosztami z dn. 26/VI r. b.: woły pełnom. wytucz. nieopręg. 58 ÷ 60, — mięsiste tucz. do lat 3 52 ÷ 56, — starsze 44 ÷ 48, — miernie odżyw. 36 ÷ 40, buhaje wytucz. pełnom. 54 ÷ 58, — tucz. mięsiste 48 ÷ 52, — nietucz. dobrze odżyw. 40 ÷ 46, — miernie odżyw. 36 ÷ 38, krowy wytucz. pełnom. 53 ÷ 60, — tucz. mięsiste 44 ÷ 52, — nietucz. dobrze odżyw. 32 ÷ 38, — miernie odżyw. 36 ÷ 40, jałowice wytucz. pełnom. 58 ÷ 60, — nietucz. dobrze odżyw. 44 ÷ 48, młodzież dobrze odżyw. 36 ÷ 40, — miernie odżyw. 34 ÷ 36, cielęta najprzedn. wytucz. 60 ÷ 70, — dobrze odżyw. 42 ÷ 48, owce wytucz. pełnom. 64 ÷ 70, — dobrze odżyw. 46 ÷ 50, świnie pełnom. 120 ÷ 150 kg 66 ÷ 68, — 100 ÷ 120 kg 60 ÷ 64, — 80 ÷ 100 kg 54 ÷ 58. Tendencja spokojna.

MASŁO

— W czerwcu r. b. sytuacja na krajowym rynku nabiału utrzymała się bez większych zmian. Przy dużych dostawach mleka i masła ze wszystkich terenów w kraju ceny masła ustabilizowały się na niskim, lecz stałym poziomie. Na skutek zmiennej temperatury zaznaczyło się dość znaczne wahanie w ustosunkowaniu się produkcji masła i spożycia mleka w stanie surowym, które to ostatnie w wypadkach obniżania się temperatury zmniejszało się na korzyść produkcji masła.

Warszawa. — Notowania cen masła — w \mathcal{Z} za 1 kg w hurcie w/g Komisji Notowań Cen Nabiału z dn. 27/VI 1934 r.: wyborowe I gat. w opakowaniu firmowym 2'20, wyborowe I gat. 2'10, mleczarskie deserowe II gat. 1'90, solone 2'00, oselkowe 1'50. Tendencja utrzymana.

Lwów. — Hurtowe notowania masła — w \mathcal{Z} za 1 kg — z II połowy czerwca r. b.: deserowe 2'10, stołowe 1'90, kuchenne 1'60. Tendencja stała.

Wilno. — Notowania masła w/g Zw. Spółdz. Mlecz. i Jajcz. — w \mathcal{Z} za 1 kg w hurcie z końca czerwca r. b.: wyborowe 2'10, stołowe 1'90. Tendencja spokojna.

JAJA

— W czerwcu produkcja jaj utrzymywała się nadal na stosunkowo wysokim poziomie, aczkolwiek okres największego wzrostu produkcji został już poprzednio przekroczony i od tej strony nie obawiano się dalszej niżki cen. W II połowie czerwca zawiadła nieco konsumpcja jaj w miastach, na skutek wyjazdów urlopowych i słabnącego ruchu konserwacyjnego. Stąd ceny w końcu miesiąca nieco obniżyły się, do czego ponadto przyczynił się fakt zjawiania się niejednokrotnie mało-wartościowego i drobnego towaru. Warunki eksportu w okresie sprawozdawczym nie doznały większych zmian, ukazało się jedynie rozporządzenie M.n. Przemysłu i Handlu odnośnie sposobu znakowania i pakowania poszczególnych gatunków jaj — zależnie od wymagań obcych rynków odbiorczych.

Warszawa. — Notowania — w \mathcal{Z} za skrzynię à 1440 szt. w/g Związku Spółdzielni Mleczarskich i Jajczarskich z dn. 30/VI r. b.: jaja nieprzeświecone 60 ÷ 65 — zależnie od wielkości.

Lwów. — Notowania — w \mathcal{Z} za skrzynię à 1440 szt. z II połowy czerwca r. b.: nieprzeświecone większe 66 ÷ 67, — mniejsze lżejsze 63 ÷ 64. Tendencja ospała.

RYNEK AKCYJNY

za okres od 9 do 13 lipca 1934 r.

Na rynku akcyjnym w okresie sprawozdawczym panowała tendencja niejednolita. Obroty nie przybrały większych rozmiarów. Nienotowane od dłuższego czasu akcje Warsz. T-wa Kopalń Węgla i Zakł. Hutn. oraz Haberbusch i Schiele straciły w stosunku do ostatniego notowania: pierwsze — \mathcal{Z} 1'25, a drugie — \mathcal{Z} 2'25 na akcji 100 złotowej. Zniżowały również: Bank Polski o \mathcal{Z} 0'25 i Lilpop o \mathcal{Z} 0'50. Zyskały natomiast: Warsz. T-wo Fabryk Cukru \mathcal{Z} 1'00 i Starachowice \mathcal{Z} 0'15.

Giełdy lwowska i krakowska w okresie sprawozdawczym pozostawały bezczynne, a na giełdzie poznańskiej notowano jedynie Bank Polski po kursie maksymalnym z okresu poprzedniego.

GIEŁDA WARSZAWSKA

	Wartość nominalna	Kurs najwyższy	Kurs najniższy	Ostatni kurs w tygodniu
Bank Polski	\mathcal{Z} 100	86'75	85'00	86'00 -86'75 -86'25
Warsz. T-wo Fabr. Cukru	\mathcal{Z} 100	20'00	20'00	20'00
Warsz. Tow. Kopalń Węgla i Zakł. Hutn.	\mathcal{Z} 100	10'00	10'00	10'00
Lilpop	\mathcal{Z} 25	9'90	9'50	9'50
Starachowice	\mathcal{Z} 50	10'80	10'50	10'75 -10'80
Haberbusch i Schiele	\mathcal{Z} 100	38'00	38'00	38'00

GIEŁDA KRAKOWSKA

Akcje w okresie sprawozdawczym nie były notowane.

GIEŁDA LWOWSKA

Akcje w okresie sprawozdawczym nie były notowane.

GIEŁDA POZNAŃSKA

Akcje — w \mathcal{Z} (w nawiasach notowania z poprzedniego okresu): Bank Polski 85'50 (85'50 — 84'50).

KOMUNIKACJA I TRANSPORT

POD REDAKCJA MINISTERSTWA KOMUNIKACJI

INWESTYCJE KOMUNIKACYJNE. — Program tegorocznych komunikacyjnych robót inwestycyjnych przedstawia się stosunkowo pokaźnie. Pełne odzwierciedlenie znalazł on w wywiadzie, udzielonym przez Pana Ministra Komunikacji Inż. M. Butkiewicza agencji „Iskra”. Program ten wygląda następująco:

Z prowadzonych przez Min. Komunikacji robót kolejowych są obecnie kończone 3 ważne linie kolejowe, a mianowicie: Kraków-Miechów, długości 52 km, Warszawa-Radom, długości 103 km, oraz Płock-Sierpc — 35 km. Oprócz tego w budowie znajduje się 18-kilometrowa hocznicza ze stacji Druskieniki do uzdrowiska Druskieniki. Pozatem zaś przeprowadzane są

roboty kolejowe, związane z rozwojem stacji w Gdyni, oraz na terenie warszawskiego węzła kolejowego. Wszystkie wymienione prace są już, jeśli nie na ukończeniu, jak np. linia Kraków-Mi. chów, czy Warszawa-Radom, to w każdym razie daleko posunięte.

Z Funduszu Pracy przewidziane na roboty kwoty napływają najzupełniej regularnie, według ustalonego planu. Z Funduszu Pracy prowadzi się roboty kolejowe na sumę zł 4 497 tys.

Jeśli chodzi o znaczenie dla usprawnienia ruchu kolejowego podjętych w r. b. prac — to podkreślić należy, że budowa nowych linii stwarza nowe połączenia, niezbędne dla ruchu pasażerskiego i towarowego, przy czym skaca odległości między miastami. Tak np. budowa linii Warszawa-Radom zbliży Radom do Warszawy o 75 km, biorąc pod uwagę dotychczasową komunikację z Warszawy do Radomia przez Dęblin. Z Kielc do Krakowa skróci się drogę przez Miechów o 85 km, po uruchomieniu zaś tej linii skróci się drogę z Warszawy do Krakowa o 45 km. To są już poważne skróty, brak których dawał się bardzo we znaki.

Roboty regulacyjne na Czarnej Przemszy rozpoczęto we wrześniu r. ub. Przedewszystkiem usunięto częściowo progi naturalne w dnie rzeki pod mostem kolejowym Mysłowice-Szczakowa, umożliwiając w ten sposób dostanie się bagrów z dolnej żeglownej części Przemszy w górę rzeki. Nadto wykonano wykopu ręcznego ok. 135 tys. m³ na odległości 2 km, obrukowano dno i skarpy koryta o pow. 1 500 m², wydannowano skarp 6 tys. m². Dla tymczasowego odprowadzenia wody wykonano prowizoryczne koryto na dług. 600 m, a dla jej zabezpieczenia oraz dla zamknięcia starych koryt wykonano tamy faszynowe o kubaturze 3 500 m³ faszynady. Dostarczono z kamieniołomu 6 500 m³ kamienia. Średnio dziennie zajętych robotników było 450 (robotniko-dniówek 364 500), obecnie zamierza się zwiększyć tę liczbę do 600.

Przy regulacji Wilji wykonano: wykopu 15 500 m³, częściowe zabezpieczenie brzegów ścianką pilotową z narzutem kamiennym na długości ok. 900 m., nadto prace przy utrzymaniu koryta rzeki i przy budowie pogłębiarki parowej. Ilość robotniko-dniówek wyniosła 23 492. Na roboty te wydatkowano z Funduszu Pracy dla Min. Komunikacji zł 60 tys. Prace na Wilji wykonuje się w dalszym ciągu, na co asygnowano na r. b. z Funduszu Pracy dla Min. Komunikacji zł 18 tys.

Roboty wodno-regulacyjne na Prucie i Czeremoszu w obrębie woj. stanisławowskiego rozpoczęto w czerwcu 1933 r. Wykonano na Prucie pod Delatynem, Kołomyją i Korniczem robót ziemnych 27 598 m³, budowli faszynowo-siatkowych 2 400 m³, siatek drucianych 3 243 m³, oskałowano 181 m² i wyrabano 580 m³ faszyn. Zatrudniono 15 713 robotniko-dniówek i wydano zł 56 592 z Funduszu Pracy. Na Czeremoszu pod Krzyworównią, Roztokami, Dudziowem, Kniażem i Załuczem wykonano robót ziemnych 1 937 m³, budowli faszynowych 5 612 m³. Przy tych robotach zatrudniono 3 366 robotniko-dniówek i wydano z Funduszu Pracy zł 16 670. Roboty na Prucie i Czeremoszu prowadzone są dalej.

Budowa zakładu wodnego na Sole w Porąbce postępuje energicznie naprzód. Od dn. 1/VII r. ub. wykonano obie wieże betonowe przy tunelach, mających na celu odprowadzenie wody poza przełog. Użyto 860 m³ betonu. W wieżach tych zmontowano żelazne zasuwki zamykające o wadze 120 t. Ukoń-

czono kanał wlotowy do tunelów i 2 studnie próbne o wykopie i wyłomie skały 10 280 m³. Przy budowie nowej drogi wojewódzkiej, którą musiano przełożyć w związku z budową wspomnianego zakładu wodnego, wykonano wykopu 14 000 m³, wykarczowano 3 900 m², wykonano mur oporowy suchy i na zaprawie cementowej o kubaturze 1 357 m³, wykonano dla odwodnienia drogi sączków 1920 m, ułożono podkład i żwirówkę na drodze wojewódzkiej na 13 620 m², wyprodukowano kamienia na podkład 3 238 m³ i tłuczniwa 2 630 m³ i t. p. Przy regulacji potoków Ponikwi i Wielkiej Żarnówki, uchodzących do mającego powstać zbiornika, wykonano wykopu 7 220 m³, żłobu kamiennego 1 950 m², muru na cemencie 500 m³, tam faszynowych 152 m. Ilość robotniko-dniówek wyniosła 66 716. Koszt robót wyniósł zł 243 400 z Funduszu Pracy.

Jeśli chodzi o znaczenie gospodarcze dla kraju podjętych robót wodnych — to regulacja Czarnej Przemszy ma na celu uprzystępnienie wywozu węgla z zagłębia dąbrowskiego i śląskiego przez Przemszę do Wisły, nie mówiąc już o asanizacji okolicy i ochrony od powodzi; dalej, roboty regulacyjne na Wilji służą do ubezpieczenia brzegów i utrzymania żeglowności rzeki, oraz umożliwienia rozbudowy miasta i budowy kanalizacji; celem wykonania robót wodno-regulacyjnych na Prucie i Czeremoszu w obrębie woj. stanisławowskiego była, oprócz przyjęcia z pomocą ubogiej Huculszczyźnie, potrzeba ochrony ważnych obiektów, zabezpieczenie wsi, osiedli, komunikacji, gruntów przybrzeżnych i strzelnic nad Prutem w Kołomyji (roboty te służą także do poprawy spławności tych rzek); wreszcie budowa zakładu wodnego na Sole w Porąbce ma na celu utworzenie zbiornika wody, który ma uchwycić i zmagazynować wielką wodę Soły i, przez stopniowe jej odpuszczenie, wyrównać i podnieść odpływy niskich wód w interesie żeglugi; celem jej jest także ochrona od powodzi niżej położonych obszarów aż po Kraków, a także wykorzystanie nagromadzonej energii wodnej dla elektryfikacji.

Co się tyczy robót drogowych, to prowadzi się budowę ulepszonych nawierzchni w woj. warszawskim na trakcie wileńskim na odcinku Warszawa—Wyszaków—kostką nieregularną; na trakcie poznańskim na odcinkach Warszawa—Sochaczew, pod Łowiczem, pod Kutnem i Krośniewicami — klinkierem; na trakcie kowieńskim na odcinku Warszawa — Serock—półkostką i płytami betonowymi; w woj. łódzkim na trakcie częstochowskim na odcinku Lubochnia — Piotrków; w woj. kieleckim na drodze Miechów—Będzin—bruk z kamienia płytowanego i klinkieru; na trakcie krakowskim na odcinku Jedlińsk—Radom—półkostkę i Kielce—Miechów—makadamem cementowym, na drodze Będzin—Częstochowa na odcinku pod Częstochową i pod Będzinem—klinkierem; w woj. lubelskim na trakcie lwowskim na odcinku Lublin—Tomaszów—klinkierem; w woj. krakowskim na drodze Kraków—Katowice na odcinku Chrzanów—Trzebinia—półkostką; w woj. pomorskim na drodze Gdynia—Reda—Puck na odcinku pod Gdynią—półkostką, i na drodze Tczew—Chojnice pod Tczewem—półkostką.

Pozatem prowadzimy budowę nowych dróg: w woj. białostockim — drogę Białystok—Grodno pod Grodnem oraz we wsi Kaplica; w woj. wileńskim drogę Wilno—Kobylnik, Wilno—Lida, Wilno—Oszmiana,

Jurysdyka — Orany, Hoduciszki — Postawy, Wiłno — Wodze na odcinku Wilno — Święciany, Wilno — Podbrzeże; w woj. wołyńskim drogę Łuck — Włodzimierz; w woj. nowogrodzkim drogę Wilno — Lida i St. Domanowo — droga państwowa Nr. 4.

Ponadto zostały rozpoczęte roboty na drogach samorządowych, finansowane przez odnośne samorządy przy pomocy dotacji i pożyczek z Państwowego Funduszu Drogowego i Funduszu Pracy, oraz przy wykorzystaniu świadczeń w naturze i przy pomocy akcji dożywiania. Przy tych robotach zatrudnionych jest ok. 100 tysięcy robotników.

Wreszcie w toku są roboty przy budowie mostów: na Niemnie w Zelwianach, na Wiśle w Puławach, na Lenince pod Terszowem, na Wildze pod Garwolinem, na Dniestrze w Niżniowie. Oprócz tego rozpoczęto budowę całego szeregu mostów drewnianych w kilku województwach o rozpiętościach 20 ÷ 40 m.

UMOWA KOMPENSACYJNA HANDLOWO-TURYSTYCZNA Z JUGOSŁAWJĄ. — Podpisana w tych dniach umowa kompensacyjna handlowo-turystyczna między Polską a Jugosławią ma na celu zwiększenie wymiany towarowej między Polską a Jugosławią przez wykorzystanie turystyki polskiej do Jugosławii. Wymiana towarowa polsko-jugosłowiańska odbywa się bowiem już od pewnego czasu na zasadach kompensacyjnych, co spowodowało eksport polski do wymiarów importu z Jugosławii. Import z Jugosławii jest stosunkowo nieznaczny, a nasze możliwości eksportowe są stosunkowo znaczne.

Umowa kompensacyjno-turystyczna ma na celu wykorzystanie wpływów, jakie przynosi Jugosławi turystyka z Polski, celem

pokrycia należności za eksport polski. Umowa przewiduje wykupywanie przez turystę polskiego listu kredytowego na pewną sumę złotych, płatnego w Jugosławii w dinarach. Ten system ma na celu zatrzymanie w Polsce złotych na wypłaty polskim eksporterom. W ten sposób turystyka polska związana została z zakupem towarów polskich przez Jugosławię. Rząd jugosłowiański zgodził się na powiększenie kontyngentów przywozowych na towary polskie, natomiast strona polska przyznała ulgowe warunki dla turystyki polskiej do Jugosławii.

Umowa została zawarta na przeciąg jednego roku. Dzięki tej umowie proporcjonalnie do wielkości wydatków polskich turystów w Jugosławii wzrosło eksport polski do tego kraju. Zawarcie umowy posiada duże znaczenie wobec ograniczeń dewizowych w Jugosławii, dzięki którym eksporterzy polscy nie mogli uzyskiwać należności za towary eksportowane.

Należy podkreślić, że tego rodzaju umowa kompensacyjna handlowo-turystyczna jest w stosunkach handlowych między państwami nowościami, którą wytworzyły warunki, powstałe z ograniczeń dewizowych.

Wobec podpisania umowy biuro turystyczne Królestwa Jugosławii przystąpiło do zorganizowania pierwszej wycieczki z Polski do Jugosławii na warunkach ulgowych dla umożliwienia wypłaty polskim eksporterom za dokonany już do Jugosławii wywóz towarów polskich.

OBRONA I ZASTĘPSTWO PRAWNE NA P. K. P. — Pod powyższym tytułem ukazała się w zesz. 13 tyg. „Polska Gospodarcza” notatka, informująca o organizacji obrony prawnej interesów P. K. P. i omawiająca zasadę zeškodowania tej obrony w Prokuraturze Generalnej, jako organie, stojącym zdala od kolei.

Wobec otrzymania przez Redakcję zapytań w tej sprawie informujemy, że notatka powyższa była li tylko streszczeniem informacyjnym broszury P. E. Czajkowskiego pod tym samym tytułem „Obrona i zastępstwo prawne na P. K. P.”, na którą powołanie się było przy drukowaniu notatki przez niedopatrzenie opuszczone.

ZEGLUGA I SPRAWY MORSKIE

RYNEK FRACHTOWY. — Na rynku La Platy po ostatnio dokonanych licznych frachtowaniach panowało w ub. tygodniu sprawozdawczym słabsze zainteresowanie tonnażem i dotyczyło ono głównie ładunków sierpniowych. Za statki średniego typu płacono z San Lorenzo/Rosario sh 16/9 do Anglii i Kontynentu lub Rotterdamu na lipiec i sierpień. Do rejonu Antwerpji/Hamburгу stawka zasadnicza wynosiła sh 15/- ÷ 15/9 na lipiec/sierpień zależnie od typu i pozycji. Ogółem zakontraktowano na rynku tym 27 statków o łącznym tonnażu 190 800 t.

Rynek północno-amerykański wykazywał kompletny zastój w wywozie zboża, natomiast kursowało wiele zapotrzebowań na statki pod ładunki różnorodne, jak: transporty bawełny i złomu do Japonii, węgla, tytoniu i inne. W wywozie cukru z Kuby ruch był stosunkowo słaby.

Na rynkach Dalekiego Wschodu panowała tendencja mocna; wobec niedostatecznej ilości wolnego tonnażu stawki żądane znacznie przewyższały oferty kupców. W wywozie ryżu z Sajgonu płacono do portów francuskich zwykłą stawkę

sh 24/6 na lipiec, a sh 23/6 na sierpień i wrzesień. Zawarto kilka kontraktów pod ładunki soi po sh 21/- z Dalego do Rotterdamu lub Hamburga, a sh 1/3 extra do Hull i portów Skandynawii. Pewną poprawę stawek notowano w wywozie pszenicy z Australii, do czego przyczyniło się niespodziewane zapotrzebowanie licznieszego tonnażu pod rudę z Whyalla, skąd frachtowano statki po 5/- i 5/10 do New-Yorku i Filadelfji oraz do Baltimore na lipiec i sierpień. Z Sydney płacono sh 23/- za pszenicę luzem, a sh 23/9 i 24/6 za pszenicę workowaną z zachodnich portów na sierpień.

Z portów południowych Z. S. R. R. frachtowano głównie tonnaż na Daleki Wschód po stawce sh 14/3 Szanghaj lub Dalny, a sh 14/9 Władywostok f. i. o.

Na rynku Gdynia/Gdańsk notowano ogromny popyt na tonnaż pod ładunki węgla do Włoch, jak również do Francji i Irlandii. Stawki miały tendencję zwykłą. Spośród bardziej interesujących kontraktów notowano następujące: 550 t soli potasowych do Göteborga, 600 t soli potasowych do Sztokholmu.

POCZTA I TELEGRAF

POD REDAKCJĄ MINISTERSTWA POCZT I TELEGRAFÓW

RUCH PRZESYŁEK LISTOWYCH I CZASOPISM W OKRESIE 1927 ÷ 33 w liczbach wskaźnikowych — przy podstawie: 1927 r. = 100 — przedstawiał się następująco:

Lata	Ogółem przesyłek listowych	Przesyłki listowe podlegające opłacie							Czasopisma
		Listy		Kartki pocztowe		Druki	Papiery handlowe	Próbki towarowe	
		opłacone	nieopłacone	pojedyncze	z odpowiednią				
1927	100.0	100.0	100.0	100.0	100.0	100.0	100.0	100.0	100.0
1928	112.1	108.8	87.2	110.3	153.8	142.4	115.3	105.3	103.2
1929	120.0	114.4	82.0	122.8	150.7	141.0	168.8	101.3	118.9
1930	117.4	107.8	66.1	119.7	155.4	154.4	176.0	94.9	126.7
1931	101.8	88.0	66.3	111.0	103.4	163.8	156.3	70.9	109.8
1932	83.0	71.2	52.7	92.1	75.3	115.1	155.2	62.5	115.4
1933	81.3	68.1	54.2	86.6	91.3	178.9	165.6	52.7	117.0

1) Odbitka z „Biuletynu Urzędniczego” Nr. Nr. 7/8 i 9/10 1933 r.

Jak widzimy, w okresie ożywienia konjunktury następował dość szybki wzrost ruchu pocztowego, osiągając swe maksimum naogół w 1929 r., choć przesyłki papierów handlowych, kartek z odpowiedzią i czasopism wzrastały jeszcze do 1930 r., kiedy dopiero silniej zaznaczyła się recesja gospodarcza, podczas gdy przesyłki próbek towarowych — odwrotnie — malały już od 1929 r. (maksimum w 1928 r.). Specjalnie jeśli

chodzi o druki, to widzimy tu stałe dość silne wahania z tendencją zwykłą — tak, że maksimum mamy w 1933 r. Naogół jednak od 1930 r., względnie 1931 r. rozpoczął się kryzysowy spadek ruchu pocztowego, początku dość silny, ale już w 1933 r. znacznie osłabiony, względnie zupełnie zahamowany. Kartki z odpowiedzią, druki, papiery handlowe, czasopisma wykazują w 1933 r. wzrost w stosunku do 1932 r.

PRAWO I SĄD W ŻYCIU GOSPODARCZYM

NOWE PRZEPISY O LICYTACJI PUBLICZNEJ. — W świeżo ogłoszonym Kodeksie Handlowym („Dz. Ust. R. P.” Nr. 57, poz. 502), w 2 działach znajdują się postanowienia, które wymagały wydania specjalnego rozporządzenia o trybie dokonywania licytacji publicznej. Mamy na myśli normy, znajdujące się w księdze II Kodeksu w dziale II (Prawo rzeczowe) i w dziale III (Zobowiązania).

W dziale, poświęconym prawu rzeczowemu, odnośne postanowienia znajdują się w rozdziale (II), normującym prawo zastawu. Zacytujemy przeto najmiarodajniejsze 2 artykuły tego rozdziału, a mianowicie:

1) w myśl art. 509 — „W braku zapłaty wierzyciel, który chce zaspokoić się z zastawu, obowiązany jest listem poleconym zagrozić zastawcy sprzedażą, chyba że zagrożenie nie da się uskutecznić. Sprzedaż może nastąpić dopiero po upływie dwóch tygodni od daty zagrożenia, a jeżeli nie da się uskutecznić — od daty płatności zabezpieczonej wierzytelności; przed upływem zaś terminów powyższych tylko wówczas, gdyby zwłoka naraziła zastawcę na szkodę”;

2) w myśl zaś art. 510 — „§ 1. — Sprzedaż przeprowadza na żądanie wierzyciela notariusz lub komornik, a jeżeli przedmiot dopuszczony jest do obrotu giełdowego, także przysięgły makler giełdowy. Sprzedaż przeprowadza się przez licytację publiczną. Jeżeli przedmiot zastawu ma cenę giełdową lub targową, sprzedaż dokonana będzie z wolnej ręki po kursie dziennym, w drodze zaś licytacji publicznej tylko wówczas, gdy sprzedaż z wolnej ręki nie dało się uskutecznić. § 2. — Sprzedaż przez licytację publiczną odbywa się bez oszacowania w jednym terminie, przyczem nie stosuje się przepisów Kodeksu Postępowania Cywilnego. Do zastawcy należy zawiadomienie o miejscu i czasie licytacji, chyba że zwłoka grozi niebezpieczeństwem. Tryb dokonywania licytacji określi bliżej rozporządzenie Ministra Sprawiedliwości, wydane w porozumieniu z Ministrami. Przemysłu i Handlu oraz Skarbu”.

W dziale zaś Kodeksu, poświęconym zobowiązaniom handlowym, postanowienia, związane z potrzebą dokonywania licytacji, znajdują się przede wszystkim w rozdziale III (Sprzedaż handlowa). Najistotniejsze ze stanowiska materji, która nas w tej chwili interesuje, normy tego rozdziału brzmią, jak następuje:

„Art. 545. — Jeżeli kupujący dopuści się zwłoki w przyjęciu towaru, sprzedawca może towar oddać na przechowanie na koszt i niebezpieczeństwo kupującego”.

„Art. 546. — Sprzedawca może również spowodować sprzedaż towaru na rachunek kupującego. W tym przypadku obowiązany jest listem poleconym zagrozić kupującemu sprzedażą, chyba, że zagrożenie nie da się uskutecznić, lub że towar jest narażony na zepsucie, a zwłoka grozi niebezpieczeństwem”.

„Art. 547. § 1. — Sprzedaż przeprowadza na żądanie sprzedawcy notariusz lub komornik, a jeżeli przedmiot dopuszczony jest do obrotu giełdowego, także przysięgły makler giełdowy. Sprzedaż przeprowadza się przez licytację publiczną. Jeżeli towar ma cenę giełdową lub targową, sprzedaż dokonana będzie z wolnej ręki po kursie dziennym, w drodze zaś licytacji publicznej tylko wówczas, gdy sprzedaż z wolnej ręki nie dało się uskutecznić. § 2. — Sprzedaż przez licytację publiczną odbywa się bez oszacowania w jednym terminie, przyczem

nie stosuje się przepisów Kodeksu Postępowania Cywilnego. Nabywcą towaru może być również sprzedawca lub kupujący. Do kupującego należy wysłać zawiadomienie o miejscu i czasie licytacji, chyba że zwłoka grozi niebezpieczeństwem. Tryb dokonywania licytacji określi bliżej rozporządzenie Ministra Sprawiedliwości, wydane w porozumieniu z Ministrami: Przemysłu i Handlu oraz Skarbu”.

Wreszcie w tym samym dziale zobowiązań znajdują się również postanowienia o licytacji w innym miejscu, a mianowicie w rozdziale VIII (Umowa składu). W tym ostatnim wypadku nawet uprawnienie do ich dokonywania stanowi jedną ze specyficznych cech instytucji „domu składowego”. Zacytujemy przeto odnośne artykuły:

„Art. 647. — Domem składowym jest przedsiębiorstwo składowe, które ma prawo wystawiać zbywalne przez indos dowody składowe oraz sprzedawać przez licytację publiczną złożone u siebie rzeczy na żądanie osoby, uprawnionej do rozporządzania temi rzeczami”.

„Art. 668. § 1. — W razie niewykupienia warrantu posiadacz jego może zwrócić się do domu składowego z żądaniem przeprowadzenia sprzedaży towaru, a to nawet w przypadku, gdy protest nie został dokonany. Żądanie to powinno być zgłoszone na piśmie. § 2. — Sprzedaż powinna być przeprowadzona w czasie możliwie najkrótszym, nie może jednak odbyć się wcześniej niż w trzy dni po zgłoszeniu żądania”.

„Art. 669. § 1. — Jeżeli wystawiono dowód składowy, dom składowy powinien o zamierzonej celem zaspokojenia swej wierzytelności sprzedaży towaru ogłosić w „Monitorze Polskim”. Jeżeli posiadacz dowodu składowego lub jego części wskazał domowi składowemu swój adres, dom składowy obowiązany jest, niezależnie od ogłoszenia, wysłać listem poleconym zawiadomienie o zamierzonej sprzedaży pod wskazanym adresem. § 2. — Ogłoszenie następuje na koszt posiadacza rewersu. Powinno ono podawać dzień wystawienia i numer bieżący dowodu składowego, imię i nazwisko składającego, ilość i rodzaj towaru oraz wysokość zalegającej wierzytelności. § 3. — Sprzedaż nie może nastąpić wcześniej niż po upływie dwóch tygodni od daty ogłoszenia, w żadnym zaś razie nie może odbyć się wcześniej niż w dwa tygodnie po upływie umownego okresu składu, a jeżeli towar złożono lub skład przedłużono na czas nieoznaczony, wcześniej niż po upływie dwóch tygodni od terminu, na który skład wypowiedziano”.

„Art. 670. § 1. — Sprzedaż towaru przeprowadza w przypadkach art. 668 i 669 notariusz lub komornik, a jeżeli towar dopuszczony jest do obrotu giełdowego, także przysięgły makler giełdowy. Sprzedaż przeprowadza się przez licytację publiczną. Jeżeli towar ma cenę giełdową lub targową, sprzedaż dokonana będzie z wolnej ręki po kursie dziennym, w drodze licytacji publicznej tylko wówczas, gdy sprzedaż z wolnej ręki nie dało się uskutecznić. § 2. — Sprzedaż przez licytację publiczną odbywa się bez oszacowania w jednym terminie, przyczem nie stosuje się przepisów Kodeksu Postępowania Cywilnego. Tryb dokonywania licytacji określi bliżej rozporządzenie Ministra Sprawiedliwości, wydane w porozumieniu z Ministrami: Przemysłu i Handlu oraz Skarbu”.

Mimo to, że w każdym przypadku powyżej cytowanym licytacja jest następstwem niewykonania zupełnie odmiennych zo-

bowiązań, związanych z różnymi instytucjami prawa handlowego, to jednak nie było przyczyną do odrębnego regulowania postanowień o trybie licytacji dla każdego z rzeczonych przypadków. Przeciwnie, mając na względzie, że chodzi tutaj przede wszystkim o te formalne przepisy, których celem jest najuczciwszy wynik licytacji, niezależnie od tego, co ją spowodowało, kompetentne resorty uznały za wskazane ogłosić jedno rozporządzenie i tem samym zunifikować odnośne przepisy nietylko w sensie rozciągnięcia ich mocy obowiązującej na obszar całego Państwa, ale i pod względem objęcia nimi wszystkich przypadków licytacji, wynikających z niedotrzymania obowiązków, będących następstwem norm polskiego Kodeksu Handlowego. W konsekwencji mamy już zunifikowane w tym podwójnym sensie rozporządzenie („Dz. Ust. R. P.” Nr. 59, poz. 510) „o trybie dokonywania licytacji publicznej, przewidzianej w art. 510, 547 i 670 Kodeksu Handlowego”. Rozporządzenie to składa się z 15 paragrafów, których najcharakterystyczniejsze normy sprowadzają się do następujących momentów:

1. — Licytację przeprowadzają notariusz lub komornik, w których okręgu znajduje się rzecz, podlegająca sprzedaży. Gdy chodzi zaś o sprzedaż przez maklera giełdowego, to odnośna licytacja ma się odbyć na najbliższej giełdzie. Jednak uprawniony do sprzedaży przez licytację może sprzedać rzecz za pośrednictwem innego notariusza lub komornika, a także na innej giełdzie, jeżeli można zyskać w ten sposób korzystniejszy wynik (§ 1).

2. — Termin licytacji powinien być tak wyznaczony, aby licytacja odbyła się najpóźniej piętnastego dnia od dnia zgłoszenia wniosku o sprzedaż (§ 3).

3. — Notariusz lub komornik zamieści w miejscowym poczytnym dzienniku nie później jak na 3 dni przed licytacją obwieszczenie, wymieniające: miejsce i czas licytacji, przedmioty, które będą sprzedane, miejsce i czas ich oglądania. Ogłoszenie o licytacji ma być jednocześnie umieszczone na drzwiach zewnętrznych domu, w którym ma się ona odbyć. O ile rzecz narażona jest na zepsucie, to obwieszczenia można zaniechać (§ 4).

4. — Jeżeli przetarg odbywa się na giełdzie, to ma on mieć miejsce w czasie zebrania giełdowego (§ 5).

5. — Nie wolno dokonywać licytacji, jeżeli zgłosiła się tylko jedna osoba (§ 6).

6. — Ze względu na możliwie bezstronne przeprowadzanie licytacji znajdują się w rozporządzeniu następujące wyłączenia: w przetargu nie mogą uczestniczyć — dłużnik zastawny, organ przeprowadzający licytację, jego małżonek i dzieci oraz wszelkie osoby, obecne przy licytacji z urzędu (§ 7).

7. — Nabywca obowiązany jest całą cenę nabycia, nieprzewyższającą zł 5 000, uiścić bezzwłocznie po udzieleniu mu przybicia. W przeciwnym razie traci prawa, wynikające z przybicia, a organ, przeprowadzający licytację, wznowi niezwłocznie przetarg na daną rzecz. Gdy zaś odnośna cena przewyższa zł 5 000, to nabywca natychmiast powinien wyłożyć $\frac{1}{5}$ część tej ceny, nie mniej jednak niż zł 5 000 — z tem, że reszta będzie wpłacona następnego dnia do godz. 12-ej. Przyczem o ile ten termin nie będzie dotrzymany, to nabywca traci $\frac{1}{3}$ część, a licytacja staje się niedoszłą do skutku (§ 10).

8. — Organ, przeprowadzający licytację, sporządza z jej przebiegu szczegółowy protokół, który musi zawierać wszystkie istotne momenty, dotyczące miejsca i czasu licytacji, imion i nazwisk wierzyciela, dłużnika i osób, obecnych w charakterze urzędowym, najwyższej ceny, szczegółów, dotyczących nabywcy, w szczególności wzmiankę, jaką sumę nabywca uiścił na rachunek ceny, wzmiankę o odroczeniu zapłaty w wypadku, gdy rozporządzenie na to pozwala (§ 12), wniosków i oświadczeń obecnych, inne niezbędne dane (§ 14).

Rozporządzenie weszło w życie z dniem ogłoszenia (§ 15), t. j. dn. 7 lipca r. b.

Kończąc, zaznaczamy, iż w niniejszych uwagach celowo nie omówiliśmy 2 typów norm rozporządzenia: z jednej strony takich, które w swej treści zawierają postanowienia niezbędne, lecz powszechnie znane z tego względu, iż wszelkie licytacje muszą w zgodzie z analogicznymi postanowieniami się odbywać, lub też z drugiej strony — takich paragrafów, których treść zawiera, w przeciwieństwie do tamtych, zupełnie specyficzne szczegóły, dotyczące tylko pewnych wyjątkowych przypadków (np. w związku z odroczeniem zapłaty i t. p.).

S. Baudouin de Courtenay

KRONIKA BIEŻĄCA

PRZEGLĄD USTAW I ROZPORZĄDZEŃ

POROZUMIENIE:

Porozumienie polsko-niemieckie w sprawie dróg celnych — z dn. 6 I 1934 r. („Dz. Ust. R. P.” Nr. 61, poz. 518/9).

ROZPORZĄDZENIA MINISTRÓW:

Uzupełnienia do rozporządzenia o konserwowaniu artykułów żywności — rozp. Ministra Opieki Społ. w poroz. z Ministrem Przem. i Han. z dn. 21/VI 1934 r. („Dz. Ust. R. P.” Nr. 61, poz. 521).

Dozór nad wyrobem i obiegiem środków kosmetycznych — rozp. Ministra Opieki Społ. w poroz. z Ministrem Przem. i Han. z dn. 25 VI 1934 r. („Dz. Ust. R. P.” Nr. 62, poz. 523).

Zmiana w statucie Poznańskiego Ziemstwa Kredytowego — rozp. Ministra Skarbu w poroz. z Ministrem Sprawiedl. z dn. 23/VI 1934 r. („Dz. Ust. R. P.” Nr. 62, poz. 524).

TERMINY OGÓLNYCH ZEBRAŃ W SPÓŁKACH AKCYJNYCH

2 sierpnia:

— „Włocławska Fabr. Locomobil i Młocarni Parowych”, S. A. — o g. 10 w lok. Rej. W. Jamontta w W-wie, Miodowa 5.

9 sierpnia:

— Zakł. Ceram. „Złotoglin”, S. A. — o g. 19 w lok. S-ki w W-wie, Polna 32 m. 16.

— „Dom Handlowy B-cia Mazur”, S. A. — o g. 18 w lok. S-ki w W-wie, Sienna 22.

SKARBOWOŚĆ I FINANSE

PODATKI I OPŁATY

ULGI PRZY NABYWANIU ŚWIADCTW PRZEMYSŁOWYCH W ZWIĄZKU Z WALKĄ Z BEZROBOCIEM — W uzupełnieniu okólnika z dn. 29/XII 1933 r. L. D. V. 54 884/4/33 Ministerstwo Skarbu na podstawie art. 94 ustawy o państwowym podatku przemysłowym okólnikiem z dn. 30/VI 1934 r. L. D. V. 24 754/4/34 upoważniło izby skarbowe do zwalniania przedsiębiorstw przemysłowych od dopłaty do ceny świadectwa przemysłowego wyższej kategorii w wypadku, gdy w okresie od dn. 1/VII 1934 r. do dn. 31/XII 1934 r. nastąpi zwiększenie liczby zatrudnionych robotników w porównaniu z liczbą, przyjętą za podstawę do określenia kategorii świadectwa przemysłowego na rok 1934.

Wspomniana ulga może dotyczyć jedynie przedsiębiorstw przemysłowych, zatrudniających do 1 000 robotników, i ma być udzielana — na indywidualne podania płatników, wnoszone do właściwego urzędu skarbowego — przedsiębiorstwom, które przyczyniają się do akcji zwalczania bezrobocia, przyczem z reguły nie może obejmować takich przedsiębiorstw, które w związku z charakterem swej działalności sezonowo zwiększają liczbę zatrudnionych robotników.

ULGI PRZY EKSPORCIE MIĘSA. — Okólnikiem z dn. 16/VII 1929 r. L. D. V. 6042/4 Ministerstwo Skarbu zawiesiło pobór podatku przemysłowego od obrotu, przypadającego od tranzakcyj eksportowych mięsem. Obecnie okólnikiem L. D. V. 23361/4/34 z dn. 28/VI 1934 r. Ministerstwo Skarbu wyjaśniło, że ulgi powyższe dotyczą nie tylko mięsa, jako takiego, lecz również wszystkich produktów tego rodzaju, jak: żołądki, jelita, wnętrzności, gruczoły, mózg i t. p.

POBÓR NADZWYCZAJNEJ DANINY MAJĄTKOWEJ OD NIERUCHOMOŚCI. — Ministerstwo Skarbu okólnikiem z dn. 10/VII 1934 r. L. D. V. 24980/2/34 wyjaśniło, co następuje:

W myśl § 2 lit. c rozporządzenia Ministra Skarbu z dn. 24/II 1934 r. w sprawie obliczenia i poboru nadzwyczajnej daniny majątkowej w 1934 r. („Dz. Ust. R. P.” Nr. 16, poz. 133) — nadzwyczajna danina majątkowa w III grupie kontyngentowej (nieruchomości miejskie oraz budynki w gminach wiejskich, niezwiązane z gospodarstwem rolnem) na 1934 rok płatna jest w całości w terminie do dn. 31 sierpnia 1934 r. włącznie.

Ustawowe stawki daniny w III grupie kontyngentowej pozostają bez zmiany i jako ostateczne wynoszą: przy rocznym przychodzie wzgl. wartości czynszowej ponad zł 1 000 do zł 2 000 — 0,4%, i ponad zł 2 000 — 0,6%. Z obliczeń bowiem wynika, że o ile chodzi o III grupę kontyngentową nadzwyczajnej daniny majątkowej, to w r. b. niema zastosowania ani zniżka, ani też zwykła kontyngentowa.

„Nakazy zapłaty” będą rozesłane płatnikom w takim czasie, aby bezwzględnie do dn. 16/VIII 1934 r. zostały doręczone za potwierdzeniem odbioru.

Ministerstwo Skarbu poleciło bezwzględnie nie dopuszczać do powstania zaległości w nadzwyczajnej daninie majątkowej, a zatem po upływie terminu płatności natychmiast wdrażać egzekucję celem ściągnięcia nieuiszczonych kwot daniny.

TARYFA OPODATKOWANIA SPADKÓW I DAROWIZN. — Taryfa opodatkowania spadków i darowizn, załączona do ustawy z dn. 14/III 1933 r. („Dz. Ust. R. P.” Nr. 21, poz. 141), ma zastosowanie w myśl art. 9 tej ustawy, jeżeli wymiar podatku następuje po dn. 31/III 1933 r.

Jeżeli podatek spadkowy lub od darowizn został wymierzony pierwotnie przed dn. 1/IV 1933 r., a po dn. 31/III 1933 r. następuje sprostowanie wymiaru pierwotnego, to w kwestji, czy ma być zastosowana taryfa z 1933 r. lub też taryfa dawna, okólnik Min. Skarbu z dn. 20/VI 1934 r. L. D. V. 23052/5/34 zaleca trzymać się zasad następujących:

1. — Jeżeli sprostowanie polega na tem, że co do podatku spadkowego, wymierzonego pewnej osobie, zostaje zmniejszona podstawa wymiaru, to należy zastosować taryfę dawną.

2. — Jeżeli pierwotnie wymierzono podatek spadkowy tylko osobie A, a według nowej decyzji uczestniczy w spadku również osoba B i wobec tego podstawa wymiaru co do osoby A zostaje zmniejszona, to do osoby A ma zastosowanie taryfa dawna, a do osoby B taryfa nowa.

3. — Jeżeli podstawa wymiaru nie ulega zmianie, ale nowa decyzja stwierdza, że przy wymiarze pierwotnym ustawa została błędnie zastosowana, to należy zastosować taryfę dawną, bez względu na to, czy na skutek zastosowania taryfy dawnej kwota podatku ulega zwiększeniu czy zmniejszeniu. Tak należy postąpić np. w razie stwierdzenia, że zastosowano niewłaściwą stawkę (pozycję taryfową).

4. — Jeżeli w myśl nowej decyzji następuje zwiększenie podstawy wymiaru — bądź na skutek ujawnienia nowych przedmiotów, należących do spadku, bądź na skutek przeszacowania przedmiotów, od których wartości wymierzono podatek pierwotnie (np. gdy na obszarze b. dzielnicy rosyjskiej notariusz wymierzył podatek od darowizny na podstawie wartości podanej przez strony, a następnie urząd skarbowy wymierza od wartości, ustalonej drogą oszacowania), bądź na skutek tego, że pierwotnie wymierzono podatki spadkowe osobom A i B, a następnie okazało się, że w spadku uczestniczy tylko osoba A — to należy zastosować częściowo taryfę dawną, a częściowo nową według następującego schematu: Dawna podstawa wymiaru — a, nowa podstawa wymiaru — c, która wynosi $a + b$; zatem różnica wynosi b; stawka dla kwoty c według taryfy dawnej wynosi x, stawka dla tejże kwoty c według nowej taryfy wynosi y; należy wymierzyć od kwoty a według stawki x oraz od kwoty b według stawki y.

KREDYT

OBROT KREDYTOWY BANKÓW Z ZAGRANICĄ W I KWARTALE 1934 R. — Stosunki kredytowe polskich instytucji finansowych z zagranicą, rozwijające się w szybkim tempie do czasu pojawienia się depresji koniunkturalnej, a zwłaszcza do momentu przeniesienia się objawów kryzysu na rynek pieniężno-kredytowy, uległy od 1930 r., a zwłaszcza od 1931 r. załamaniu. Działy tu przyczyny koniunkturalne, jak kurczenie się obrotów towarowych z zagranicą, zanik obrotów kapitałowych i t. p., działały tu też przyczyny specjalne, związane z rozwojem kryzysu, jak krachy bankowe i zaburzenia walutowe zagranicą, wywołujące gwałtowną realizację wierzytelności przez zagranicę. Deprecjacja czy dewaluacja walut spowodowała poza tem przewalutowanie wielu rachunków, m. in. i przewalutowanie wkładów w obcych walutach, tak rozpowszechnionych dawniej w polskich instytucjach kredytowych, a likwidowanych ostatecznie dopiero obecnie przez rozporządzenie o wierzytelnościach w walutach obcych.

Zarówno bezpośrednio przyczyny koniunkturalne, jak i pośrednie przyczyny specjalne ulegały powoli zanikowi lub osłabieniu. Dlatego też i tempo spadku obrotu kredytowego banków polskich z zagranicą malało i już od 1933 r. jest stosunkowo niewielkie, przyczem np. w I kwartale i IV kwartale r. ub. mieliśmy nawet już wzrost obrotu, a w I kwartale r. b. stan tego obrotu nie uległ zmianie.

Rozwój zagranicznych zobowiązań i należności banków polskich ilustrują następujące liczby (w mln. zł), przyczem w poniższych danych (w/g zestawień Min. Skarbu) uwzględnione są zarówno banki państwowe, jak i większość banków prywatnych, domy bankowe i większe spółdzielnie kredytowe:

	Zobowiązania	Należności
31/XII 1930	640 0	182 8
31/II 1931	621 4	163 5
30/VI	658 9	157 4
30/IX	434 6	138 9
31 XII	400 9	141 7
31/III 1932	345 8	132 9
30/VI	316 0	123 9
30/IX	284 9	149 8
31/XII	292 2	126 9
31/III 1933	293 6	127 6
30/VI	261 9	105 0
30/IX	233 7	96 5
31/XII	247 6	94 2
31/III 1934	238 6	104 7

Najsilniejsze zmiany w obrocie kredytowym dotyczą stanu zobowiązań wobec zagranicy, z natury rzeczy znacznie przewyższających należności od zagranicy. Dopływ kapitałów i kredytów do Polski i następny ich odpływ były znacznie silniej-

szę niż odpowiednie ruchy ze strony instytucji polskich. Znacznie silniejsze kurczenie się zobowiązań wobec zagranicy niż należności od zagranicy powodowało spadek zadłużenia instytucji finansowych polskich per saldo w stosunku do zagranicy. Gdy w końcu 1930 r. stanowiło ono $\text{Z} 457.2$ milijn., to w końcu I kwartału r. b. wyniosło zaledwie $\text{Z} 133.9$ milijn., czyli było blisko 3 $\frac{1}{2}$ razy mniejsze.

W I kwartale r. b. nastąpił, jak widzimy, spadek zobowiązań, a wzrost należności od zagranicy, co zmniejszyło wydatnie wspomniane wyżej saldo rozrachunków z zagranicą. Przed rokiem wynosiło ono jeszcze $\text{Z} 166.0$ milijn. Należności instytucji polskich od zagranicy powróciły na ultimo I kwartału r. b. do stanu z połowy 1933 r.

Właściwy obraz obrotu kredytowego banków polskich z zagranicą daje następujące zestawienie szczegółowe (w milijn. Z):

	31/XII 1930	31/XII 1932	31/III 1933	30/IX 1933	31/XII 1933	31/III 1934
Zobowiązania	640.0	292.2	293.6	233.7	247.6	238.6
Bezterminowe	155.5	84.4	80.8	62.7	67.0	67.3
w tem:						
natychmiast płat.	111.7	51.4	52.0	40.5	43.9	49.6
Terminowe	355.9	114.5	119.5	89.4	101.2	93.2
w tem:						
do 3 mies.	183.5	39.0	42.8	37.0	43.6	34.9
3 ÷ 6 mies.	146.1	47.1	56.3	25.6	32.2	32.2
Kredyty pocztowe	24.5	6.2	—	—	—	—
Redyskonto dewiz	36.9	5.8	3.4	6.1	5.3	2.6
R/ki central z oddziałami	66.3	81.4	90.0	75.5	74.1	75.5
Należności	182.8	125.9	127.6	96.5	94.2	106.7
Bezterminowe	93.3	46.0	45.0	34.6	34.9	37.6
w tem:						
natychm. płatne	90.7	36.4	40.0	27.3	26.7	30.5
Terminowe	19.7	11.4	10.7	16.1	16.4	9.8
Weksle p.ł. загр.	25.7	26.3	30.7	5.9	14.5	32.4
Banknoty i pien. загр.	29.4	14.9	13.5	9.7	7.2	6.5
Czeki i przekazy	7.5	3.5	2.4	2.3	1.5	1.7
Kredyty pocztowe	0.9	1.3	—	—	—	—
R/ki central z oddziałami	6.2	23.5	25.4	27.9	19.6	18.9

W zakresie zobowiązań banków polskich w stosunku do zagranicy spadły w I kwartale r. b. właściwie tylko kredyty terminowe, nie licząc skurczenia się do połowy mało znaczącej pozycji redyskonta dewiz. Te kredyty terminowe wykazują też najsilniejszy spadek w okresie rocznym od końca I kwartału r. b., a także w okresie od końca 1930 r., od kiedy rozpoczął się wyraźny ruch zniżkowy zobowiązań. Szczególnie silnie zmalały kredyty z terminem do 3 miesięcy, które na ultimo 1930 r. stanowiły blisko 29% ogólnej sumy kredytów zagranicznych, a obecnie stanowią zaledwie 14%.

Kredyty bezterminowe, otrzymane z zagranicy, wykazały w I kwartale r. b. wzrost — podobnie zresztą jak już i w IV kwartale r. ub. Zwiększały mianowicie kredyty natychmiast płatne. W okresie rocznym (od dn. 31/III 1933 r.) kredyty bezterminowe obniżyły się tylko o niespełna 17%.

Wzrost w I kwartale r. b. (do poziomu z końca III kwartału r. ub.) wykazały również salda rachunków central bankowych z oddziałami (salda kredytów banków zagranicznych w ich oddziałach w Polsce oraz zagranicznych oddziałów polskich banków w ich centralach w kraju). Pozycja ta zwiększa się przez cały okres recesji i depresji konjunkturalnej, choć w ostatnim okresie rocznym (31/III 1933 ÷ 31/III 1934) obniżyła się o ok. 1/6. W każdym razie, gdy w stosunku do stanu na ultimo 1930 r. wszystkie inne pozycje zobowiązań wykazały gwałtowny spadek, zadłużenie z tytułu rozrachunków oddziałów z centralami wzrosło o 14%. Na ultimo 1930 r. stanowiło ono ok. 10% ogólnej sumy kredytów zagranicznych, obecnie zaś wynosi przeszło 30%. Tłumaczy się to koniecznością zasilenia przez banki macierzyste zagranicą ich oddziałów w Polsce w okresie niepokojów walutowo-kredytowych.

Co się tyczy należności banków polskich od zagranicy, to w I kwartale 1934 r. silny wzrost wykazał portfel weksli zagranicznych, a pozatem zwiększyły się jeszcze kredyty bezterminowe, udzielone zagranicą.

Kredyty bezterminowe wzrastały już i w IV kwartale r. ub., tym razem jednak zwiększyły kredyty natychmiast płatne. W okresie rocznym spadły kredyty bezterminowe — obok zapasów walut obcych — stosunkowo najsilniej. Tak samo, jeśli chodzi o okres od końca 1930 r., to spadek należności zagra-

nicznych bezterminowych był znacznie silniejszy niż terminowych — odwrotnie niż w zakresie zobowiązań.

Kredyty terminowe w I kwartale r. b. co prawda spadły bardzo silnie, ale w 1933 r. wzrastały — tak że w okresie rocznym wykazują spadek bardzo niewielki, a w okresie 3-letnim — spadek do połowy poprzedniej wysokości.

Portfel weksli zagranicznych jest, obok rachunków central bankowych z oddziałami, pozycją należności, która — z dużej zresztą wahaniami — wzrosła w okresie kryzysu. Od końca 1931 r. dominują tu weksle sowieckie, które też w I kwartale r. b. wykazały znaczny wzrost, powodując silnąwyżkę całej pozycji.

Salda debetowe rachunków zagranicznych oddziałów polskich banków w ich centralach w kraju, względnie banków zagranicznych w ich oddziałach w Polsce, wykazały w I kwartale r. b. nieznaczny spadek. Obniżyły się też o ok. 1/3 od końca I kwartału r. ub., a więc w okresie rocznym. Natomiast są obecnie przeszło 3-krotnie wyższe niż na ultimo 1930 r., wzrastały bowiem silnie przez najcięższy okres 1931 ÷ 1932 i dopiero w ostatnim kwartale 1933 r. rozpoczęły spadek.

Stały natomiast spadek, a szczególnie silny w 1933 r. (dewaaluacja dolara) wykazuje zapas banknotów i pieniędzy zagranicznych w instytucjach bankowych. Stanowią one obecnie mniej niż połowę w stosunku do stanu przed rokiem i tylko 22% w stosunku do stanu na ultimo 1930 r.

Czeki i przekazy (w portfelu i drodze) wykazały w I kwartale r. b. lekki wzrost, wynoszą one jednak obecnie zaledwie 22% sumy na ultimo 1930 r.

Największymi zagranicznymi kredytodawcami banków polskich są kolejno: Niemcy, Francja i Anglia. Dawniej (na ultimo 1930 r.) porządek był wręcz odwrotny, ale od tego czasu kredyty angielskie zmalały prawie do 1/3, francuskie więcej niż o połowę, a niemieckie o niespełna 1/3. W I kwartale r. b. widzimy też najsilniejszy spadek kredytów angielskich, potem francuskich, a najmniejszy angielskich — choć dla wszystkich 3 niewielki. W najpoważniejszych kredytach niemieckich dominują salda rachunków z oddziałami, które i we francuskich kredytach stanowią poważną pozycję. Podkreślić jeszcze tu należy ogromny spadek kredytów Stanów Zjedn., który dokonał się głównie w 1931 r., ale do ostatniej chwili postępuje dalej; dziś stanowią one zaledwie 5% stanu z końca 1930 r.

Największym dłużnikiem Polski są również Niemcy. W końcu 1930 r. zajmowały one trzecie miejsce — po Stanach Zjedn. i Anglii. Zadłużenie Stanów Zjedn., które opierało się głównie na walutach i kredytach bezterminowych, spadło do 1/7 części, zadłużenie Anglii, w którym dużą rolę odgrywał, dziś znikomy, portfel weksli w funtach szterlingach, skurczyło się do 27%, zato zadłużenie Niemiec wzrosło prawie o 2/3 (szczególnie znowu rachunki z oddziałami). Dziś po Niemczech drugie miejsce zajmuje Francja, potem Stany Zjedn. i Anglia. Zadłużenie francuskie pozostało od 1930 r. prawie bez zmiany.

Podział zagranicznych zobowiązań i należności banków polskich według głównych krajów — kredytodawców lub kredytobiorców — ilustruje poniższe zestawienie (w milijn. Z):

	31/XII 1930	31/XII 1932	31/III 1933	30/IX 1933	31/XII 1933	31/III 1934
Z o b o w i ą z a n i a						
Niemcy	83.1	71.9	65.9	56.2	58.4	57.8
w tem:						
r/ki z centr.	24.2	66.3	61.8	53.0	54.5	53.3
beztermin.	33.0	4.2	3.0	2.6	3.5	4.1
Francja	104.2	56.3	66.1	48.4	51.4	49.6
w tem:						
termin. do 6 mies.	59.9	29.0	28.5	16.9	22.5	22.6
r-ki z centr.	32.7	14.0	25.8	20.1	17.1	19.5
Anglia	178.6	56.1	57.3	44.8	55.7	47.5
w tem:						
termin. do 6 mies.	126.5	37.0	42.2	24.5	34.4	27.2
Austria	63.5	31.4	30.2	20.9	19.3	18.7
w tem:						
termin. do 6 mies.	26.7	7.5	7.0	3.7	3.7	2.7
" powyżej 6 mies.	0.1	12.4	12.4	8.1	7.9	7.4
beztermin.	33.3	11.2	10.7	8.8	7.4	8.7
Holandia	40.0	19.1	19.1	11.4	10.5	11.2
w tem:						
beztermin.	32.1	18.4	18.3	11.4	10.5	10.9
Szwajcaria	28.5	12.7	6.3	11.2	11.1	11.7
w tem:						
termin. do 6 mies.	17.8	2.6	2.6	1.0	1.0	1.0
" powyżej 6 mies.	4.5	6.3	0.1	6.2	6.0	5.9
beztermin.	2.4	3.4	3.6	3.5	3.7	4.7
Belgia	11.4	10.3	11.5	11.3	11.5	10.2

w tem:						
beztermin.	3.7	4.7	5.6	5.7	5.6	5.4
termin. do 6 mies.	5.3	5.1	5.6	5.6	5.5	4.7
Stany Zjedn. Am.	65.0	11.4	8.0	4.3	4.6	3.6
w tem:						
beztermin.	7.4	7.9	5.8	3.1	3.5	2.8
termin. do 6 mies.	38.6	1.6	2.2	1.1	1.1	0.8
N a l e ż n o ś c i						
Niemcy	13.9	28.4	23.6	19.5	19.5	18.0
w tem:						
beztermin.	6.4	6.8	1.9	1.5	2.4	1.8
termin. powyżej 12 mies.	0.7	4.9	0.3	6.8	6.7	5.0
weksle	3.8	1.7	6.0	0.2	0.2	0.4
r/ki z oddz.	1.7	14.1	14.2	10.8	9.8	10.5
Stany Zjedn. Am.	66.6	26.2	19.7	12.9	11.1	9.4
w tem:						
beztermin.	29.4	11.9	6.8	5.2	5.5	4.9
banknoty i pien.	26.5	12.0	11.2	7.0	5.1	4.2
Francja	12.7	11.9	13.9	18.3	10.0	12.9
w tem:						
beztermin.	10.5	4.8	6.1	4.4	6.1	6.9
r-ki z centr.	0.6	5.2	7.2	12.5	3.1	4.3
Anglja	33.5	7.2	11.8	8.9	6.9	9.1
w tem:						
beztermin.	18.5	5.2	9.7	7.0	5.1	6.1
weksle	11.4	0.8	0.5	0.6	0.6	0.3
Z. S. R. R.			21.3	3.3	11.2	28.8
w tem:						
weksle			21.3	3.2	11.1	28.8

RYNEK DEWIZ I PAPIERÓW PROCENTOWYCH

GIEŁDA WARSZAWSKA

za okres od 9 do 13 lipca 1934 r.

— Na rynku dewiz panowała tendencja niejednolita przy obrotach, zbliżonych do obrotów z okresu poprzedni-go. Zwyżkę kursów wykazały jedynie: dolary telegraficzne (zł 000¹/₈ na \$ 1), franki szwajcarskie (zł 0.25 na 100 fr.) i marki niemieckie (zł 0.50 na RM 100). Na poziomie ostatnich kursów z okresu, poprzedzającego sprawozdawczy, utrzymały się: dolary gotówkowe, korony czechosłowackie i guldeny gdańskie. Pozostałe dewizy zniżkowały, tracąc: funty szterlingi zł 0.04 na £ 1, franki francuskie zł 0.004 na 100 fr., belgi zł 0.10 na 100 blg., liry włoskie zł 0.01 na 100 lir., floreny holenderskie zł 0.40 na 100 fl., korony szwedzkie zł 0.15 na 100 kor., korony duńskie zł 0.10 na 100 kor. i korony norweskie zł 0.55 na 100 kor.

W ostatnim dniu okresu sprawozdawczego płacono za banknoty dolarowe w obrotach pozagiełdowych zł 5.27¹/₂ za \$ 1 (kurs więc był taki sam, jak w ostatnim dniu okresu, poprzedzającego sprawozdawczy).

		Kurs najwyższy	Kurs najniższy	Ostatni kurs w tygodn.
Dolary St. Zjedn.	\$ 1	5.29	5.28 ¹ / ₂	5.28 ¹ / ₂
" " " telegr.	\$ 1	5.29 ¹ / ₂	5.29 ¹ / ₂	5.29 ³ / ₈
Funty szterlingi	£ 1	26.70	26.67	26.67
Franki francuskie	100 fr.	34.92	34.91	34.91
Franki szwajcarskie	100 fr.	172.48	172.28	172.48
Belgi	100 blg.	123.70	123.60	123.60
Marki niemieckie	100 RM	203.50	203.00	203.50
Korony czechosłowackie	100 kor.	22.01	22.00	22.00
Liry włoskie	100 lir.	45.48	45.40	45.45
Floreny holenderskie	100 fl.	358.90	358.70	358.70
Guldeny gdańskie	100 guld.	172.55	172.53	172.5
Korony szwedzkie	100 kor.	137.65	137.50	137.55
Korony duńskie	100 kor.	119.20	119.20	119.20
Korony norweskie	100 kor.	134.20	133.95	133.95

Na rynku papierów lokacyjnych państwowych obroty były wprawdzie dość liczne, tendencja jednak była słabsza. Największą zniżkę—1.12% nom.—wykazała 7% Poż. Stabilizacyjna. Straciły również: 4% Poż. Dolarowa (0.50), 4% Poż. Inwestycyjna (0.25) i—w %-ach nominalu: 5% Poż. Konwersyjna (0.50). Zwyżkowały jedynie: 3% Poż. Budowlana (zł 0.35)

i 6% Poż. Dolarowa (0.25% nom.). 5% Poż. Konwersyjna Kolejowa utrzymała się na kursie końcowym z okresu, poprzedzającego sprawozdawczy.

Grupa papierów lokacyjnych prywatnych wykazała naogół tendencję mocniejszą. Zniżkę odnotowano jedynie dla: 4¹/₂% L. Z. T-wa Kred. Ziemskiego (1.63% nom.) i 5% L. Z. T-wa Kred. m. Kalisza z 1933 r. (0.50% nom.). Zwyżkowały natomiast (w %-ach nominalu): 8% L. Z. T-wa Kred. Przem. Polskiego (o 0.50), 8% L. Z. T-wa Kred. Ziemsk. (o 1.50) i 7% L. Z. T-wa Kred. Ziemsk. (o 13.50), 4% L. Z. T-wa Kred. m. Warszawy (o 2.00) i 5% tegoż Towarzystwa (o 1.75), 5% L. Z. T-wa Kred. m. Łodzi z 1933 r. (o 0.88) i 5% L. Z. T-wa Kred. m. Piotrkowa z 1933 r. (o 0.50). Zwyżkowały również obligacje: VI 6% Poż. Konwersyjna m. Warszawy (o 3.00) i VIII i IX 6% Poż. Konw. m. Warszawy (o 0.50).

W związku z rozporządzeniem Prezydenta Rzplitej z dn. 12/VI 1934 r. o wierzytelnościach w walutach za graniczących Rady Giełda Pieniężnej w Warszawie zawiad miła, że poczynając od dn. 10/VII r. b., obowiązują następujące zamienniki obliczeniowe dla papierów wartościowych i wartości kuponu bieżącego w zł w złocie z 1924 r. oraz w walutach obcych:

100 zł w złocie z 1924 r.	= zł	172.00.
100 fr. francuskich	= zł	35.60.
100 fr. szwajcarskich	= zł	172.00.
100 guld. gdańskich	= zł	173.50.
1 funt szterling	=	podług przeciętnego kursu tranzakcyjnego w czekach na Londyn z dnia transakcji;

dla papierów wartościowych w walucie dolarowej;

- dla 7% Poż. Stabilizacyjnej z 1927 r.: \$ 1 = zł 8.90;
- dla 6% Poż. Dolarowej z 1919/20 r. oraz 8% listów zastawnych dolarowych T-wa Kredytowego Ziemskiego w Warszawie ser. z 1924 r., poręczonych przez Skarb Państwa: \$ 1 = p dług przeciętnego kursu tranzakcyjnego wypłaty telegraficznej na New York z dnia transakcji;
- dla 7% listów zastawnych dolarowych T-wa Kredyt. Ziemskiego w Warszawie serii z 1928 r. oraz 8% listów zastawnych dolarowych T-wa Kredyt. Ziemskiego w Warszawie serii z 1924 r., nieporęczonych przez Skarb Państwa: \$ 1 = zł 5.40.

Papiery państwowe	Wartość nominalna (waluta)	Kurs naj-wyższy	Kurs naj-niższy	Ostatni kurs w wyższym tygodn.
zł za 1 szt.				
3% Pożyczka Budowlana	zł w zł. 50	44.75	44.30	44.75
4% " Dolarowa	\$ ¹⁾	53.10	52.25	52.75
4% " Inwestycyjna	zł w zł. 100	112.50	112.00	112.75
4% " " serie	zł w zł. 100	116.00	114.00	116.00
w % nominalu				
5% " Konwersyjna	zł	63.75	63.25	63.25
5% " Konwers. Kol.	zł	57.50	57.50	57.50
6% " Dolarowa	\$	73.50	73.00	73.25
7% " Stabilizacyjna ²⁾	\$ ³⁾	67.88	67.00	67.63
		-68.00 ⁴⁾		

Listy zastawne i obligacje banków				
7% L. Z. Państ. Banku Roln.	zł w zł. 1927	83.25	83.25	83.25
8% " " " "	zł w zł. 1927	94.00	94.00	94.00
7% " Banku Gosp. Kraj.	zł w zł. 1927	83.25	83.25	83.25
8% " " " "	zł w zł. 1924	94.00	94.00	94.00
7% Obl. Kom. B-ku Gosp. Kraj.	zł w zł. 1927	83.25	83.25	83.25
8% " " " "	zł w zł. 1924	94.00	94.00	94.00
8% " Bud. " " "	zł w zł. 1927	93.00	93.00	93.00

Listy zastawne i obligacje towarzystw kredytowych				
7% L. Z. T-wa Kred. Przem. Polskiego ⁵⁾	£	67.00	67.00	67.00
8% L. Z. T-wa Kred. Przem. Polskiego ⁵⁾	£	74.50	74.50	74.50
4 ¹ / ₂ % L. Z. Tow. Kred. Ziemsk.	zł	48.75	47.50	47.50
				-47.75
				-47.50

¹⁾ \$ 5 = zł 44.57.
²⁾ Z wyłączeniem tranzytu francuskiej.
³⁾ \$ 1 = 5.183 fr. szwajc. = Hfl. 2.488.
⁴⁾ Dotyczy drobnych odcinków
⁵⁾ Gwarantowane przez Skarb Państwa.

8%	L. Z. Tow. Kred. Ziemsk.	zł	43.25	41.75	43.00
7%	" " " " " "	\$ w zł.	46.50	44.75	44.75
					-45.00
4½%	" " " " m. Warszawy	zł	63.50	63.00	63.50
5%	" " " " " "	zł	69.75	69.25	69.25
5%	" " " " " " z 1933 r.	zł	57.75	57.00	57.50
					-57.75 ¹⁾
5%	" " " " " " Częstochowy z 1933 r.	zł	48.75	47.50	48.75
5%	" " " " " " Kalisza z 1933 r.	zł	45.50	45.50	45.50
5%	" " " " " " Łodzi z 1933 r.	zł	51.00	50.50	50.50
					-50.63
5%	" " " " " " Piotrkowa z 1933 r.	zł	46.50	46.50	46.50
Obligacje miast					
V	4½% Poż. Konw. m. Warsz.	zł	43.75	43.75	43.75
VI	6% Poż. Konw. m. Warszawy	zł	56.00	55.50	55.50
					-56.00
VIII i IX	6% Poż. Konw. m. Warszawy	zł	53.25	53.00	53.25

ZŁOTY ZAGRANICA

1934	New York ¹⁾	Londyn ²⁾	Paryz ³⁾	
9/VII	18.91	26.68	—	
10/ "	18.92	"	286.50	
11/ "	"	"	"	
12/ "	"	"	"	
13/ "	18.91	"	286.50	
14/ "	"	"	—	
1934	Zurych ³⁾	Berlin ²⁾	Praga ²⁾	
9 VII	58.00	47.30 ÷ 47.40	455.25	
10/ "	"	"	455.75	
11/ "	58.10	"	"	
12/ "	58.00	"	"	
13/ "	58.02½	"	—	
14/ "	"	—	—	
1934	Kopenhaga ²⁾	Sztokholm ²⁾	Oslo ²⁾	Gdańsk ²⁾
9/VII	84.50	73.25	75.50	57.90 ÷ 58.02
10/ "	84.70	"	75.75	"
11/ "	"	"	"	"
12/ "	84.60	"	"	"
13/ "	—	—	—	57.91 ÷ 58.03
14/ "	84.60	73.25	75.75	—

POŻYCZKI POLSKIE NA GIEŁDACH ZAGRANICZNYCH⁴⁾

	25 ÷ 30/VI	1 ÷ 8/VII	9 ÷ 14/VII
(maksimum—minimum—ultimo; w nawiasach obroty)			
New York			
6% dolarowa			
1920	71½—69—71 (21 000)	72—70½—72 (11 000)	72—71—71½ (19 000)
8% Dillon.			
1925	84½—82½—84 (68 000)	85½—84—85½ (45 000)	85½—83½—84 (91 000)
7% stabilizac.			
1927	113¼—111⅞ —112⅝ (109 000)	115—112¼— 114 (100 000)	114—112¼—114 (201 000)
7% Warszawy			
1928	63—61⅞—61⅞ (33 000)	63½—61½—61¾ (14 000)	62¾—61¾—62¾ (38 000)
7% śląska			
1928	66½—66—66½ (9 000)	66¾—66—66⅞ (29 000)	66⅞—64⅞—65 (48 000)
Londyn			
7% stabilizac.			
1927	91.96—90.96 —90.96	92.45—91.45— 92.20	92.73—91.73 —92.48
Zurych			
7% stabilizac.			
1927	66—65.50—67	67.50—66—67	—
Paryz			
7% stabilizac.			
1927	70.50—69.48	70.50—70.00	71.00—70.20
Medjolan			
7% włoska			
1924	98.20—98.00 —98.00 (400)	98.40—98.00— 98.40 (575)	99.00—98.40 —99.00 (375)

¹⁾ Dotyczy drobnych odcinków.

²⁾ Za zł 100.

³⁾ Za £ 1.

⁴⁾ Kursy — w % ch nominalu; obroty — w jednostkach walutowych danego kraju.

Z BANKU POLSKIEGO

STAN RACHUNKÓW BANKU POLSKIEGO W DN. 10 LIPCA 1934 R. — Pierwsza dekada lipca była w zakresie obrotów w walutowych Banku dodatnia, dając nadwyżkę skupu walut i dewiz nad ich sprzedażą przez Bank — podobnie zresztą jak I dekada czerwca, przy mniejszych tylko rozmiarach obrotów.

Dzięki tej nadwyżce skupu wzrosły rezerwy walutowe Banku, mianowicie o zł 0.9 miljn., osiągając poziom zł 44.1 miljn., zaledwie o zł 0.05 miljn. niższy niż przed miesiącem, t. j. na ultimo I dekady czerwca r. b.

Skup złota utrzymał się również w I dekadzie lipca r. b. na wysokim poziomie poprzednich dekad, wielokrotnie wyższym od normalnego, notowanego np. w lipcu r. ub.

Dzięki temu dopływowi złota został podwyższony zapas złota stanowiący pokrycie sumy obiegu biletów bankowych i części natychmiast płatnych zobowiązań (przewyżki tych zobowiązań ponad zł 100 miljn.), mianowicie do zł 490.6 miljn. Jest to poziom o zł 30 miljn. wyższy niż przed rokiem (dn. 10 VI r. b.) i o zł 18.0 miljn. wyższy niż przed miesiącem (dn. 10 VII r. ub.).

W stosunku do powyższej sumy obiegu banknotów i podlegającej pokryciu części zobowiązań procentowe pokrycie złote wykazało w I dekadzie lipca silny wzrost, osiągając poziom znacznie wyższy niż przed miesiącem i niż przed rokiem, jak to wykazuje poniższe zestawienie:

	%
10/VI 1934	48.16
30/VI "	47.61
10/VII "	49.21
10/VII 1933	44.00

Wzrost procentu pokrycia był zarówno w dekadzie sprawozdawczej, jak i w okresie miesięcznym, jak i w okresie rocznym stosunkowo znacznie silniejszy niż wzrost sumy pokrycia, t. j. zapasu złota, a to dlatego, że jednocześnie we wszystkich tych branych na uwagę okresach występował spadek sumy podlegającej pokryciu, t. j. sumy obiegu i zobowiązań (względnie przewyżki ich ponad zł 100 miljn.). W I dekadzie lipca r. b. suma ta obniżyła się z zł 1 129.4 miljn. do zł 1 097.0 miljn. Spadek ten dotknął — jak zwykle — na początku miesiąca — obiegu biletów Banku, który skurczył się z zł 938.5 miljn. do zł 906.7 miljn., ale jednocześnie i natychmiast płatne zobowiązania nie wykazały normalnego wzrostu, lecz zniżkę — choć bardzo nieznaczna.

Spadek zobowiązań w I dekadzie lipca z zł 190.9 miljn. do zł 190.0 miljn. nastąpił mimo, że pozycja „różne rachunki” wykazała wzrost salda — z zł 19.9 miljn. do zł 28.1 miljn. — i był spowodowany nienotowanym zwykle na początku miesiąca (zwłaszcza jeśli chodzi o lokaty prywatne) odpływem lokat żyrowych, których suma spadła z zł 171.1 miljn. do zł 161.9 miljn. Zniżkę wykazały zarówno lokaty na rachunkach kas państwowych, jak i lokaty na rachunkach prywatnych, przyczem jedne i drugie osiągnęły poziom niższy niż przed miesiącem i, jeśli chodzi o lokaty kas państwowych — niższy niż przed rokiem, podczas gdy pozostałe lokaty były w dalszym ciągu poważnie wyższe w r. b. niż w r. ub. Ilustruje to liczbowo następujące zestawienie (w miljn. zł):

	Lokaty żyrowe:	
	kas państwowych	pozostałe
10/VI 1934	10.0	170.0
30/VI "	5.9	165.2
10/VII "	3.4	158.5
10/VII 1933	7.5	118.9

Obieg biletów bankowych obniżył się w I dekadzie lipca o zł 31.5 miljn., czyli o ok. 3½%. Jest to spadek wyższy niż notowany w I dekadzie poprzednich miesięcy — z I półrocza r. b. — z wyjątkiem jedynie stycznia (styczeń — zł 46.5 miljn., luty — zł 11.7 miljn., marzec — zł 14.6 miljn., kwiecień — zł 29.0 miljn., maj — zł 9.2 miljn., czerwiec — zł 2.2 miljn.). Dzięki niemu też osiągnął obieg banknotów poziom niższy niż przed miesiącem i znacznie niższy niż przed rokiem, jak to widzimy z następującego zestawienia (w miljn. zł):

10 VI 1934	908.6
30 VI "	918.5
10/VII "	907.0
10/VII 1933	1 021.4

Spadek obiegu w dekadzie sprawozdawczej nie znajdował odpowiednika w ruchu lokat żyrowych, nie miał związku z ruchem złota i walut, który dzięki ich dopływowi oddziaływał

raczej lekko zwłokowo na obieg, a był jedynie spowodowany przez silny spadek kredytu w Banku.

Pierwsze miejsce w zniżce kredytów zajmuje znaczne skurczenie się sumy dyskonta biletów skarbowych, mianowicie o zł 220 miljn. Portfel wekslowy (reprezentujący sumę kredytów dyskontowych wykorzystanych) obniżył się o zł 142 miljn. (mniej niż w I dekadzie nierównych 4 miesięcy r. b., a więcej niż w I dekadzie maja, kiedy wynosił zł 24 miljn., i niż w I dekadzie czerwca — zł 94 miljn.). Wreszcie pożyczki zastawowe (terminowe i w rachunku otwartym) skurczyły się w I dekadzie lipca o zł 62 miljn.

W stosunku do stanu przed miesiącem zarówno kredyty dyskontowe jak i pożyczki zastawowe wykazują jednak poziom wyższy, a zniżce uległa tylko suma zdyskontowanych biletów skarbowych. Liczbowo ilustruje to nam następujące zestawienie (w miljn. zł):

	Wzrost (+)	lub zniżka (-)
Kredyty dyskontowe	+ 220	
Pożyczki zastawowe	+ 74	
Bilety skarbowe	- 109	

W okresie rocznym, t. j. od dn. 10/VII 1933 r. poczynając, nastąpił spadek wszystkich 3 rodzajów kredytów, stosunkowo najniższy dla kredytów dyskontowych, najsilniejszy zaś — dla pożyczek zastawowych. Stwierdza to poniższe zestawienie (w miljn. zł):

	Spadek
Kredyty dyskontowe	273
Pożyczki zastawowe	371
Bilety skarbowe	98

Jeśli chodzi o pozostałe specjalne formy kredytów i in. operacji czynnych Banku (wchodzące w skład bankowego pokrycia), to w tym zakresie odnotować można w I dekadzie lipca jedną tylko poważniejszą zmianę. Mianowicie, skup części emisji skarbowej przez Bank, który znacznie skurczył się w ostatniej dekadzie czerwca, w I dekadzie lipca znacznie skończył wzrosnąć, mianowicie o zł 75 miljn. Pozaatem kredyt bezprocentowy Skarbu Państwa pozostał w dalszym ciągu niezmienny, a skup papierów kredytu długoterminowego wykazał wzrost o zł 015 miljn., równy zniżce, jaka nastąpiła w III dekadzie czerwca r. b.

Całe bankowe pokrycie obiegu, łącznie z rezerwami walutowymi oraz kredytami, wykazało w I dekadzie lipca zniżkę i przedstawiało się następująco (w tys. zł):

	10/VI	30/VI	10/VII
Waluty i dewizy	44 192	43 249	44 144
Weksle krajowe	585 977	602 846	588 624
Bilety skarbowe	48 681	59 768	37 754
Polskie monety srebrne i bilon	44 461	27 588	35 039
Pożyczki zabezpieczone zastawami	54 519	68 165	61 921
Papiery proc. własne	11 456	11 366	11 519
Dług Skarbu Państwa	90 000	90 000	90 000
Razem:	879 236	902 983	869 000

Obieg monet srebrnych i bilonu, emitowanych przez Skarb Państwa, obniżył się stosunkowo nieco silniej niż obieg biletów, emitowanych przez Bank Polski, bo z zł 3684 miljn. do zł 3499 miljn., t. j. o ok. 5%. Obieg monet srebrnych spadł z zł 2812 miljn. do zł 2662 miljn., a obieg bilonu niklowego i brązowego zmniejszył się z zł 872 miljn. do zł 837 miljn.

PRZEGLĄD ZAGRANICZNY

KRONIKA ZAGRANICZNA

M. IN. NA PODSTAWIE RAPORTÓW I DONIESIĘŃ POLSKICH PLACÓWEK ZAGRANICZNYCH

OGOLNE

SYTUACJA GOSPODARCZA W KRAJACH BLISKIEGO WSCHODU.

Ze sprawozdania Banku Ośmańskiego, ogłoszonego na odbycie w Londynie w czerwcu r. b. zebraniu akcjonariuszy, wynika, że w krajach Bliskiego Wschodu dają się zauważyć ostatnio oznaki poprawy ogólnej sytuacji gospodarczej. Jeszcze w 1933 r. w większości tych krajów sytuacja wykazywała pogorszenie w rolnictwie, utratę równowagi bilansu płatniczego, trudności budżetowe i niebezpieczeństwo podważenia podstaw systemu pieniężnego. Natomiast w 1934 r. sprawozdanie stwierdza polepszenie sytuacji gospodarczej w Turcji: funt turecki został ostatecznie ustabilizowany i już niema żadnej mowy o dewaluacji; z drugiej strony turecki bank emisyjny zwiększa stale swoje pokrycie w złocie; rosna także wkłady, a bilans handlowy jest dodatni; jednocześnie Rząd turecki czyni poważne usiłowania w kierunku uprzemysłowienia kraju oraz okazania pomocy swemu rolnictwu.

Również i w Egipcie zaznacza się polepszenie bilansu handlowego, który wykazał w r. ub. nadwyżkę eksportu nad importem w wyc. 25 miljn. funtów egipskich. Poprawiła się także i sytuacja na rynku bawełny egipskiej.

Co do Palestyny — działalność handlowa i przemysłowa w Palestynie rozwija się w dalszym ciągu. Dzięki swej sytuacji geograficznej Palestyna dąży do stania się ośrodkiem dystrybucyjnym na

Bliskim Wschodzie. Nowy port w Haifie jest uważany za najlepszy we wschodniej części morza Śródziemnego. Mimo zwiększenia przywozu towarów z zagranicy, stonńowo rośnie i własna produkcja.

W Iraku i Persji również zauważa się tendencję do poprawy sytuacji gospodarczej. Wreszcie, sprawozdanie podnosi usiłowanie przemysłu japońskiego zdobycia sobie rynków bliskowschodnich, a zwłaszcza perskiego.

BUDOWNICTWO OKRĘTOWE W II KWARTALE 1934 R.¹⁾

Według statystyki „Lloyd's Register of Shipping” w dn. 30 czerwca r. b. na stocznich światowych znajdowało się w budowie 288 morskich statków handlowych (liczących powyżej 100 tonn brutto), o łącznej pojemności 1216340 t. W porównaniu z I kwartałem r. b. (1079171 t.) tonnaż, będący w budowie, wykazał dalsze bardzo poważne zwiększenie, świadczące, że na rynku morskim od pewnego czasu zarysowuje się dość wyraźna poprawa.

Liczba budowanego tonnażu, po osiągnięciu w końcu 1932 r. swego minimum na poziomie $\frac{1}{3}$ miljn. t., na tym poziomie pozostawała w ciągu całego 1933 r. To też wzrost, który nastąpił w I kwartale r. b. (40%), i obecne dalsze zwiększenie o 225%, w żadnym wypadku nie mogą być traktowane jako przypadkowe. Niemniej jednak nasuwa się przypuszczenie, że z górą 60%-owy przyrost (ok.

460 tys. t.), jaki nastąpił w ciągu ub. półroczia, jest wynikiem nie tylko poprawy sytuacji na rynku transportu morskiego. W znacznym stopniu musiał tu oddziaływać czynnik zaostrzającej się konkurencji, zdążającej do zaopatrzenia się w najbardziej nowoczesny tonnaż. Świadczyć o tem m. in. może tablica podziału tonnażu według wielkości, w której na statki o większej pojemności, pracujące z reguły w dalszej żegludze regularnej, przypada bardzo znaczny odsetek, dający się orientacyjnie określić na zgorą 60%.

Pod względem kategorii budowanego tonnażu zasługuje na uwagę znaczna przewaga tonnażu motorowego (141 statków motorowych o 692535 t., 141 parowców o 519043 t.). Znaczny odsetek (39 jednostek o 277844 t.) w dalszym ciągu przynosi na statki-cysterny.

Statystyka budowanego tonnażu obejmuje także 20 jednostek o pojemności 66931 t., przy których prace były zawieszane. Przeszło 88% tego tonnażu przynosi na stocznie W. Brytanji i Irlandji. Ponieważ analogiczny tonnaż w kwartale poprzednim wynosił 25 jednostek o pojemności 153067 t., należy stwierdzić, że i na tym odcinku nastąpiła poprawa.

W dziale produkcji morskich maszyn napędowych motory o spalaniu wewnętrznym przeważają nadal (313 o 817499 KM, wobec 112 parowców maszyn tłokowych o 138018 KM i 43 turbin parowych o 513848 KM).

W ciągu II kwartału r. b. ze stoczni światowych spuszczone 99 jednostek o łącznej pojemności 149392 t (o 63290 t

¹⁾ P. „Polska Gospodarcza” zesz. 18/1934, str. 563.

więcej niż w kwartale poprzednim), zapoczątkowano natomiast budowę 105 jednostek o poj. 272 565 t (o 188 495 t mniej).

Na stocznicach poszczególnych krajów w dn. 30/VI 1934 r. znajdowały się w budowie następujące ilości nowego tonnage:

Kraj	II kwartał 1934		I kwartał 1934	
	ilość	brt	ilość	brt
Belgia	2	3 670	1	3 200
Chiny	1	125	—	—
Dania	18	66 650	13	51 140
Dominia				
Brytyjskie	7	4 049	3	3 554
Estonia	1	120	1	120
Francia	11	104 500	12	103 188
Gdańsk	1	4 500	4	4 920
Hiszpania	8	20 592	13	34 480
Holandia	13	54 765	13	51 315
Japonia	29	137 280	26	122 590
Litwa	1	475	2	950
Niemcy	29	91 145	35	82 650
Norwegia	9	17 051	10	16 215
Portugalia	—	—	—	—
Stany Zjedn.				
Am.	11	27 581	11	27 334
Szwecja	11	49 025	10	47 340
W. Brytania	131	587 142	107	481 440
Włochy	5	47 670	5	47 670

Razem: 288 1 216 340 269 1 079 171

S. K.

ANGLJA

BILANS PŁATNICZY W LATACH 1931÷1933. — Ogłoszone ostatnio przez londyński Board of Trade liczby angielskiego bilansu płatniczego za ostatnie 3 lata (1931÷1933) są niezmiernie charakterystycznym dowodem, w jakim kierunku idzie poprawa ogólnej sytuacji gospodarczej Anglii i jakie są jej główne elementy.

W 1931 r., mianowicie, stronę ujemną bilansu płatniczego stanowiło olbrzymie ujemne saldo bilansu handlowego Anglii w wysokości £ 408 milin.; po stronie dodatniej figurowało szereg pozycji obrotów „niewidzialnych”, a mianowicie: nadwyżka wpływów z zagranicy na rzecz Rządu brytyjskiego (£ 14 milin.), dochód z przewozów morskich (£ 81 milin.), czysty dochód z lokat zagranicznych (£ 170 milin.), dochód z komisowego i prowizji (£ 30 milin.) i inne mniejsze dochody (£ 10 milin.). W sumie dodatnie pozycje bilansu płatniczego wyniosły zaledwie £ 304 milin., co dało w rezultacie ujemne saldo £ 104 milin. i zadekwiowało o spadku funta we wrześniu 1931 r.

W 1932 r. sytuacja poczyna ulegać zmianie. Ujemna strona bilansu płatniczego wynosi już tylko £ 311 milin.; składa się ona z ujemnego w dalszym ciągu (ale w znacznie już mniejszej mierze) salda bilansu handlowego (£ 287 milin.) i ujemnej nadwyżki spłat Rządu brytyjskiego wobec zagranicy (£ 24 milin.). Po stronie dodatniej natomiast figurują zmniejszone wpływy z przewozów morskich (£ 70 milin.), silnie zmniejszone wpływy z lokat zagranicznych (£ 145 milin.), również zmniejszone wpływy z komisowego i prowizji (£ 25 milin.) i wreszcie lekko zwiększone inne wpływy (£ 15 milin.). Mimo to jednak, że strona dodatnia bilansu płatniczego wykazuje w tym roku na wszystkich niemal punktach zmniejszenie, to jednak spadek ujemnego salda bilansu handlowego jest taki, że ujemne saldo bilansu płatniczego jest mniejsze

niż w 1931 r. i wynosi tylko £ 255 milin.

Ten rozwój trwa nadal i w 1933 r. Ujemne saldo bilansu handlowego znów wypełnia całą ujemną stronę bilansu płatniczego, ale wynosi już tylko £ 264 milin. Spłat rządowych zagranicę zato już niema. Po stronie czynnej zaczynają się jednak oznaki poprawy. Wprawdzie dochody z przewozów morskich spadają nadal i wynoszą tylko £ 65 milin., ale dochody z lokat zagranicznych podnoszą się znów do £ 155 milin., a dochody z prowizji i komisowego — do £ 30 milin. Mniejsze dochody spadają znów do £ 10 milin., czyli do ich wysokości z 1931 r. W ten sposób jednak dodatnia strona bilansu płatniczego Anglii wynosi w 1933 r. £ 260 milin., co w zestawieniu ze stroną ujemną daje zaledwie £ 4 milin. deficytu bilansu płatniczego w tym roku. W porównaniu z owymi £ 104 milin. sprzed 2 lat postęp jest olbrzymi.

Co jednak jest jego powodem? W każdym razie nie t. zw. pozycje niewidoczne w bilansie płatniczym Anglii. Suma ich (a są one, oczywiście, wszystkie dodatnie) jest w dobrym roku 1933 mniejsza od wysokości ich w fatalnym roku 1931 o ok. 16%. Lekka poprawa, jaka następuje w nich w 1933 r., nie daje wiele. Natomiast decydujące dla poprawy jest zmniejszenie się salda ujemnego w bilansie handlowym. Ale jakimż sposobem? Czy poprzez zwiększenie wywozu? Wiemy dobrze, że jest inaczej, i że dopiero w 1933 r. wywóz towarowy Anglii poczyna lekko iść w górę po wieloletnim nieprzerwanym spadku. Wywóz angielski wzrósł w 1933 r. w porównaniu z 1932 r. zaledwie o £ 2 milin. (z £ 365 milin. do £ 367 milin.). Silny więc spadek pasywności angielskiego bilansu handlowego — spadek, który zaważył całkowicie na wyrównaniu się nieomal całkowitemu bilansu płatniczego Anglii, musi być zapisany bezwarunkowo na konto spadku przywozu do Anglii. Część przywozu została obciążona bowiem wysokimi cłami, pewna część — skontyngentowana, wogóle zaś rynek angielski ze swym funtem stał się coraz to trudniejszym do opanowania przez obcy wywóz.

Anglia pierwsza z krajów europejskich daje w r. b. oznaki wyraźnej poprawy sytuacji ogólnogospodarczej. Zrównoważony bilans płatniczy daje tutaj dobrą gwarancję trwałości tej poprawy. Rzecz charakterystyczna tylko, że fundamentem tego jest ograniczenie przywozu do Anglii — a więc pozornie (w opinii liberałów gospodarczych) zarządzenie, które żadnych konkretnych skutków korzystnych powodować nie powinno.

STANY ZJEDNOCZONE AMERYKI

PEŁNOMOCNICTWA CELNE PREZYDENTA ROOSEVELTA. — Bezpośrednio przed przerwą wakacyjną Kongres amerykański uchwalił w początku czerwca r. b., jak wiadomo, ustawę o udzieleniu Prezydentowi Rooseveltowi pełnomocnictw na okres 3 lat do znizania ceł w Stanach Zjedn. Tem samem Stany Zjedn. stają się odpowiednim partnerem do rozmów o taryfowe traktaty handlowe, co z punktu widzenia ukształtowania się ogólnej sytuacji gospodarczej świata ma szczególnie ważne znaczenie. Szczegóły tej ustawy są następujące: Prezydentowi wolno zawierać z krajami cudzoziemskimi

układy handlowe, oparte na zasadach wzajemności, i w tym celu może on podwyższać i zniżać cła (maksymum do 50% ich dotychczasowej wysokości), nie wolno mu jednak przenieść jakiegokolwiek produktu z listy produktów cłonnych na listę wolnych od cła. Zniżki celne udzielone w ten sposób, będą przechodziły na wszystkie kraje, oprócz tych, które dyskryminują wywóz Stanów Zjedn. (t. zw. warunkowa klauzula największego uprzywilejowania).

Klauzule o t. zw. countervailing duties czyli cłach „wzajemnościowych” przy poz. 369 taryfy celnej (samochody), 1 402 (tekstura), 371 (rowery), 401 i 1 803 (drzewo tarte) 1 650 (węgiel) i 1 687 (proch oraz materiały wybuchowe) zostały zniesione. Ponadto istnieje zapewnienie, iż w stosunku do nowych kontrahentów traktatowych nie będą stosowały się w Stanach dotychczasowe przepisy o „wyrównywaniu kosztów produkcji” oraz jednostronnych zmianach taryfikacji celnych, co zawsze niezwykłe silnie utrudniało wywóz do Stanów.

Układy handlowe, zawierane na podstawie wspomnianej ustawy, muszą opiewać na maksimum 3 lata i mieć termin wypowiedzenia najwyżej 6 miesięczny. W stosunku do zwyczajów europejskich — Stany Zjedn. są tutaj niezwykle stałe.

PRZEWIDYWANIA NIURODZAJU. — Skutki suszy, która ze szczególną siłą wystąpiła w pasie zbożowym Stanów Zjedn., uwydatnione są po raz pierwszy w przewidywaniach co do zbiorów Departamentu Handlowego Stanów Zjedn. z dn. 1/VI r. b. Szczególnie silnie dotknięta suszą jest uprawa pszenicy i żyta oraz łąki i pastwiska. Z początkiem czerwca spadły w większej części obszarów dotkniętych suszą znaczne opady. W związku z tem poprawił się nieco stan łąk i pastwisk. Następujące zestawienie przedstawia stan upraw z początkiem czerwca r. b. (w ½-ach stanu normalnego):

	Przeciętna			
	1922÷31	1932	1933	1934
Pszenvca ozima	75.7	64.7	64	55.3
" jara	83.3	84.5	84.9	41.3
Jęczmień	82.1	78.9	78.7	47.2
Owies	83.4	82.3	80.4	44.7
Żyto	80.8	80.4	73.7	43.5
Siano	81.7	77.4	79.9	51.5

Ogólna powierzchnia uprawy pszenicy ozimej wzrosła w stosunku do r. ub. o 22.3% — tak że mimo że zbiór z akra preliminowany jest w r. b. zaledwie na 11.5 buszli (wobec 12.4 w r. ub. i 15.2 przeciętnie w okresie 1922÷31) ogólne zbiory pszenicy w r. b. przewidywane były w czerwcu w wys. 400 milin. buszli — wobec tylko 351 milin. buszli w r. ub., a 632 milin. przeciętnie w okresie 1927÷31. Wzrosła również powierzchnia uprawy żyta — o 25.5% w stosunku do r. ub., ale w związku z gwałtownym obniżeniem się wydajności z akra (do 6.4 buszli) — ogólne zbiory żyta w r. ub. szacowane były tylko na 18.8 milin. buszli — wobec 21.2 milin. buszli w r. b. i 40.9 milin. przeciętnie w okresie 1927÷31. Ładne zbiory jęczmienia, owsa i żyta preliminowane zostały na 700 milin. buszli, co stanowi niższy poziom od 1893 r. Zbiory siana preliminowane były w czerwcu na 50 milin. t — wobec 74 milin. t w r. ub., który to poziom był wyjątkowo niski, ponieważ przeciętne zbiory siana za lata 1927÷31 wynosiły 84 milin. t.

Susza sprzyja programom redukcji uprawy zbożowej. Oczekują, iż do zimy r. b. osiągnięta zostanie na rynkach zbożowych równowaga. Z początkiem lipca r. b. zapasy pszenicy amerykańskiej były szacowane na 260 miljn. buszli. Łącznie z nowymi zbiorami, szacowanymi na 500 miljn. buszli (z tego 100 miljn. pszenicy jarej i 400 miljn. ozimej), ogólna podaż wyniesie 760 miljn. buszli. Normalne zapotrzebowanie pszenicy na rynkach amerykańskich wynosi 625 miljn. buszli — tak, że zostanie jedynie normalna nadwyżka. Wszelkie wnioski o zwolnienie z obowiązujących kontraktów, ograniczających uprawę na rok przyszły, były przez Urząd Farmerski odrzucane.

Wskutek suszy niezwykle silnie ucierpiała hodowla bydła. W związku z tem przygotowany został wielki program pomocy dla hodowców bydła. Na zakup bydła z okręgów, dotkniętych suszą, przeznaczono \$ 75 miljn., na rozdział produktów mięsnych, pochodzących z przerobu bydła, dotkniętego suszą, pomiędzy białymi — dalsze \$ 100 miljn. Przyznane zostały ponadto niższe taryfowe na przewóz bydła na pastwiska oraz paszy do okręgów, dotkniętych suszą, oraz niskoprocentowane kredyty na zakup paszy. Niepodobna jednak oczekiwać w wyniku klęski suszy znaczniejszej poprawy cen bydła. W okresie od 1927 r. do 1934 r. ogólna liczba bydła rogatego wzrosła bowiem w Stanach Zjedn. z 57 do 67 miljn. sztuk — tak, że obecna klęska nie sprowadzi stanu tego do poziomu, gwarantującego równowagę pomiędzy podażą i popytem.

WŁOCHY

DZIAŁALNOŚĆ STOCZNI TRIESTEŃSKICH. — W ciągu 1933 r. „Cantieri Riuniti dell'Adriatico” spuściły na wodę 2 okręty handlowe o łącznym tonnażu 15 050 t i 7 okrętów wojennych o łącznej wyporności 4 440 t. W tym samym okresie czasu zostały oddane do użytku 6 okrętów handlowych o łącznym tonnażu 31 148 t i 3 okręty wojenne o łącznej wyporności 6 980 t.

Wśród nowych okrętów zasługuje na wymienienie statek motorowy „Oceania”, bliźniaczy okręt „Neptunij” — 19 500 t, wybudowany przez Stocznnię „Monfalcone” dla Tow. Okr. „Consulich”. Cechy i charakterystyka tego okrętu są następujące: długość (linia zanurzenia) — 173,75 m, szerokość maksymalna — 23,32 m, tonnaż — 19 500 t, siła motoru — 24 960 H.P. Na oficjalnych próbach „Oceania” osiągnęła szybkość 22,98 węzłów, o 25 węzłów więcej od szybkości, przewidzianej w kontrakcie. W odróżnieniu od „Neptuniji”, która posiada 4 motory pędne typu „Sulzer”, zbudowane w Fabryce Maszyn „San Andrea”, należącej do koncernu „Cantieri Riuniti dell'Adriatico” — „Oceania” zaopatrzona została w 4 motory „Fiat” typu „Diesel”, zbudowane przez „Fiat Stabilimento Frandi Motori” w Turynie. Tak jak i „Neptunia”, „Oceania” ma tylko 2 klasy: t. zw. „classe unica” (I i II klasa) i III klasa.

Okręt-cysterna „Marguerite Finaly” jest piątym okrętem tego typu, wybudowanym przez stocznnię „Monfalcone” dla amerykańskiego tow. „Standard Shipping Co.” o łącznym tonnażu 74 000 t. Okręt ten jest przeznaczony dla francuskiej linii „Standard Shipping” — „Société Auxiliaire de Transports” i będzie służył do prze-

wozu olejów mineralnych z Hawru do Peru. Cechy charakterystyczne „Marguerite Finaly” są następujące: długość maksymalna — 163,20 m, szerokość — 21,33 m, tonnaż — 18 040 t, siła motoru — 5 000 H.P. Okręt-cysterna „Marguerite Finaly” jest zaopatrzony w 2 motory „Diesel-Fiat”. Statek posiada 9 cystern środkowych i 18 bocznych o łącznej pojemności 22 250 m³. Dwie pompy o sile 470 m³ na godzinę mogą wyładować okręt w ciągu 17 godzin. Na próbach „Marguerite Finaly” osiągnął średnią szybkość 14,08 węzłów zamiast 12,5 przewidzianych w kontrakcie.

Okręt motorowy „Calitea”, wybudowany przez Stocznnię „Monfalcone” dla Tow. Okrętowego „Lloyd Triestino”, obsługuje linię Triest — Rodos — Aleksandria. Dane charakterystyczne tego okrętu są: długość — 100 m, szerokość — 14,95 m, tonnaż — 3 750 t, siła motoru — 3 800 H.P. Okręt ten jest zaopatrzony w 2 motory „Fiat”. Podczas próbnej podróży osiągnął przeciętną szybkość 17,20 węzłów.

Pozatem „Cantieri Riuniti dell'Adriatico” otrzymały w 1933 r. zamówienie od Linji „Gdynia Ameryka” na 2 okręty motorowe po 15 000 t, a od „Anglo Saxon Co.” w Londynie na 1 okręt-cysternę pojemności 12 000 t. Cechy charakterystyczne 2 okrętów polskich są następujące: długość 150,35 m, szerokość 21,50 m, zanurzenie maksymalne — 7,55 m, tonnaż — 14 400 t, siła motorowa — 12 000 H.P., szybkość na próbach — 20 węzłów, szybkość nawigacyjna — 18 węzłów, miejsc dla pasażerów klasy III — 405. Każdy okręt będzie zaopatrzony w 2 motory „Diesel” typu „Sulzer”, wybudowane przez Fabrykę Maszyn „San Andrea”, należąca do „Cantieri Riuniti dell'Adriatico”. Spuszczenie na wodę polskich okrętów przewidziane jest na 1/1 (termin ten będzie przyspieszony) wzgl. 1/VI 1935 r.

Okręt-cysterna dla „Anglo Saxon”, który będzie wybudowany w Stocznii „Monfalcone”, posiada następujące cechy charakterystyczne: długość m 140,21, szerokość m 17,83, tonnaż 12 100 t.

Pozatem w „Cantieri Riuniti dell'Adriatico” w ciągu 1933 r. były w budowie następujące okręty wojenne: 6 łodzi podwodnych typu „Srena” — 640 t każda, 2 łodzie podwodne typu „Glaucio” — 1 026 t każda, krążownik „Attendolo” — 7 000 t, krążownik „Cadorna” — 5 700 t. Motory dla tych okrętów zostały dostarczone przez Fabrykę Maszyn „Cantieri Riuniti dell'Adriatico”.

Z. S. R. R.

NOWY OŚRODEK PRZEMYSŁOWY W STREFIE PODBIEGUNOWEJ. — W odległości 1 300 km od Leningradu na północ, powyżej koła podbiegunowego, na półwyspie Kolskim ciągną się góry Chibińskie. W 1921 r. na południowych zboczach głównego łańcucha tych gór znaleziono pierwszą bryłę apatyty, zawierającego ferfor, a wkrótce potem odkryto olbrzymie pokłady tego minerału. Stwierdzono, że góry Chibińskie i sąsiednie tundry, zajmujące powierzchnię 1 600 km², składają się z pokładów apatyty w połączeniu z nefelinem. Według obliczeń komisji Akademii Nauk zapas pokładów dochodzi do miliarda tonn.

Apatyty okazały się szczególnie trudnymi do przeróbki; kilka lat trwały doświadczenia w laboratorjach, zanim udało się odpowiednio je przygotować.

Dla eksploatacji bogactw chibińskich rozpoczęto budowę podbiegunowego kompleksu przemysłowego. Powstało miasto Chibinogorsk, które, według wiadomości sowieckich, liczy parę dziesiątków tysięcy ludności. Od kolei Murmańskiej przeprowadzono bocznice do miejsc wydobywania minerału. Pobudowano szosy. W mieście założono młyny, w których apatyty podlegają mieleniu i oczyszczeniu od domieszek. W tej postaci apatyty, czyli t. zw. „koncentrat apatytowy”, jest półfabrykatem dla wyrobu nawozów sztucznych — superfosfatów; zawiera on 30 ÷ 40% kwasu fosforowego, gdy tymczasem fosfority marokańskie, uchodzące za jedne z najbogatszych, mają go 32 ÷ 34%.

Otrzymywany koncentrat apatytowy jest dotychczas wysyłany dla przeróbki do fabryk chemicznych Z. S. R. R. Wywóz jest ułatwiony przez ukończenie latem r. ub. budowy kanału Bałtycko-Białomorskiego.

Jednocześnie w sąsiedztwie na rzece Niwie, która wypływa z jeziora Imandra i wpada do morza Białego, plynąc z północy na południe, rozpoczęto budowę wielkiej elektrowni wodnej „Niwostrój”) oraz fabryk superfosfatu dla przeróbki apatyty na miejscu. Robi się przygotowania do budowy w pobliżu na rzece Kowdzie drugiej wielkiej elektrowni. Na tej energii ma pracować cały chibiński kompleks przemysłowy i ma być zelektryfikowana kolej Murmańska.

W Kandalakszy, leżącej przy ujściu rzeki Niwy, o 120 km od Chibinogorska, jest w budowie szereg fabryk dla przeróbki nefelinu.

Nefelin jest satelitą apatyty, łatwo dającym się od niego oddzielić; ma szerokie zastosowanie w przemyśle. W Kandalakszy buduje się fabryki szkła, sody, potasu, alunu; część tych fabryk jest już uruchomiona. Fabryka skór w Leningradzie, „Skorochoł”, zaczęła stosować przetwory nefelinowe przy garbowaniu — jak twierdzi, z bardzo dobrym wynikiem; sposób ten jest tańszy od zwykłego, a daje skórę większą nieprzemakalność.

Ze wszystkich własności nefelinu najważniejszą jest ta, że jest on surowcem dla wyrobu aluminium. Budowa zakładów aluminiowych w Chibinach — w których Sowiety pokładają wielkie nadzieje — należy do planów zakreślonych na bliską przyszłość.

Z innych minerałów chibińskich spożytkowany został tytan, z którego wyrabiają białą farbę, zastępującą ołowianą. Odkryto też szereg nieznanych dotychczas minerałów, którym nadano nazwy chybinit, murmanit, łoperyt i t. p. i nad którymi są dokonywane próby.

S. M.

MANDŻURJA

UPRAWA I HANDEL SOJĄ. — Uprawa soi zajmuje czołowe miejsce w rolnictwie mandżurskim. Istotnie, roślinę tę uprawia się obecnie na obszarze 3 711 tys. ha, w tem 1 796 tys. ha w Mandżurji południowej i 1 915 tys. ha w Mandżurji północnej. Ponieważ ogólna powierzchnia uprawy rolnej w Mandżurji wynosi 12 4 miljn. ha, na soję przypada zatem 30,5% całej uprawy, gdy tymczasem stosunek ten dla kaoliangu stanowi 20,1%, dla prosa — 18,1% i dla pszenicy — 10,4%.

Ogólne zbiory soi w r. ub. obliczane były na 45 miljn. tonn.

W okresie październik 1933 — marzec 1934 zostało wyeksportowane przez port Dairen 1 091 tys. t soi, w tem do Europy 766 tys. t, do Japonii — 283 tys. t i do innych krajów — 42 tys. t, przez Władysławostok zaś do Europy wywieziono w tym samym czasie 134 tys. t. Zatem wszystkiego do Europy wyeksportowano 900 tys. t. Ponieważ podczas poprzedniej kampanii z Dairenu wyeksportowano do Europy 879 tys. t, więc wywóz w r. b. zmniejszył się o 113 tys. t. Natomiast zwiększył się wywóz do Japonii o 38 tys. t. Tem niemniej ogólny wywóz soi wykazał w r. b. znaczny spadek — o 75 tys. t. To samo zjawisko zmniejszenia zauważa się i w wywozie do Europy makuch sojowych.

W tych warunkach ceny bobu soi w porcie Dairen uległy dosyć poważnej zmianie, spadając w końcu marca do 50 yenów za tonnę. Poza giełdą ceny czasowo kształtowały się nawet w ramach 42 ÷ 43 yenów za tonnę. W ciągu kwietnia ceny te poprawiły się, bo w tym okresie było większe zapotrzebowanie Europy na soję. To też w połowie kwietnia cena wynosiła 53,6 yenów. To samo zaszło i z cenami makuch.

Wobec tak niskich cen, Rząd mandżurski przychodzi rolnikom z pomocą. Przedewszystkiem Rząd dąży do lepszej organizacji i kontroli państwowej nad handlem soją, który to handel obecnie znajduje się w rękach spekulantów. Następnie Rząd czyni zabiegi wobec kolei wschodnio-chińskiej (północno-mandżurskiej) oraz południowo-mandżurskiej o poważne obniżenie nader wygórowanych frachtów przewozowych. Nie jest jednak jeszcze wiadome, czy koleje te zgodzą się na tę propozycję. Należy wszakże pamiętać, że jedna z tych kolei, a mianowicie południowo-mandżurska, znajduje się całkowicie w rękach kapitalistów japońskich, którzy są właściwie prawdziwymi panami Mandżukuo.

PERSJA

**ZAGADNIENIE DRÓG TRANZYTO-
WYCH.** — Tureckie czynniki handlowe zaniepokojone są projektami Persji skierowania swego handlu tranzytowego poprzez Syrię lub Irak z ominięciem terenu Turcji. W związku z tem wysuwane są i omawiane rozmaite plany, mające na celu zapewnienie dla Turcji pośrednictwa tranzytowego przy przewozie towarów perskich. Projekt Persji polega, mianowicie, na skierowaniu tranzytu poprzez Syrię, drogą Teheran-Kazwin-Hamadankermenszch-Bagdad-Damaszek i Bejrut.

Obszerne terytorjum, rozciągające się na południe od zagłębia Taurusu, po likwidacji Imperjum Oltomańskiego, stało się terenem wielkich możliwości i działalności nowych przedsiębiorstw handlowych. Nafta mossulska nadaje temu zagadnieniu specjalne znaczenie. Po urządzeniu w Haifie wzorowego portu i wyposażeniu go w najbardziej nowoczesne urządzenia techniczne, dla zapewnienia sobie swej części nafty mossulskiej, Anglicy przystąpili do budowy poprzez pustynię rurociągu. Francja zdaje się być skłonna również budować jednocześnie rurociągi do Tripolisu w Syrii.

Port w Haifie, zbudowany w szybkim tempie i bez rozgłosu, na skutek swego dogodnego położenia, a dalej niskich opłat i niezmiernie taniej robocizny — ma wszelkie szanse szybkiego rozwoju handlowego. Zasięg portu w obsłudze handlowej Bli-

skiego Wschodu może być tu bardzo znaczny. Pod koniec budowy portu w Haifie Syryjczycy, a szczególnie czynniki handlowe Bejrutu, podnieśli alarm, że Bejrut jako port skazany będzie na zagładę wobec rywalizacji Haify. Z tego też względu przedsięwzięto obecnie środki, mające na celu ożywienie Bejrutu i zażęgnięcie grożącego mu niebezpieczeństwa. W pierwszym rzędzie chodzi tu przedewszystkiem o to, aby część perskiego tranzytu handlowego poprzez pustynię skierowana została do Bejrutu.

Wobec takiej niepożądaney dla Turcji sytuacji, badane są sposoby stworzenia możliwie najkorzystniejszych warunków dla pośredniczenia w handlu perskim; proponowane są 2 zasadnicze rozwiązania: 1) skierowanie tranzytu handlu perskiego ku morzu Śródziemnemu przez port Mersvny, lub 2) ku morzu Czarnemu i portowi Trebizondy.

Ze względów geograficznych jedynym portem na morzu Śródziemnym, odpowiadającym wymaganiom warunkom handlu tranzytowego i jednocześnie potrzebom kraju — jest Mersyna. Port ten musi być znacznie rozbudowany pod względem technicznym, by móc rywalizować z Haifą. Połączenie Mersvny koleją żelazną z terenem irańskim nie będzie zbyt kosztowne. Wybudowanie 500 km kolei żelaznej zapewni tranzyt, gdyż będzie to droga tania i krótka. Trasa przyszłej kolei byłaby następująca: Mersyna-El Aziz-Palochahakdzur-Walcz-Ziaret-Musz-Bulanik-Tutak-Barkizi Saraj. Linia tej kolei z jednej strony stykałaby się z koleją Siwas-Erzurum, a odnogą dochodziłaby do Toprakale, z drugiej strony — na południe dosięgnie Tutaku, Barkizi i Mahmudi Saraj w kierunku Persji. Odległość między Sarajem i Maku, na granicy perskiej, wynosi zaledwie 20 km.

O ile Rząd turecki zdecyduje się zbudować tę koleją żelazną jednocześnie z urządzeniem portu w Mersynie, przypuszczać należy, że Rząd perski ze swej strony będzie uważał za pożyteczne przedłużenie w kierunku Choj-Szemas i Armie kolei żelaznej, mającej dosięgnąć Maku na terytorjum perskiem. Droga taka redukowałaby odległość Persji od morza Śródziemnego do 1 tys. km przez terytorjum tureckie, czyli do 24-godzinnej podróży.

Możliwość skierowania tranzytu perskiego do morza Czarnego są również traktowane bardzo poważnie. Droga ta ma za sobą historię 2 tys. lat, gdyż jeszcze w starożytności handel tranzytowy Indji, Persji i całej Azji z Cesarstwem Rzymskiem i różnymi punktami Europy obrabiał sobie drogę anatolijską ze Stambułem jako punktem rozdzielczym. Z biegiem czasu znaczna część tego handlu skierowała się na drogę morską. Tranzyt irański szedł zawsze przez Erzurum-Trebizondę. Tak było do wojny światowej. W ostatnich latach tranzyt na tym szlaku wynosił ok. 50 tys. t rocznie. Wojna światowa skierowała handel perski w stronę zatoki Perskiej, po skończonej zaś wojnie transakcje handlowe z północną Persją szły drogą Baku — Batum z uszczerbkiem dla Trebizondy.

W ciągu ostatnich 4 ÷ 5 lat port w Bejrucie stał się głównym portem tranzytowym Persji. Pomimo to nie można nie uwzględnić faktu, że droga Erzurum — Trebizonda jest dla Persji najkrótsza, najlepsza, najpewniejsza i najtańsza. Bejrut wydaje się punktem wysuniętym raczej przez przesłanki polityczne, a nie praktyczne i handlowe.

W czasie, kiedy tranzyt kierował się drogą Tebriz — Erzurum — Trebizonda, na szlaku tym panowało wielkie ożywienie. Pomiędzy Tebrizem a Trebizondą znajdowało się przeszło 200 karawansejajów. Dziś między temi punktami możliwa jest komunikacja samochodowa. Ze port w Trebizondzie odpowiada więcej, aniżeli każdy inny, wymogom tranzytu perskiego, świadczy poniższy wykaz kalkulacji czasu i kosztów:

	Czas trwania podróży do		Koszty transportu pól. sportu 1 kg
	Persji	piastrow	
Przez Bejrut . .	15 ÷ 20 dni	18'50	
" Bissorę . .	45	15'50	
" Batum . .	35	15'00	
" Mohammedah	40	15'00	

Natomiast podróż Tebriz — Trebizonda (1 044 km, w tem 674 km przez terytorjum tureckie i 370 km — przez perskie) trwa zaledwie 4 dni, koszty zaś transportu wynoszą 9 piastrow od 1 kg. Dokończenie budowy erzerumskiej kolei żelaznej przezwyciężyć może szalę na korzyść morza Czarnego.

Który z tych projektów będzie miał większe szanse realizacji, tudzież, na którym z nich będzie więcej zależało Turcji — przewidzieć dziś dość trudno. Realizacja każdego z nich pociągnie za sobą rozbudowę portów i sieci kolei żelaznych, co jest niezmiernie ciekawe nie tylko jako zagadnienie handlowe, lecz i strategiczne, zwłaszcza jeśli chodzi o drogę ku morzu Czarnemu.

KONGO FRANCUSKIE

BUDOWA NOWEJ KOLEI. — Wy-
miana towarowa kolonij Konga Średniego, Ubangi-Chari, a nawet Czadu (Francuska Afryka Równikowa) odbywała się dotychczas drogą kolejową przez Kongo Belgijskie z Kinshassa do Matadi. W najbliższych miesiącach zostaje jednakże wykończona i oddana do użytku droga kolejowa, której punkt końcowy Brazzaville (stolica Francuskiej Afryki Równikowej) znajduje się w bezpośrednim sąsiedztwie Kinshassa, lecz po drugiej stronie granicy między posiadłością belgijską a francuską. Punktem wyjścia tej linii kolejowej jest port morski Pointe-Noire. Jak z tego wynika, należy się spodziewać w najbliższej przyszłości zmniejszenia się znaczenia linii kolejowej Konga Belgijskiego przy jednoczesnym rozwoju poszczególnych kolonij Francuskiej Afryki Równikowej oraz portu morskiego w Pointe-Noire i portu rzeczno-górnego w Brazzaville.

Długość linii kolejowej między Brazzaville i Pointe-Noire wynosi 512 km. Ma ona na celu eksploatację wielkich obszarów aż do jeziora Czad. W tej części Francuskiej Afryki Równikowej jest niezbędną linią kolejową wobec niesplawności Dolnego Konga, podczas gdy Górne Kongo jest splawne i tworzy pewnego rodzaju naturalne przedłużenie kolei. Budowa tej linii kolejowej trwała blisko 14 lat; długość głównego tunelu Bamba, najdłuższego w Afryce Centralnej, wynosi 1 700 m.

W związku z ukończeniem budowy tej linii kolejowej wzrasta znaczenie portu morskiego Pointe-Noire, którego rozbudowa ma być zrealizowana w 3 etapach. Pierwszy, który jest obecnie w stadium

realizacji, obejmuje konstrukcję 750 m nabrzeży, dostępnych dla okrętów o dużym zanurzeniu do 12 m. Drugi etap przewiduje budowę nabrzeży o długości 2 250 m, a trzeci ok. 5 tys. m. Rozbudowuje się także port rzeczny w Brazzaville.

Kwestja budowy tej nowej linii kolejowej jest przez Belgów rozpatrywana z punktu widzenia konkurencji, gdy strona francuska uzasadnia potrzebę budowy tej kolei następującymi argumentami: 1.—Z punktu widzenia obrony narodowej istniałaby niemożliwość transportu wojska z Francuskiej Afryki Równikowej przez Kongo Belgijskie, gdyby na wypadek wojny Belgja pozostała państwem neutralnym. Jako przykład zwraca się uwagę na 1914 r., gdyby Niemcy nie wkroczyli do Belgii. 2.—Z chwilą konfliktu światowego należy się liczyć z możliwością zamknięcia kanału Sueskiego. Wówczas Francja musi posiadać własny port z zachodniej strony Afryki między portami Dakarem i Diego-Suarez. Takim portem jest budowany obecnie Pointe-Noire. 3.—W okresie rozwoju gospodarczego (lata 1927÷1928) na linii kolejowej Matadi-Kinshassa często można się było spotkać z trudnościami przewozu, co dowodzi niemożliwości eksploatacji jej na szerszą skalę. 4.—Między Brazzaville i Pointe-Noire, gdzie przebiega linia kolejowa francuska, zamieszkuje ok. 300 tys. ludności, nie licząc już dalszego zaplecza, odczuwających potrzebę kolei.

Z RYNKÓW ZAGRANICZNYCH ARTYKUŁY SPOŻYWCZE I KOLONJALNE

ZE ŚWIATOWYCH RYNKÓW ZBOŻOWYCH. — Ceny w okresie 1 ÷ 15/VII r. b. kształtowały się następująco (w walucie danego kraju, w Buenos Aires i Liverpoolu — w \$, w Hamburgu — w Hfl. — za 100 kg):

	1÷8/VII	9÷15/VII	Wzrost (+) lub spadek (-)
Pazienica:			
Berlin . . .	20'00	20'00	—
Praga . . .	174'75	174'75	—
Chicago . . .	3'35	3'35	—
Buenos Aires	1'96	1'10	- 4'3
Liverpool . .	2'85	2'90	+ 1'6
Wiedeń . . .	35'96	35'75	- 3'7
Hamburg . . .	5'12½	5'25	+ 2'0
Żyto:			
Berlin . . .	16'65	16'85	+ 1'1
Praga . . .	134'00	134'00	—
Chicago . . .	2'56	2'68	+ 4'4
Wiedeń . . .	23'94	23'25	- 2'0
Hamburg . . .	2'85	2'94	+ 3'0
Owies:			
Berlin . . .	19'83	19'57	- 1'0
Praga . . .	131'00	131'00	—
Chicago . . .	3'02	3'17	+ 4'1
Buenos Aires	1'48½	1'50	+ 1'6
Liverpool . .	3'27	3'20	- 2'1
Wiedeń . . .	25'25	24'75	- 1'5
Hamburg . . .	2'70	2'85	+ 5'3
Jęczmień browarowy:			
Berlin . . .	—	—	—
Praga . . .	132'50	132'50	—

Chicago . . .	3'47	3'41	- 1'7
Wiedeń . . .	—	—	—
Hamburg . . .	—	2'85	—

Jęczmień zwykły:

Berlin . . .	—	—	—
--------------	---	---	---

BYDŁO I MIĘSO

— W czerwcu zaznaczyło się dalsze pogłębienie ograniczeń wwozowych przez państwa importujące — z jednej strony, oraz zarządzeń, mających na celu ożywienie eksportu przez państwa eksportujące — z drugiej strony. W Finlandji wprowadzono premję eksportową na bekony. W Irlandji ustalono premję wywozową przy eksporcie drobiu, jaj, żywych świń i stoniny. W Niemczech natomiast podniesiono stawkę celną na gęsi.

Praga. — Notowania — w kor. czeskich za 1 kg żywej wagi w dn. 26/VI r. b.: woły 2'25 ÷ 4'50, buhaie 1'70 ÷ 3'70, krowy 1'70 ÷ 4'20, jątówki 2'00 ÷ 4'40, świnię krajową 3'00 ÷ 5'60, — słowackie 4'75 ÷ 5'10, — polskie ciężkie 4'80 ÷ 5'30. Tendencja słaba.

Londyn. — Na rynku bekoni notowano oficjalnie — w sh za 1 cwt. w dn. 28 VI r. b.: duńskie sizeable Nr. 1 88, — Nr. 2 85, — Nr. 3 82, — ciężkie Nr. 1 88, — Nr. 2 85, — szóstki Nr. 1 86, — Nr. 2 83, szwedzkie sizeable Nr. 1 85, — Nr. 2 82, — ciężkie Nr. 1 85, — Nr. 2 82, holenderskie sizeable Nr. 1 86, — Nr. 2 82, — Nr. 3 78, — ciężkie Nr. 1 86, — Nr. 2 80, — szóstki Nr. 1 83, — Nr. 2 79, polskie sizeable Nr. 1 81, — Nr. 2 75 ÷ 77, — Nr. 3 73, — ciężkie Nr. 1 81, — Nr. 2 75, — szóstki Nr. 1 78, irlandzkie chude sizeable Nr. 1 84 ÷ 99, — Nr. 2 83 ÷ 97, — prima 85 ÷ 88, — ciężkie Nr. 1 88 ÷ 99, — Nr. 2 86 ÷ 89, — szóstki Nr. 2 89, litewskie sizeable Nr. 1 82, — Nr. 2 78, — Nr. 3 74, — ciężkie Nr. 1 82, — Nr. 2 76, — szóstki Nr. 1 79, angielskie sizeable Nr. 1 88 ÷ 92, — Nr. 2 86 ÷ 89, — Nr. 3 84 ÷ 76, — ciężkie Nr. 1 88 ÷ 91, — Nr. 2 85 ÷ 87, — szóstki Nr. 1 88, — Nr. 2 86. Tendencja spokojna. Ceny utrzymane.

MASŁO

— Położenie międzynarodowego rynku nabiałowego w czerwcu r. b. kształtowało się niepomyślnie. Jedyne pewna chwila poprawa możliwości zbytu produktu europejskiego dała się zaobserwować na rynku angielskim, pod wpływem sezonowego spadku dostaw masła kolonialnego. Okres letni sprzyja wybitnie importowi masła kontynentalnego do Anglii, ponieważ zapasy zimowe są zwykle na wyczerpaniu, a dowozy produktu dominjalnego rozpoczynają się na dobre dopiero pod koniec września. Dzięki tej okoliczności wzrósł eksport masła do Anglii z krajów europejskich, w tej liczbie i Polski, która po dwuletniej prawie przerwie wznowiła obecnie wywóz nadwyżek na ten rynek, głównie z województw zachodnich.

Londyn. — Notowania masła — w sh za 1 cwt. w burcie w dn. 27/VI r. b.: nowozelandzkie najlepsze 77 ÷ 78, — wyjątkowo 79, — najlepsze niesolone 80 ÷ 84, australijskie I gat. 72 ÷ 73, — II gat. 71, — wyborowe gatunki niesolone 75 ÷ 76, duńskie 86, holenderskie niesolone 71 ÷ 76, estońskie 70 ÷ 71, — wyjątkowo 72, — niesolone 70 ÷ 71, litewskie 70 ÷ 71, — niesolone 70 ÷ 71, polskie 66 ÷ 68, rosyjskie syberyjskie 70 ÷ 71. Dowozy w porównaniu do r. ub. zwiększone, tendencja utrzymana.

Berlin. — Notowania cen masła — w RM za 50 kg łącznie z opakowaniem loco stacja załadowania dn. 22/VI r. b.: krajowe wyborowe 125, mleczarskie I gat. 122, — II gat. 118, wiejskie 115. Tendencja spokojna.

JAJA

— W czerwcu pod wpływem powszechnego wzrostu produkcji jaj zapotrzebowanie rynków odbiorczych zmalało, a na skutek bardziej natarczywej podaży ze strony licznych eksporterów ceny jaj na rynkach zbytu w dalszym ciągu zniżkowały. S osunkowo utrzymane ceny notowano na rynku niemieckim, jednakże dowozy na ten rynek zostały poważnie ograniczone. Na rynku angielskim pod wpływem dużych dowozów ceny wyraźnie zniżkowały, zwłaszcza w II połowie czerwca.

Londyn. — Notowania jaj — w sh i pensach za 120 szt. w dn. 26/VI r. b.: duńskie 17'5 ÷ 18 lbs 9'9 ÷ 10'0, — 17 lbs 8'9 ÷ 9'0, — 15½ lbs 7'9 ÷ 8'0, — 13'5 ÷ 14 lbs 6'9 ÷ 7'0, angielskie specjalne 12'0, — standartowe 10'6, — średnie 9'3, holenderskie brunatne 18'5 lbs 12'0, — 18 lbs 11'0 ÷ 11'6, — 16 lbs 9'3 ÷ 9'6, — 15'5 lbs 9'3 ÷ 9'6, — mieszane 17 lbs 9'0 ÷ 9'3, — 15'5 lbs 8'1 ÷ 8'6, polskie świeże o wadze 53 ÷ 54 kg 6'0 ÷ 6'3, — 51 ÷ 52 kg 5'6 ÷ 5'9, — 49 ÷ 50 kg 5'3 ÷ 5'6, — 47 ÷ 48 kg 5'0, — czerwone 4'6, szwedzkie 18 lbs 9'6, — 17 lbs 8'6 ÷ 8'9, — 15'5 lbs 7'9, — 14 lbs 6'6 ÷ 6'9. Dowozy w porównaniu do lat poprzednich znacznie wzrosły. Tendencja spokojna.

Berlin. — Notowania w fen. za 1 sztukę w burcie loco wagon w dn. 22/VI r. b.: krajowe I gat. zupełnie świeże powyżej 65 g 9¼, — 65 ÷ 60 g 8½, — 60 ÷ 55 g 7¾, — 55 ÷ 50 g 7¼, — 50 ÷ 45 g 6½, — II gat. świeże powyżej 65 g 8¾, — 65 ÷ 60 g 8, — 60 ÷ 55 g 7½, — 55 ÷ 50 g 6¾, holenderskie 18 lbs 9¼, — 17 lbs 8¾, — 15½ ÷ 16 lbs 7¾, duńskie i szwedzkie 18 lbs 9, — 17 lbs 8½, — 15'5 ÷ 16 lbs 7¾. Tendencja spokojna.

SUROWCE WŁÓKIENNICZE

— Rynek bawełny amerykańskiej w czerwcu r. b. kształtowała się, zwłaszcza w II połowie miesiąca, pod wpływem 3 odrębnych czynników. Przedewszystkiem warunki atmosferyczne, niesprzyjające zbiorom, pozwalały na ocenę zbiorów w wys. ok. 10 milijn. bel. To naturalnie byłoby elementem, wzmacniającym ceny, które, zresztą, w okresie czerwca kształtowały się zwyklowo. Jednocześnie dyskusja na temat dalszej inflacji nastrajała do zwykłej cen bawełny na rynku wewnętrznym, co, zresztą, dla ogólnej sytuacji światowego rynku bawełnianego jest czynnikiem mało znaczącym. Wreszcie redukcja zakupów niemieckich i niepewność co do dalszych zamierzeń Rzeszy w dziedzinie importu surowców — wpływały na rynek ujemnie. Zaznaczyć należy, że w ostatnich dniach czerwca transporty bawełny amerykańskiej dla Niemiec uległy pewnemu zwiększeniu, choć ogólnie zapotrzebowanie przedsiębiorstwa światowego na surowiec amerykański w ciągu czerwca uległo zmniejszeniu. Tak więc kontynent europejski w okresie czerwca r. b. pochłoniął 48 tys. bel, gdy w czerwcu r. ub. 105 tys. bel. Anglia zaś odpowiednio — 24 tys. bel i 30 tys. bel. Zwiększyły się natomiast przeładunki na rynki wschodnie.

Światowe zapasy bawełny na koniec czerwca r. b. wynosiły: bawełna amerykańska 5 720 tys. bel, wschodnio-indyjska—231 tys. bel, egipska—476 tys. bel, pozostałe gatunki—518 tys. bel, łącznie—6 945 tys. bel, Zapasy światowe w czerwcu r. ub. wynosiły przeszło 8 miljn. bel, a w czerwcu 1932 r. — przeszło 9 miljn. bel.

Rynek bawełny egipskiej kształtował się w czerwcu pod wpływem doniesień o wzroście powierzchni uprawy o 12÷15%. Wobec korzystnych warunków atmosferycznych przewidywane rozmiary zbiorów bawełny egipskiej oceniane są mniej więcej na 9½ miljn. kantarów, co oznaczałoby, iż rekordowe zbiory z r. ub. przekroczone byłyby jeszcze o 1 miljn. Coprawda, na skutek zmian gatunków bawełny egipskiej, z uwzględnieniem surowca wysokowartościowego, przewidywać można redukcję przeciętnej wydajności. Z drugiej jednak strony zwiększenie powierzchni uprawy nastąpiło w górnym Egipcie, gdzie wydajność jest stosunkowo bardzo duża. Na podkreślenie zasługuje w tegorocznej kampanii akcja, prowadzona przeciwko szkodnikom w oparciu o pomoc finansową Rządu. Wreszcie ostatnim czynnikiem, zapewniającym znaczne rozmiary zbiorów i ich wysoką jakość gatunkową, jest normalny zupełnie dotychczas poziom Nilu gwarantujący dostateczne zaopatrzenie pól bawełnianych w wodę. Popyt na bawełnę egipską kształtował się w dalszym ciągu bardzo korzystnie. W okresie czerwca zbył zwiększył się o 45 tys. kantarów w porównaniu z czerwcem r. ub. Nieznaczna marża cen bawełny amerykańskiej i egipskiej przyczynia się niewątpliwie do wzrostu konsumpcji surowca egipskiego. Zwykłe nastroje cen potęguje również p lityka Rządu, który odroczył termin rzużenia na rynek na okres do listopada swych zapa-

sów w wysokości 150 tys. kantarów. Pod wpływem tych czynników ceny bawełny egipskiej kształtują się bardzo mocno. Jedynym ujemnym czynnikiem jest zaniepokojenie, wywołane projektami Z. S. R. R. w sprawie przeznaczenia w Azerbejdżanie znacznych terenów pod uprawę bawełny.

Rynek wełny w czerwcu znamionowało w dalszym ciągu osłabienie cen. Poważny wpływ wywarły ograniczenia importu w Niemczech oraz restrykcje włoskie. Poza to ważną rolę odgrywał oczekiwany rekordowy rozmiar strzyży wełny australijskiej (Australja jest głównym producentem wełny merynosowej). Zniżka cen surowej wełny w czerwcu wyraziła się kwotą 8%. Pomimo tej zniżki notowania czerwcowe są o ok. 12% wyższe aniżeli w analogicznym okresie r. ub. i o 40% wyższe w porównaniu z najniższym poziomem powojennym. Pod wpływem tych czynników kształtowały się również nastroje przed czwartą serją aukcyjną londyńskich. Analogicznie słaba tendencja objęła rynek południowo-afrykański i australijski.

Rynek juty kształtował się w czerwcu bardzo mocno. Oddziaływały tu doniesienia oficjalne z Kalkutty, według których zbiory tegoroczne będą znacznie mniejsze. Powierzchnia uprawy uległa redukcji o 26 tys. akrów.

Rynek lnu w I połowie czerwca kształtował się naogół spokojnie — przy niewielkich obrotach i cenach naogół niezmiennych. W II połowie czerwca lotewski Monopol Lniany zlikwidował resztę swych zapasów ze zbiorów w 1933 r. Na rynku litewskim ogłoszono oficjalne rozmiary zwiększonej w poszczególnych okręgach o 20÷40% powierzchni uprawy. Pod wpływem zwiększonych zakupów przedziału środkowo- i zachodnio-euro-

pejskich ceny, zwłaszcza na rynku lotewskim, miały tendencję mocniejszą. W Estonji zwiększenie obszarów uprawnych wyniósłoby ma 25% w porównaniu z r. ub.

Rynek konopi cechowała w czerwcu analogicznie tendencja spokojna. Na rynku włoskim zanotowano kilka większych transakcyj likwidacyjnych. Przedsiębiorstwa francuskie posiadają dość znaczne jeszcze zapasy surowca na składzie, wskutek czego zapotrzebowanie ich było minimalne, tak samo, zresztą, jak i przedział angielskich. Dowozy na rynku jugosłowiańskim były do końca czerwca niewielkie przy cenach naogół utrzymanych. Spokojna tendencja utrzymała się na wszystkich rynkach przez cały sierpiec.

Rynek jedwabiu w czerwcu kształtował się pod znakiem nowych zbiorów. W Yokohamie od połowy czerwca zaobserwować się dało dość znaczne zapotrzebowanie przy cenach wzmocnionych. Na rynku chińskim ogólna tendencja cen była mocna, przyczem na podkreślenie zasługuje szereg transakcyj eksportowych do Indji. Na rynku włoskim panowało pewne osłabienie cen przy niewielkich obrotach. Również i na rynku liońskim transakcje były nieznaczne. W Zurychu obroty ograniczały się do pokrywania bieżącego zapotrzebowania. Na rynku amerykańskim spożycie wyniosło 38 tys. bel przy zapasach ok. 55 tys. bel. Ogólna tendencja cen była utrzymana.

Rynek sztucznego jedwabiu w I połowie czerwca wykazał dość znaczne ożywienie. W II połowie miesiąca na niektórych rynkach nastąpiło osłabienie tendencji, mianowicie na rynku włoskim i angielskim. Również niewielkie obroty notowano na rynku amerykańskim. Produkcja przędzy uległa ograniczeniu, a ceny kształtowały się zniżkowo. Nastroje te utrzymały się do końca czerwca.

PRZEDRUK DOZWOLONY, LEOZ Z PODANIEM ŹRÓDŁA

REDAKCJA I ADMINISTRACJA:

ELEKTORALNA 2 (parter)

Telefony: 5 12 66 (Red.), 5 12 73 i 5 35 35 (Adm.), 11 92 68 (Druk.).

Biura czynne od godziny 9 do 3 po południu.

KONTO CZEKOWE P. K. O. 701

PRENUMERATA W KRAJU: kwartalnie—*z* 15, półrocznie — *z* 30, rocznie — *z* 60; **ZAGRANICĄ:** kwartalnie — *z* 25, półrocznie — *z* 50, rocznie — *z* 100.

CENY OGŁOSZEŃ HANDLOWYCH (przed tekstem) w zeszytach zwykłych: IV str. okładki *z* 1 200; II i III str. okł. — *z* 900; ½ str. okł. — *z* 500; str. zwyczaj.: 1 str. — *z* 600, ½ str. — 350, ¼ str. — *z* 200, 1/8 str. — *z* 110. Przy ogłoszeniach kombinacyjnych, petitowych oraz tabelarycznych do cen powyższych dolicza się 30%.

CENY OBWIESZCZEŃ SPÓŁEK AKCYJNYCH (za tekstem): 1 str. — *z* 200, ½ str. — *z* 110, 1/3 str. — *z* 80, ¼ str. — *z* 70, 1/6 str. — *z* 55, 1/8 str. — *z* 40, 1/16 str. — *z* 20. Za ogłoszenia liczbowe, tabelaryczne, bilanse i t. p do cen powyższych dolicza się 50%.

Redaktor naczelny: **CZESŁAW PECHE**

Redaktor: **WACŁAW SZURIG**

Redaktor działu finansowo-skarbowego:
PAWEŁ NICHALSKI

Redaktor działu rolniczego:
LEONARD KRAWULSKI

Redaktor działu komunikacyjnego:
JÓZEF GIEBZTOR

Wydawca: Sp. Wyd. z ogr. odp. „PRZEMYSŁ I HANDEL”

WPISY DO REJESTRU HANDLOWEGO

SĄDU OKRĘGOWEGO W WARSZAWIE

A. — FIRMY JEDNOOSOBOWE, SPÓŁKI FIRMOWE I KOMANDYTOWE

A XXV 172: „Biuro Budowlane Inż. Wacław Popielski“ w Warszawie, Krucza 9. Przedsiębiorstwo zostało zlikwidowane.

A XXV 259: „S. Eichenblat Przemysł Fornierowy“ w Warszawie, Złota 62. Przedsiębiorstwo zostało zlikwidowane.

A XXIV 42: „A i B. Filar“ w Warszawie, Długa 50. Mordce vel Mieczysławowi Iserowowi i Szlamic vel Stanisławowi Filarowi, obydwom z Warszawy, udzielono prokury z prawem podpisywania we dwóch łącznie lub każdego z nich łącznie z jednym ze współników.

A XXIII 5: „Dom Handlowy Stanisława Jabłońska dawniej Wróbel“ w Warszawie, Krak.-Przedm. 25. Przedsiębiorstwo zostało zlikwidowane.

A XXIII 29: „Wolff Patt i Ska“ w Warszawie, Leszno 77. Wyrokiem Sądu Polubownego z dnia 25 marca 1931 r. zawartym w tytule wykonawczym Sądu Okręgowego w Warszawie z dnia 21 marca 1931 r. N. X. I. C. 439/31, spółka uznana została za rozwiązaną i do likwidacji delegowany został Henryk Iasz z Warszawy.

A XXII 245: „Dawid Halperin“ w Warszawie, Nalewki 19. Siedziba firmy mieści się obecnie przy ul. Nalewki 29.

A XXII 356: „Abram Goldsztejn w Warszawie, Franciszkańska 16. Wyrokiem Sądu Okręgowego w Warszawie z dnia 11 maja 1934 r. Abramowi Goldsztejnowi handlującemu pod firmą własną zgłoszona została upadłość. Sędzią komisarzem masy upadłości mianowany został sędzia handlowy Józef Frejder, kuratorem zaś adwokat Jan Czerwiakowski z Warszawy.

A XX 23: „Lejzor Lipsztein“ w Warszawie, Gęsia 1. Przedsiębiorstwo zostało zlikwidowane.

A XX 131: „Elgeef“ Latowicki, Goldfarb i Flint“ w Falenicy. Firma obecnie brzmi: „Elgeef“ Goldfarb i Flint“. Na mocy aktu zeznanego przed notariuszem Benedyktem w Otwocku dnia 20 grudnia 1932 r. nr. 43 Eljasz-Kielman Latowicki ze spółki wystąpił, cedując swój udział pozostałym współnikom. Do reprezentowania spółki i podpisywania firmy na wszelkich zobowiązaniach i pełnomocnictwach upoważnieni są obaj współnicy łącznie.

A XX 262: „Jan Dzierżyński Inżynier-Technolog Biuro Techniczno-Handlowe“ w Warszawie. Siedziba firmy mieści się obecnie przy ul. Mianowskiego 15.

A XIX 257: „Franciszek Zdzienicki“ w Warszawie. Siedziba firmy mieści się obecnie przy ul. Marszałkowskiej 66.

A XIX 360: „Inż. Henryk Edelman“ w Warszawie, Chmielna 49. Przedsiębiorstwo zostało zlikwidowane.

A XVIII 69: „Józef Pawłowski i Ska“ w Warszawie, Marszałkowska 116. Firma obecnie brzmi: „Józef Pawłowski i Ska,

właściciele Z. Pawłowski i H. Strohmajer“. Wspólniczka Zofja Pawłowska z Warszawy. Na mocy aktu zeznanego przed notariuszem Siennickim w Warszawie dnia 30 kwietnia 1934 r. udział po zmarłym współniku Józefie Pawłowskim przeszedł na własność Henryka Strohmajera i Zofji Pawłowskiej. Wszelkie zakupy i transakcje dokonywa Henryk Strohmajer.

A XVIII 482: „Chaim Judko Broclawski“ w Warszawie, Miodowa 5. Przedsiębiorstwo zostało zlikwidowane.

A XVII 313: „Biuro Komisowo-Ekspedycyjne „Union“ Szud, Raszberg i Katz“ w Warszawie, Nalewki 26. Firma obecnie brzmi: „Biuro Komisowo-Ekspedycyjne „Union“ Szud i Katz“. Oszer Kacap vel Katz mieszka przy ul. Gęskiej 6. Na mocy aktu zeznanego przed notariuszem Swirskim w Warszawie dnia 27 kwietnia 1934 r. nr. rep. 907 Saul Naftol Hersz Raszberg ze spółki wystąpił cedując swój udział na rzecz współnika Judy Josela Szuda. Do reprezentowania spółki upoważnieni są obaj współnicy.

A XVI 55: „Czesław Twarowski i Ska“ w Warszawie, Chłoda na 36. Januarjuszowi Kroczkowi i Juljanowi Łuniewskiemu, obydwom z Warszawy udzielono prokury z prawem podpisywania we dwóch łącznie lub przez każdego z nich łącznie z jednym ze współników.

A XV 286: „Kawiarnia Ursus Hugo Danielczyk i Stanisław Kretowicz w Warszawie, Wilcza 24. Przedsiębiorstwo zostało zlikwidowane.

A XIV 131: „Stanisław Binder“ w Warszawie, Twarda 22. Firma obecnie brzmi: „Stanisław Binder właścicielka Zofja Binder“. Siedziba firmy mieści się przy ul. Twardej 52. Stanisław Binder zmarł. Na mocy testamentu z dnia 21 stycznia 1927 r. przedsiębiorstwo po zmarłym Stanisławie Binderze przeszło na własność Zofji Binder która nadal prowadzi takowe jednoosobowo.

A XII 177: „Piekarnia Nowa Perzanowski i Rostkowski“ w Warszawie, Nowy Świat 68. Firma obecnie brzmi: „Piekarnia Nowa Maksymiljan Rostkowski i Ska“. Wspólnik Leon Glinicki z Warszawy. Na mocy aktu zeznanego przed notariuszem Dembińskim w Warszawie dnia 1 maja 1934 r. nr. rep. 643 do spółki przyjęty został Leon Glinicki. Wszelkie zobowiązania podpisuje Maksymiljan Rostkowski łącznie z jednym z pozostałych współników.

A XII 316: „Władysław Swiatłowski“ w Warszawie, Zgoda 15. Właściciel przedsiębiorstwa mieszka obecnie w Milanówku. Pawłowi Szrotki z Warszawy udzielono samodzielnej prokury.

A XI 113: „Bracia Barenbaum“ w Warszawie, Nalewki 23. Handel towarami stalowo-galanteryjnemi. Wspólnik Jedidja Barenbaum z Warszawy. Na mocy umowy z dnia 15 grudnia 1931 r. do spółki przyjęty został Jedidja Barenbaum. Pomiędzy Jedidją Barenbaum a małżonką jego Zeldą z domu Jungman, nastąpił układ na mocy intercyzy z dnia 11 stycznia 1932 r. ustalający wyłączność majątku i wspólność dorobku.

A X 122: „Dom Handlowy Elias Feigenbaum“ w Warszawie, Królewska 51 m. 3. Prokura Józefa Karpenkopfa i Kary Feigenbaum ustała.

A VI 188: „Hotel Polonia Palace właściciel Konstanty Hr. Przędziecki“ w Warszawie, Al. Jerozolimskie 53. Na mocy

aktu zeznanego przed notariuszem Gostyńskim w Warszawie dnia 30 kwietnia 1934 r. nr. rep. 960 przedsiębiorstwo wydzierżawione zostało Halinie Nagabczyńskiej i Janowi Mroczkowi na czas do dnia 30 kwietnia 1937 r., którzy w celu prowadzenia tegoż przedsiębiorstwa zawarli spółkę pod firmą: „Hotel Polonia Palace właściciel Konstanty hr. Przeździecki w Dzierżawie spółka z ograniczoną odpowiedzialnością”.

A VI 189: „Piwnice Win Hotelu Polonia Palace właściciel Konstanty hr. Przeździecki” w Warszawie, Al. Jeruzolimskie 53. Prokura Henryka Kozieradzkiego ustala.

A VI 190: „Pośpieszna Pralnia Mechaniczna Hotelu Polonia Palace. Właściciel Konstanty hr. Przeździecki w Warszawie, Al. Jeruzolimskie 53. Prokura Henryka Kozieradzkiego ustala.

A IV G. 27: „J. Gąsowski” w Warszawie, Śniadeckich 22. Na mocy umowy z dnia 12 marca 1934 r. oraz aktu zeznanego przed notariuszem Szymańskim w Warszawie dnia 9 kwietnia 1934 r. nr. rep. 607 w celu dalszego prowadzenia przedsiębiorstwa zawarta została spółka firmowa pod firmą: „J. Gąsowski i E. Pronaszko”.

A L 34: „Ludwika” Luiza Weinthal” w Warszawie, Nowy Świat 41. Władysławowi Weinthalowi vel Wajntalowi i Beli Aragerowej, obojgu z Warszawy, udzielono łącznej prokury.

A N 19: „Mozes Neufeld” w Warszawie, pl. Grzybowski 8. Na mocy aktu zeznanego przed notariuszem Grymińskim w Warszawie dnia 17 marca 1934 r. nr. 614, spółka została rozwiązana, przedsiębiorstwo przeszło na własność Maksa vel Maksymiljana Neufelda, który prowadzi takowe nadal pod firmą: „Mozes Neufeld właściciel Maksymiljan Neufeld”.

A O 6: „Aleksandra Onuprejczyk” w Warszawie, Nowomiejska 24. Przedsiębiorstwo zostało zlikwidowane.

A S 113 (A XXV 238): „Dr. Stypiński i T. Surzycki” w Warszawie, Dzika 20. Na mocy aktów zeznanych przed notariuszem Malachowskim-Lempickim w Warszawie dnia 8 maja 1934 r. nr. rep. 945 i 947 w celu dalszego prowadzenia przedsiębiorstwa zawarta została spółka firmowa pod firmą: „Apteka Wzorowa, Warszawa, ul. Zamenhofska 20, Zofja Grossowa i Ska”.

A XLII 254: „Ignacy Wiener właścicielka Salka Wiener” w Warszawie, Królewska 23. Adolfowi Weinstokowi i Ludwikowi Stein Kamińskiemu obydwom z Warszawy udzielono łącznej prokury.

A XLII 282: „Izrael i Aron-Dawid Polonieccy, Spółka Firmowa” w Warszawie, Targowa 56. Na mocy aktów zeznanych przed notariuszem Swirskim w Warszawie dnia 5 maja 1934 r. nr. rep. 967 i 972 oraz dnia 12 maja 1934 r. nr. rep. 1046, spółka została rozwiązana, przedsiębiorstwo zaś przeszło na wyłączną własność Izraela Polonieckiego, który takowe wniósł do spółki pod firmą: „Polkadem” spółka z ograniczoną odpowiedzialnością”.

A XLII 348: „Cukiernia i Sprzedaż Słodczy Wschodnich „Olimpos” Pandelis Papoulidis i Spółka” w Warszawie, Nowy Świat 21. Wspólnicy: Pandelis Papoulidis, Theodore Kazantides i Charalambos Papoulides, wszyscy z Warszawy. Spółka firmowa rozpoczęła czynności dnia 27 kwietnia 1934 r. Do zastępowania spółki wobec władz i osób i podpisywania firmy pod jej stemplem na wszelkich zobowiązaniach i dokumentach upoważniony jest wspólnik Pandelis Papoulides.

A XLII 358: „Warszawsko-Górnośląska Składnica Skór Bicia Złotogóra” w Warszawie, Chłodna 60. Detaliczna sprzedaż skór i przyborów szewskich. Wspólnicy: Manasze Złotogóra, Jakób Złotogóra, obaj z Warszawy. Spółka firmowa rozpoczęła

czynności dnia 7 maja 1934 r. Do reprezentowania spółki upoważnieni są obaj wspólnicy. Wszelkiego rodzaju zobowiązania i pełnomocnictwa podpisują obaj wspólnicy łącznie pod stemplem firmy. Pomiędzy Manasze Złotogóra a małżonką jego Barbarą z domu Adairang nastąpił układ na mocy interczy z dnia 24 marca 1924 r. ustalający wyłączność majątku i wspólność dorobku.

A XLII 359: „Walenty Furmański” w Warszawie, Zórawia 17. Wytwórnia i sprzedaż wyrobów skórzanych i artykułów podróżnych. Istnieje od 1910 r. Właściciel Walenty Furmański z Warszawy.

A XLII 360: „Stanisława Sieniarska” w Warszawie, Koszykowa 75. Drobnny handel wódek z wyszynkiem na miejscu. Istnieje od 1935 r. Właścicielka Stanisława Sieniarska z Warszawy.

A XLII 361: „Wacław Banaszekiewicz” w Zaciszu gminy Brudno. Wyrob szczotek i pendzli. Istnieje od 1934 r. Właściciel Wacław Banaszekiewicz z Zacisza gm. Brudno.

A XLII 362: „Inżynier Jerzy Sawicki i Witold Bobieński, Przedsiębiorstwo Inżynieryjno-Budowlane” w Warszawie, Solec 20a. Prowadzenie robot inżynieryjnych, budowlanych i kolejowych, urządził portowych, oraz sporządzanie projektów na rachunek własny lub osób trzecich. Wspólnicy: Witold Bobieński, inż. Jerzy Sawicki, obaj z Warszawy. Spółka firmowa rozpoczęła czynności dnia 10 kwietnia 1934 r. Do zastępowania spółki upoważnieni są obaj wspólnicy. Wszelkie zobowiązania, czeki, pełnomocnictwa, akty notarialne i hipoteczne podpisują obaj wspólnicy łącznie. Korespondencję niezawierającą zobowiązań, pokwitowania z odbioru przesyłek, towarów, sum pieniężnych i wszelkiej korespondencji, oraz umowy w przedmiocie budowy podpisuje każdy wspólnik samodzielnie. Podpisy winny być kładzione pod stemplem firmy.

A XLII 363: „Mechaniczna Fabryka Pończoch „Delta” Abram Mezrycki i Spółka” w Warszawie, Leszno 71. Wspólnicy: Abram Mezrycki, Abraham Szejngarten vel Szejngurten, obaj z Warszawy. Spółka firmowa rozpoczęła czynności dnia 1 maja 1934 r. Do reprezentowania spółki upoważnieni są obaj wspólnicy. Weksle, pełnomocnictwa, prokury, umowy i wszelkie zobowiązania podpisują obaj wspólnicy łącznie. Czeki, rachunki, korespondencję niezawierającą zobowiązań, pokwitowania z odbioru wszelkiego rodzaju korespondencji, nie wyłączając pieniężnej i wartościowej, pieniędzy, przesyłek i towarów oraz indosy na wekslach podpisuje każdy ze wspólników samodzielnie. Podpisy winny być kładzione pod stemplem firmy.

A XLII 364: „Jadwiga Golańska” w Warszawie, pl. Trzech Krzyży 9. Sprzedaż kwiatów. Istnieje od 1934 r. Właścicielka Jadwiga Golańska z Warszawy.

A XLII 365: „Jankiel Guterman” w Warszawie, Żelazna 31. Drobną sprzedaż artykułów galanteryjnych i konfekcji. Istnieje od 1930 r. Właściciel Jankiel Lejb Guterman z Warszawy. Pomiędzy właścicielem firmy a małżonką jego Rywką-Lają z domu Herszaft, nastąpił układ na mocy interczy z dnia 25 października 1933 r. ustalający wyłączność majątku i wspólność dorobku.

A XLII 366: „Szyfra Klajnbaum” w Warszawie, Sto-krzyńska 30. Drobną sprzedaż słodczy, wody sodowej, owoców, wyrobów tytoniowych, oraz znaczków stemplowych i pocztowych. Istnieje od 1933 r. Właścicielka Szyfra-Rojza Klajnbaum z Warszawy. Pomiędzy Pejsachem Klajnbaumem a małżonką jego Szyfrą-Rojzą z domu Ajzenberg nastąpił układ na mocy interczy z dnia 16 czerwca 1933 r. ustalający wyłączność majątku.

A XLII 368: „Magazyn Europejski Ruchla Wertling” w Warszawie, Elekoralna 8. Sprzedaż ubiorów. Istnieje od 1933 r. Właścicielka Ruchla Wertling z Warszawy.

A XLII 369: „Jadwiga Ciesiolkiewicz“ w Warszawie, Wol- ska 68. Drobna sprzedaż trumien drewnianych. Istnieje od 1934 r. Właścicielka Jadwiga Teresa Ciesiolkiewicz z War- szawy.

A XLII 372: „Optofilm“ Anna Berek“ w Warszawie, Sto- Krzyska 8. Drobna sprzedaż galanterji optyczno-fotograficznej. Istnieje od 1931 r. Właściciel Anna Berek z Warszawy. Po- między Szmulem-Mojżeszem Berkiem a małżonką jego Anną z domu Majzels nastąpił układ na mocy intercyzy z dnia 26 stycznia 1931 r. ustalający wyłączność majątku i wspólność dorobku.

A XLII 373: „Mendel Hercenberg“ w Warszawie, Sto-Jer- ska 13. Skład futer. Istnieje od 1934 r. Właściciel Mendel Her- cenberg z Warszawy.

A XLII 374: „St. Krzysztofowicz i E. Ziemia“ w Warszawie, Królewska 27. Detaliczny handel artykułami radjotechnicznymi i elektrotechnicznymi. Wspólnicy: Stanisław Krzysztofowicz, Eugenjusz Paweł Ziemia, obaj z Warszawy. Spółka firmowa rozpoczęła czynności dnia 1 grudnia 1933 r. Do zastępowania spółki wobec władz i osób upoważnieni są obaj wspólnicy. Wszelkiego rodzaju umowy, zobowiązania i pełnomocnictwa podpisują obaj wspólnicy łącznie. Rachunki, pokwitowania z odbioru należności i korespondencji podpisuje każdy ze wspólników samodzielnie. Podpisy winny być kładzione pod stemplem firmy.

A XLII 367: „Skład Farb i Żelaza Kazimierz Czajkowski“ w Warszawie, Ordynacka 15. Istnieje od 1934 r. Właściciel Ka- zimierz Czajkowski z Warszawy.

A XLII 370: „Ber Rotblit“ w Warszawie, Ptasia 4. Sprzedaż owoców, towarów kolonialnych, oraz ryb wędzonych. Istnieje od 1934 r. Właściciel Ber Rotblit z Warszawy. Pomiędzy wła- ścicielem firmy a małżonką jego Dwojgą z domu Lipszyc nastą- pił układ na mocy intercyzy z dnia 23 maja 1932 r. ustalający wyłączność majątku i wspólność dorobku.

A XLII 376: „Inwalidzka Spółka Handlowa Jan Ludyga- Laskowski i Edmund Kabciz“ w Warszawie, Kredytowa 9. Sprzedaż i eksploatacja automatów do sprzedaży papierosów i zapalek, oraz wszelkich transakcji handlowych i komisowych z tem związanych oraz wykonywanie umowy z Państwowym Monopolem Tytoniowym. Wspólnicy: Edmund Kabciz, Jan Józef Ludyga Laskowski, obaj z Warszawy. Spółka firmowa rozpoczęła czynności dnia 16 maja 1934 r. Do zastępowania spółki wobec władz i osób upoważnieni są obaj wspólnicy. Wszelkie zobowiązania podpisują obaj wspólnicy łącznie pod stemplem firmy.

A XLII 377: „Grochowska Wytwórnia Rymarska Aleksan- der Stolarski“ w Warszawie, Grochowska 119. Istnieje od 1934 r. Właściciel Aleksander Stolarski z Warszawy.

A XLII 378: „Icek Don“ w Warszawie, Podwałe 18. Drobna sprzedaż mięsa. Istnieje od 1925 r. Właściciel Matys-Icek Don z Warszawy.

A XLII 379: „American Raw Furs Export Corp. Aron Rapaport“ w Warszawie, Tłomackie 6/8 m. 1. Hurtowa sprze- daż futer. Istnieje od 1934 r. Właściciel Aron Rapaport z War- szawy.

A XLII 380: „Ester-Gitla Matler“ w Warszawie, Ptasia 6. Drobna sprzedaż owoców. Istnieje od 1934 r. Właścicielka Ester-Gitla Matler z Warszawy.

A XLII 382: „Czesław Jastrzębski“ w Warszawie, Prózna 8. Wytwórnia rymarsko-siodlarska. Istnieje od 1934 r. Właściciel Czesław Jastrzębski z Warszawy. Pomiędzy właścicielem firmy a małżonką jego Eugenją-Filipiną z domu Kowalską nastąpił

układ na mocy intercyzy z dnia 5 sierpnia 1933 r. ustalający wyłączność majątku i wspólność dorobku.

A XLII 383: „Karol Kutnicki i Ska Sp. Kom.“ w Pruszkowie, Kraszewskiego 17a. Prowadzenie kinoteatru. Wspólnicy: Karol- Marcyn Kutnicki, Jan Gendaj obaj z Warszawy. Spółka firmo- wo-komandytowa rozpoczęła czynności dnia 26 marca 1934 r. Do zastępowania spółki wobec władz i osób upoważnieni są obaj wspólnicy firmowi. Wszelkie umowy i zobowiązania pod- pisują obaj wspólnicy firmowi łącznie, wszelkie inne pisma i dokumenty podpisuje każdy wspólnik firmowy samodzielnie. Podpisy winny być kładzione pod stemplem firmy. Wspólni- kiem komandytowym jest Stanisława Szafańska z wkładem 2.500 złotych.

A XLII 384: „Icek Wajnberg“ w Warszawie, Pawia 16a. Drobna sprzedaż mleka i masła. Istnieje od 1931 r. Właściciel Icek Wajnberg z Warszawy.

A XLII 385: „Feldman Abram i Pietruszka Szyja“ w War- szawie, Namiestnikowska 2. Sprzedaż mięsa, bydła i cieląt z własnego zakupu. Wspólnicy Abram Feldman, Szyja Pie- truszka, obaj z Warszawy. Spółka firmowa rozpoczęła czyn- ności dnia 20 kwietnia 1934 r. Do zastępowania spółki wobec władz i osób upoważnieni są obaj wspólnicy. Wszelkie zobo- wiązania, czeki, umowy podpisują obaj wspólnicy łącznie. Po- kwitowania z odbioru przekazów, ładunków, towarów, kore- spondencji wszelkiej wartości, faktury podpisuje każdy współ- nik samodzielnie. Podpisy winny być kładzione pod stemplem firmy.

A XLII 386: „Export Jaj Hejmann Tint“ w Warszawie, No- wogrodzka 3. Handel hurtowy jajami i eksport jaj. Istnieje od 1934 r. Właściciel Heimann Tint z Warszawy.

A XLII 387: „Berry“ Otton Kubicki“ w Warszawie, Nowy Świat 18. Sprzedaż detaliczna wyrobów trykotażowych. Istnieje od 1934 r. Właściciel Otton Kubicki z Warszawy.

A XLII 388: „Icek Wilner“ w Warszawie, 11-go Listopada 18. Skład materiałów budowlanych i opałowych. Istnieje od 1920 r. Właściciel Icek Wilner z Warszawy.

A XLII 389: „Icek Klepfisz“ w Warszawie, Franciszkań- ska 28. Drobna sprzedaż skór. Istnieje od 1934 r. Właściciel Icek Klepfisz z Warszawy.

A XLII 390: „Czesław Gogolewski“ w Warszawie, Długa 28. Filja Nowy Świat 52. Cukiernia. Istnieje od 1928 r. Właściciel Czesław Gogolewski z Warszawy.

A XLII 391: „Abram Wiźniak“ w Warszawie, Gęsia 4. Sklep nr. 41. Drobna sprzedaż towarów manufakturowych. Istnieje od 1934 r. Właściciel Abram Wiźniak z Warszawy.

A XLII 392: „Abram-Hersz Klarfeld“ w Warszawie, Sto- Jerska 21. Sprzedaż kapeluszy i materiałów kapeluszyowych. Istnieje od 1934 r. Właściciel Abram Hersz Klarfeld z War- szawy. Pomiędzy właścicielem firmy a małżonką jego Chają z domu Buljon, nastąpił układ na mocy intercyzy z dnia 8 maja 1929 r. ustalający wyłączność majątku i wspólność dorobku.

A XLII 393: „Elejzor Handszer“ w Warszawie, Grzybow- ska 3. Drobna sprzedaż artykułów kolonialno-spożywczych. Istnieje od 1933 r. Właściciel Elejzor Handszer z Warszawy. Pomiędzy właścicielem firmy a małżonką jego Rebeką z domu Orzech nastąpił układ na mocy intercyzy z dnia 22 marca 1926 r. ustalający wyłączność majątku i wspólność dorobku.

A XLII 394: „Mozes Neufeld“ właściciel Maksymiljan Neu- feld“ w Warszawie, pl. Grzybowski 8. Hurtowy handel żela-

zem. Istnieje od 1909 r. Właściciel Maks vel Maksymiljan Neufeld z Warszawy. Pomiędzy właścicielem firmy a małżonką jego Fajgą-Malką z domu Fiederwasser nastąpił układ na mocy interczy z dnia 4 grudnia 1909 r. ustalający wyłączność majątku i wspólność dorobku.

A XLII 395: „Rozen i Kamień” w Warszawie, Niska 40/42. Skład materiałów drzewnych, stolarskich i budowlanych. Wspólnicy: Abram-Lcko Rozen Łaja Kamień, oboje z Warszawy. Spółka firmowa rozpoczęła czynności dnia 1 maja 1934 r. Do zastępowania spółki wobec władz i osób upoważnieni są oboje wspólnicy. Wszelkie zobowiązania, czeki i pełnomocnictwa podpisują obaj wspólnicy łącznie. Dokumenty niezawierające zobowiązań pokwitowania z odbioru towarów i wszelkiego rodzaju korespondencji podpisuje każdy ze wspólników samodzielnie. Podpisy winny być kładzione pod stemplem firmy. Pomiędzy Abramem-Lcko Rozenem a małżonką jego Gitłą-Malką z domu Taub nastąpił układ na mocy interczy z dnia 21 lutego 1930 r. ustalający wyłączność majątku i wspólność dorobku. Pomiędzy Izraelem-Lejbą Kamieniem a małżonką jego Łają z domu Cukier nastąpił układ na mocy interczy z dnia 15 lutego 1916 r. ustalający wyłączność majątku i wspólność dorobku.

A XLIII 1: „Marjan Adamski i Spółka” w Warszawie, Rejtana 9. Wytwornia wyrobów tekturowych. Wspólnicy: Marjan Adamski, Stefan Adamski, obaj z Warszawy. Spółka firmowa rozpoczęła czynności dnia 15 lutego 1934 r. Do zastępowania spółki wobec władz i osób upoważnieni są obaj wspólnicy. Firmę spółki pod jej stemplem na wszelkich zobowiązaniach i dokumentach podpisuje każdy ze wspólników samodzielnie.

A XLIII 2: „J. Gąsowski i E. Pronaszko” w Warszawie, Śniadeckich 22. Skład materiałów aptecznych. Wspólnicy: Jan Gąsowski i Eleonora Pronaszko, oboje z Warszawy. Balbinie Gąsowskiej z Warszawy udzielono łącznej prokury. Spółka firmowa rozpoczęła czynności dnia 12 marca 1934 r. Do zastępowania spółki wobec władz i osób upoważnieni są oboje wspólnicy. Wszelkie umowy, zobowiązania, czeki i pełnomocnictwa podpisują obaj wspólnicy łącznie, lub jeden z nich łącznie z prokurentem. Korespondencję niezawierającą zobowiązań, pokwitowania z odbioru towarów, pieniędzy i wszelkiej korespondencji podpisuje każdy wspólnik samodzielnie. Podpisy winny być kładzione pod stemplem firmy.

A XLIII 3: „Skład Apteczny H. i J. Lebel” w Warszawie, Boduena 1. Istnieje od 1933 r. Wspólnicy: Janina i Henryk małżonkowie Lebel z Warszawy.

A XLIII 4: „Cukiernia Josek Budny” w Warszawie, Senatorska 6. Istnieje od 1934 r. Właściciel Josek Budny z Warszawy.

A XLIII 5: „Georges Golembowski w Warszawie”, Wilcza 5. Przedstawicielstwo handlowe różnych firm (szwajcarskich, francuskich, włoskich i angielskich). Istnieje od 1934 r. Właściciel Georges Golembowski z Warszawy.

A XLIII 6: „Pardess” Sprzedaż Soków Owocowych Izrail Kacynelnbogen” w Warszawie, Sierakowska 3 m. 15. Istnieje od 1934 r. Właściciel Izrail Kacynelnbogen z Warszawy.

A XLIII 7: „Maison Française de Vins d'Origine Juljusz Caboché” w Warszawie, Zielna 26. Detaliczna sprzedaż win i wódek. Istnieje od 1934 r. Właściciel Juljusz Caboché z Warszawy.

A XLIII 9: „Alfred Wahl” w Warszawie, Chłodna 39 m. 9. Roboty budowlane. Istnieje od 1934 r. Właściciel Alfred-Józef Wahl z Warszawy. Pomiędzy właścicielem firmy a małżonką jego Zofją Leonardą z domu Zoller nastąpił układ na mocy interczy z dnia 23 grudnia 1904 r. ustalający wyłączność majątku i wspólność dorobku.

A XLIII 10: „Michał Bergman” w Warszawie, Królewska 45. Detaliczna sprzedaż przyborów elektrycznych i lamp. Istnieje od 1933 r. Właściciel Ezryl Michał Bergman z Warszawy. Pomiędzy właścicielem firmy a małżonką jego Dyną-Łają z domu Szerszewicz, nastąpił układ na mocy interczy z dnia 6 października 1933 r. ustalający wyłączność majątku i wspólność dorobku.

A XLIII 11: „Apteka Wzorowa, Warszawa, ul. Zamenhofska Nr. 20 Zofja Grossowa i Ska”. Wspólnicy: Zofja Grossowa, Bronisława Głowacka, Matylda Stypińska. Stefan Stypiński, Marja Ciesielska, Witold Stypiński, wszyscy z Warszawy, dr. Józef Surzycki, dr. Stefan Surzycki, obaj z Krakowa, Janina Nowicka z Sosnowca, Jadwiga Korpeta z Radomia. Spółka firmowa rozpoczęła czynności dnia 8 maja 1934 r. Do reprezentowania spółki i podpisywania firmy pod jej stemplem na wszelkich zobowiązaniach i dokumentach upoważnieni są Zofja Grossowa i Witold Stypiński łącznie.

A XLIII 12: „Ascola” Dr. Jakób Kahan i Ska” w Warszawie, Plomackie 11. Gimnazjum 8-klasowe. Wspólnicy: Aron Langsam, Anna Dawidowicz, dr. Jakób Kahan, Ruchla Sejneńska, Hersz Weinberg, wszyscy z Warszawy. Spółka firmowa rozpoczęła czynności dnia 1 września 1917 r. Do zastępowania spółki wobec władz i osób upoważnieni są dr. Jakób Kahan, Aron Langsam, Ruchla Sejneńska i Hersz Weinberg łącznie. Pomiędzy Abramem Langsamem a małżonką jego Nichumą vel Nechumą z domu Nejmark vel Najmark nastąpił układ na mocy interczy z dnia 10 września 1913 r. ustalający wyłączność majątku i wspólność dorobku. Pomiędzy Jakóbem Kahanem vel Kahanem a małżonką jego Perłą z domu Głotztern nastąpił układ na mocy interczy z dnia 2 stycznia 1919 r. ustalający wyłączność majątku i wspólność dorobku. Pomiędzy Bernardem Dawidowiczem a małżonką jego Anną z domu Kahan nastąpił układ na mocy interczy z dnia 10 października 1921 r. ustalający wyłączność majątku i wspólność dorobku.

A XLIII 13: „Wędliniarnia W. Osmólski i Jan Kosiński” w Warszawie, Łucka 17. Jan Kosiński z Włoch pod Warszawą, Władysław-Wiaczesław Osmólski z Warszawy. Spółka firmowa rozpoczęła czynności dnia 26 maja 1934 r. Do zastępowania spółki wobec władz i osób upoważnieni są obaj wspólnicy. Firmę spółki pod jej stemplem na wszelkich zobowiązaniach i dokumentach podpisują obaj wspólnicy łącznie.

A XLIII 14: „Chronol” Fabryka Chemiczna Materiałów Izolacyjnych Stefan Weychert i Ska” w Brwinowie, Słowackiego 16. Wspólnicy: Stefan-Wacław Weychert z Brwinowa, Mieczysław Hłasko z Warszawy. Spółka firmowa rozpoczęła czynności dnia 22 maja 1934 r. Do zastępowania spółki wobec władz i osób upoważnieni są obaj wspólnicy. Wszelkie zobowiązania podpisują obaj wspólnicy łącznie. Korespondencję niezawierającą zobowiązań pokwitowania z odbioru korespondencji i pieniędzy podpisuje jeden ze wspólników.

A XLII 121: „Mleczarnia Bielska Chana Chanachowicz” w Warszawie, Żelazna 54. Na mocy aktów zeznanych przed notariuszami w Warszawie: Straszewiczem dnia 5 lutego 1934 r. nr. rep. 286, oraz Świrskim dnia 13 kwietnia i 24 maja 1934 r. nr. rep. 761 i 1162 w celu dalszego prowadzenia przedsiębiorstwa zawarta została spółka firmowa pod firmą: „Prywatna Mleczarnia Parowa Chanachowicz i Flancbaum”.

A XLII 190: „Mitelsbach i Zilberman” w Warszawie, Na-miestnikowska 2. Na mocy aktów zeznanych przed notariuszem Świrskim w Warszawie dnia 21 kwietnia 1934 r. nr. rep. 843 i 847 oraz dnia 30 kwietnia 1934 r. nr. rep. 920 spółka została rozwiązana, przedsiębiorstwo zaś wniesione zostało do spółki pod firmą: „Dom Handlowo-Komisowy „Basar”, Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością”.

A XLII 221: „Josek Modnicer i Elo Rajfe Spółka Firmowa” w Warszawie, Twarda 23. Na mocy aktów zeznanych przed notariuszem Świrskim w Warszawie dnia 5 maja 1934 r. nr. rep. 969 i 972, oraz dnia 12 maja 1934 r. nr. rep. 1046 spółka została rozwiązana, przedsiębiorstwo zaś wniesione zostało do spółki pod firmą: „Polkadem”, Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością”.

A XLII 222: „Abram-Szyja Inwentarz i S-ka“ w Warszawie, Namieśnikowska 2. Firma obecnie brzmi: „A. Sz. Inwentarz i Ch. Dromholz“.

A XLII 268: „Biuro Techniczno-Handlowe „Always“ inż. Rudolf Paryzerberg“ w Warszawie, Polna 66. Przedsiębiorstwo zostało zlikwidowane.

A XLI 15: „Dawid Wajntrob“ w Warszawie, Wolska 30. Przedsiębiorstwo zostało zlikwidowane.

A XLI 161: „Mechaniczna Fabryka Pończoch „Delta“ Abram Mezrycki i S-ka, właściciel Abram-Icek Mezrycki“ w Warszawie, Leszno 71. Na mocy aktu zeznanego przed notariuszem Kurmanem w Warszawie dnia 20 kwietnia 1934 r. nr. rep. 457 w celu dalszego prowadzenia przedsiębiorstwa zawarta została spółka pod firmą: „Mechaniczna Fabryka Pończoch „Delta“ Abram Mezrycki i Spółka.

A XLI 353: „Biuro Inżynieryjno-Budowlane inż. W. Filanowicz i B. Suchowolski, Spółka Firmowa“ w Warszawie, ks. Skorupki 7. Berelowi Suchowolskiemu z Warszawy udzielono samodzielnej prokury.

A XL 153: „Lionel Reid“ w Warszawie, Mokotowska 50. Przedsiębiorstwo zostało zlikwidowane.

A XXXIX 7: „Antylopa“ Idel Łencycki“ w Warszawie, S-to-Jerska 28. Przedsiębiorstwo zostało zlikwidowane.

A XXXIX 62: „A. M. S. Uszer Fuks“ w Warszawie, Miódowa 25 m. 5. Siedziba firmy mieści się obecnie przy ul. Marszałkowskiej 129. Uszer Fuks mieszka obecnie przy al. Ujazdowskiej 41 m. 4.

A XXXIX 312: „Towarzystwo Handlowo-Przemysłowe „Lira“ B-cia Flusfeder“ w Warszawie, Przejazd 9. Na mocy aktu zeznanego przed notariuszem Bilińskim w Warszawie dnia 25 maja 1934 r. za nr. rep. 1498 spółka została rozwiązana, przedsiębiorstwo zaś przeszło na wyłączną własność Szamy vel Samuela Flusfedera, który opłaca świadectwo przemysłowe kat. VII i wobec tego nie podlega przepisom dekretu o rejestrze handlowym.

A XXXVIII 97: „Hugon Fried, Spółka Firmowo-Komandytowa“ w Warszawie, Moniuszki 4. Wspólniczka Halina-Jadwiga Wargallowa z Warszawy. Na mocy aktu zeznanego przed notariuszem Zaborowskim w Warszawie dnia 30 września 1933 r. nr. rep. 1566, współniczka komandytowa Halina-Jadwiga Wargallowa przyjęta została do spółki w charakterze spółniczki firmowej. Do reprezentowania spółki upoważnieni są oboje wspólnicy firmowi. Firmę spółki pod jej stemplem na wszelkich zobowiązaniach i dokumentach podpisuje każdy ze wspólników firmowych samodzielnie.

A XXXVIII 134: „Spem“ Bronisława Manczyk“ w Warszawie, Bonifraterska 15. Przedsiębiorstwo zostało zlikwidowane.

A XXXVIII 203: „Chaim Szer“ w Warszawie, Browarna 8. Przedsiębiorstwo zostało zlikwidowane.

A XXXVI 63: „Jakób Kobyłka“ w Warszawie, Namieśnikowska 2. Na mocy aktów zeznanych przed notariuszem Swirskim w Warszawie dnia 21 kwietnia 1934 r. nr. rep. 843 i dnia 30 kwietnia 1934 r. nr. rep. 920 przedsiębiorstwo zostało wniesione do spółki pod firmą: „Dom Handlowo-Komisowy „Basar“, Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością“.

A XXXVI 86: „Café-Bilard Stanisława Sobiszewska“ w Warszawie, Marszałkowska 122. Na mocy aktu zeznanego przed notariuszem Biernackim w Warszawie dnia 20 stycznia 1933 r.

nr. rep. 128 przedsiębiorstwo oddane zostało w dzierżawę spółce firmowej pod firmą: „Aron Pazer i Jakób-Majer Forma, dzierżawcy przedsiębiorstwa „Café-Billard Stanisława Sobiszewska“ na czas do dnia 31 grudnia 1935 r.

A XXXVI 125: „Spółka Drożdżowa Rodzyński, Stanisławowski i S-ka“ w Warszawie, Grzybowska 6. Przedsiębiorstwo zostało zlikwidowane.

A XXXIV 21: „Józef Odesser“ w Warszawie, Senatorska 29. Siedziba firmy mieści się obecnie przy ul. Zielnej 51.

A XXXIV 158: „Dom Bankowy Wincenty Wolański“ w Warszawie, Nowy-Swiat 19. Otwarto Oddział kolektury w Wilnie.

A XXXII 31: „Warszawska Wytwórnia Mebli Giętych J. Wachtel i W. Kasiczak“ w Warszawie, Lubelska 26. Przedsiębiorstwo zostało zlikwidowane.

A XXXI 40: „Pejsach Frejlich w Warszawie, Tamka 37. Wytwórnia i sprzedaż ubiorów męskich i damskich. Pejsach Frejlich zamieszkuje przy ul. Marszałkowskiej 105.

A XXXI 110: „Warszawska Piekarnia Mechaniczna „Zorza“ Mieczysław Godlewski“ w Warszawie, Olesińska 6. Przedsiębiorstwo zostało zlikwidowane.

A XXIX 105: „Przedsiębiorstwo Budowlane Jan Czekaliński“ w Warszawie, Chmielna 89. Firma obecnie brzmi: „Jan Czekaliński Mechaniczna Eksploatacja Piasku Dostawa Zwiru“ w Warszawie, Złota 30 m. 9. Jan Czekaliński mieszka obecnie w Wesolej pod Warszawą.

A XXIX 177: „B-cia J. i J. Silberman“ w Warszawie, Nowolipie 3 m. 15. Firma obecnie brzmi: „Josette“ Jakób i Joel Zylberman“ w Warszawie, Fredry 2.

A XXVIII 99: „Fabryka Dykt Klejonych i Fornierów „Fadak“ właściciel Abram Kleiman“ w Nowym Dworze. Na mocy aktu zeznanego przed notariuszem Siennickim w Warszawie dnia 4 maja 1934 r. nr. rep. 2418 umowa dzierżawy została rozwiązana, przedsiębiorstwo przestało istnieć.

A XXVIII 146: „Zakłady Instalacyjne Urzędzeń Zdrowotnych Józef Kamler i S-ka. Inżynierowie Właściciele J. Kamler i M. Marcinkowski“ w Warszawie, Wiktorska 17. Irena-Wanda Marcinkowska jest pełnoletnia. Do reprezentowania spadkobierców zmarłego Władysława Marcinkowskiego w spółce oraz do podpisywania firmy na prawach przysługujących zmarłemu upoważniony został Władysław Marcinkowski.

A XXVIII 292: „Franciszek Szomański“ w Warszawie, pl. Napoleona 3. Franciszek-Ksawery Szomański mieszka obecnie w Brwinowie. Marji-Magdalenie Szomańskiej z Brwinowa i Zygmuntowi Filipowiczowi z Warszawy udzielono prokury z prawem podpisywania we dwoje łącznie.

A XXVII 23: „Laboratorium Perfumeryjno-Kosmetyczne „Gloria“ Piotr Przybylski“ w Warszawie, Ogrodowa 44. Piotr Przybylski zmarł. Działalność przedsiębiorstwa została zawieszona.

A XXVI 184: „Wzór“ Wincenty Osowiecki“ w Warszawie, Żelazna 54. Siedziba firmy mieści się obecnie przy ul. Grzybowskiej 41.

A XXVI 238: „Cegielnia Parowa Wojciechowice Inżyniera Józefa Cieszewskiego“ w Warszawie, Krak.-Przedm. 7. Wyro-

kiem Sądu Okręgowego w Warszawie z dnia 5 marca 1932 r. Józefowi Cieszewskiemu handlującemu pod firmą: „Cegielnia Parowa Wojciechowice Józefa Cieszewskiego” ogłoszona została upadłość. Sędzią komisarzem masy upadłości mianowany został sędzia handlowy Oswald Buber. Decyzją tegoż Sądu z dnia 29 kwietnia 1932 r. syndykiem tymczasowym mianowany został adwokat Zdzisław Horszowski z Warszawy.

A XXV 46: „Stanisław Dehnel” w Warszawie, Grottgera 19 m. 9. Siedziba firmy mieści się obecnie przy ul. Puławskiej 37 m. 3. Stanisław-Karol Dehnel mieszka przy ul. Puławskiej 37 m. 3.

A XVI 53: „Czesław Twarowski i S-ka” w Warszawie, Chłódna 36. Wszelkie zobowiązania, umowy, kontrakty, czeki, pełnomocnictwa, podpisują oboje wspólnicy łącznie.

A XVI 300: „R. Najwer i Syn, Spółka Firmowo-Komandytowa” w Falenicy. Na mocy aktu zeznanego przed notariuszem Romanem w Warszawie dnia 2 grudnia 1933 r. nr. rep. 1813 Różia vel Ruchla Nejwer zamężna Pik ze spółki wystąpiła, do spółki zaś wszedł Izaak Najwer, w charakterze wspólnika komandytowego, nabywca udziałów Rózi vel Ruchli Pik z domu Nejwer.

A XXI 199: „Henryk Heintze i S-ka” w Warszawie, Żelazna 65. Firma obecnie brzmi: „Wincenty Miścicki i S-ka, Właściciel Wincenty Miścicki z Warszawy. Dzierżawa przedsiębiorstwa ustala. Na mocy aktu zeznanego przed notariuszem Grymińskim w Warszawie dnia 29 marca 1934 r. nr. rep. 734 spadkobiercy zmarłego wspólnika Ludwika-Henryka Heintze, przyspółkujący na nich udział sprzedali Wincentemu Miścickiemu.

A XXII 322: „Dom Handlowo-Komisowy Adam Maciejowski i S-ka, Spółka Firmowa” w Warszawie, Wilcza 5. Prowadzenie handlu komisowego. Wspólnicy: Adam-Brunon Maciejowski, Waclaw Welke i Jan Engelman, wszyscy z Warszawy. Spółka firmowa rozpoczęła czynności dnia 1 lipca 1927 r. Do zastępowania spółki wobec władz i osób upoważnieni są: Adam Maciejowski i Waclaw Welke. Wszelkie zobowiązania, akty, oraz korespondencję podpisują dwaj upoważnieni do reprezentowania spółki wspólnicy łącznie. Zaciąganie zobowiązań oraz udzielanie i odwoływanie prokur wymaga uchwały wszystkich wspólników. Wpis powyższy w dniu 16 maja 1934 r. uzupełniony został dopełnieniem: Przedsiębiorstwo zostało zlikwidowane.

A XXVI 55: „Bracia B. i S. Zygałdewicz i R. Lampe Kinoteatr Italja Spółka Firmowa” w Warszawie, Wolska 32. Firma obecnie brzmi: „B. Zygałdewicz, R. Lampe i Z. Kostański Kinoteatr Italja, Spółka Firmowa”. Wspólnik Zygmunt Kostański z majątku Welnica, pow. Gniezno. Na mocy aktu zeznanego przed notariuszem Zabierzowskim w Warszawie dnia 19 kwietnia 1934 r. nr. rep. 1064 Stefan Zygałdewicz ze spółki wystąpił cedując swój udział nowoprzyjętemu wspólnikowi Zygmuntovi Kostańskiemu. Do zastępowania spółki upoważnieni są: Bronisław Zygałdewicz i Roman Lempe. Firmę spółki pod jej stemplem podpisują obaj wspólnicy upoważnieni do zastępowania spółki łącznie.

A XXXI 52: „Warsztat Tokarsko-Mechaniczny St. Zalewski i M. Piwowarski” w Warszawie, Gęsta 6. Na mocy aktu zeznanego przed notariuszem Jasińskim w Warszawie dnia 29 lipca 1933 r. nr. 1293 przedsiębiorstwo przeszło na wyłączną własność Stanisława Zalewskiego, który prowadzi takowe nadal i opłaca świadectwo przemysłowe kat. VIII.

A XXXIII 237: „Jeszaja Pfefer” w Warszawie, Podwale 44. Przedsiębiorstwo zostało zlikwidowane.

A XXXIX 117: „Cafe Dancing Paradis dr. Abraham Wachsmacher” w Warszawie, Nowy-Swiat 3. Firmę pod jej stemplem

podpisuje nadzorca sądowy inż. Leopold Grudziński samodzielnie.

A XXXIX 299: „Pierwsza Polska Fabryka Tasiem Hamulcowych „Kateha” Władysław Kożuchowski i S-ka” w Warszawie, Leszno 71. Siedziba spółki mieści się obecnie przy ul. Kaczej 7. Wyrokiem Sądu Okręgowego w Warszawie z dnia 1 maja 1934 r. firmie: „Pierwsza Polska Fabryka Taśm Hamulcowych „KaTe-Ha” Władysław Kożuchowski i S-ka” w osobach Władysława Kożuchowskiego, Icka-Majer Beina i Stanisława Wiśniewskiego ogłoszona została upadłość. Sędzią komisarzem masy upadłości mianowany został sędzia handlowy Jerzy Brusendorf, kuratorem zaś adwokat Henryk Lenartowicz z Warszawy.

A XL 24: „Handel Win i Towarów Kolonialnych Darja Bocquet” w Warszawie, Marszałkowska 114. Darja Bocquet wysła zamąż i obecnie nosi nazwisko „Rucińska” i zamieszkuje przy ul. Zielnej 4. Pomiędzy Józefem Rucińskim a małżonką jego Darją Bocquet z domu Szewczenko nastąpił układ na mocy intercyzy z dnia 24 sierpnia 1933 r. ustalający wyłączność majątku.

A XLII 371: „Sprzedaż Ubiorów Chaja Aronwald i S-ka” w Warszawie, Targowa 54 (Bazar Różyckiego). Sklep nr. 77. Sprzedaż ubiorów ludowych. Wspólniczki Chaja-Rojza Aronwald, Chaim-Lejb Wichtel, oboje z Warszawy. Izraelowi Janklowi Aronwaldowi z Warszawy udzielono prokury z prawem podpisywania łącznie ze współnikiem Chaimem-Lejbą Wichtelem. Spółka firmowa rozpoczęła czynności dnia 14 maja 1934 r. Do zastępowania spółki wobec władz i osób upoważnieni są oboje wspólnicy. Weksle, żyra, czeki i wszelkie zobowiązania podpisują oboje wspólnicy łącznie lub Chaim-Lejb Wichtel łącznie z prokurentem. Pokwitowania z odbioru korespondencji, przesyłek i przekazów podpisuje jeden ze wspólników lub prokurent. Podpisy winny być kładzione pod stemplem firmy. Pomiędzy Izraelem-Janklem Aronwaldem a małżonką jego Chają-Rojzą z domu Kaliner nastąpił układ na mocy intercyzy z dnia 7 sierpnia 1917 r. ustalający wyłączność majątku i wspólność dorobku.

A XLII 375: „Aron Wierny i S-ka, Spółka Firmowa” w Warszawie, Al. Jerozolimskie 35. Roboty techniczno-budowlane. Wspólnicy: Aron Wierny, Edmund Borkowski, obaj z Warszawy. Spółka firmowa rozpoczęła czynności dnia 10 marca 1934 r. Do reprezentowania spółki i podpisywania firmy pod jej stemplem na wszelkich zobowiązaniach i dokumentach upoważniony jest każdy ze wspólników samodzielnie. Pomiędzy Aronem Wiernym a małżonką jego Justyną z domu Polus nastąpił układ na mocy intercyzy z dnia 6 lutego 1906 r. ustalający wyłączność majątku i wspólność dorobku.

A XLIII 21: „Prywatna Mleczarnia Parowa Chanachowicz i Flancbaum” w Warszawie, Żelazna 54. Wspólnicy: Chaja-Dwojra Chanachowicz, Pinkus Flancbaum, oboje z Warszawy. Spółka firmowa rozpoczęła czynności dnia 5 lutego 1934 r. Do zastępowania spółki wobec władz i osób upoważnieni są obaj wspólnicy. Wszelkie zobowiązania, czeki, umowy, akty notarialne i hipoteczne podpisują obaj wspólnicy łącznie. Korespondencję niezawierającą zobowiązań oraz wszelkiego rodzaju pokwitowania podpisuje każdy ze wspólników samodzielnie. Podpisy winny być kładzione pod stemplem firmy.

A XLIII 24: „Aron Pazer i Jakób-Majer Forma Dzierżawcy Przedsiębiorstwa Cafe Billard Stanisława Sobiszewska” w Warszawie, Marszałkowska 122. Wspólnicy: Aron Pazer, Jakób-Majer Forma obaj z Warszawy. Spółka firmowa rozpoczęła czynności dnia 20 stycznia 1933 r. Do reprezentowania spółki upoważnieni są obaj wspólnicy. Wszelkie zobowiązania podpisują obaj wspólnicy łącznie. Korespondencję niezawierającą zobowiązań pokwitowania z odbioru pieniędzy, towarów, korespondencji i przekazów podpisuje jeden ze wspólników.

A XLIII 25: „Rywka Nejman” w Otwocku, Kościelna 2. Drobna sprzedaż artykułów mydlarskich i farb. Istnieje od 1934 r. Właścicielka Rywka Nejman z Otwocka. Pomiędzy Izy-

clm-Herszem Nejmanem a małżonką jego Rywką z domu Lew nastąpił układ na mocy interczy z dnia 3 października 1933 r. ustalający wyłączność majątku.

A XLIII 29: „Noech Lewin i Symcha Kohn“ w Sochaczewie. Handel mlekiem. Wspólnicy: Noech Lewin, Symcha Kohn, obaj z Sochaczewa. Spółka firmowa rozpoczęła czynności dnia 5 sierpnia 1934 r. Do zastępowania spółki wobec władz i osób upoważnieni są obaj wspólnicy łącznie.

A VI 188: „Hotel Polonia Palace właściciel Konstanty hr. Przeździecki“ w Warszawie, Al. Jerozolimskie 53. Prokura Henryka Kozieradzkiego ustala.

A R. 15 (A XXXI 289): „Czesław Paszkowski i Stanisław Owczarski, Spółka Firmowa“, Wierzbowa 3. Wyrokiem Sądu Okręgowego w Warszawie z dnia 13 października 1933 r. upadłość firmy ukończona została układem pojedynczym.

A Z. 78: „H. Zaz“ w Warszawie, Marszałkowska 98. Firma brzmi: „H. Zaz właścicielka Rywka Zaz“. Konfekcja damska. Właścicielka Rywka Zaz z Warszawy. Na mocy umowy przedślubnej zeznanej przed notariuszem Dobrowolskim w Warszawie dnia 5 lutego 1920 r. nr. rep. 417 przez Rywkę Zaz i nieżyjącego obecnie Hersza Zaza, przedsiębiorstwo stanowi wyłączną własność Rywki Zaz.

A XLIII 38: „Fabryka Gilz „Gdynia“ Lipszyc, Szwarcsztajn i Turek“ w Warszawie, Przyokopowa 54. Wspólnicy: Chaim Salomon Szwarcsztajn, Ichok-Majer Lipszyc, Chaim-Jankiel Turek wszyscy z Warszawy. Spółka firmowa rozpoczęła czynności dnia 29 maja 1934 r. Do zastępowania spółki wobec władz i osób upoważnieni są wszyscy wspólnicy. Wszelkie zobowiązania podpisuje Ichok-Majer Lipszyc łącznie z jednym z pozostałych wspólników. Korespondencję niezawierającą zobowiązań pokwitowania z odbioru pieniędzy, towarów, przesyłek oraz pełnomocnictwa do prowadzenia spraw spółki podpisuje jeden ze wspólników. Pomiędzy Chaimem Szlamą Szwarcsztajnem a małżonką jego Taubą-Rajzlą z domu Zysman nastąpił układ na mocy interczy z dnia 3 września 1915 r. ustalający wyłączność majątku i wspólność dorobku.

B — SPÓŁKI AKCYJNE I Z OGRANICZONĄ ODPOWIEDZIALNOŚCIĄ

WPISY GŁÓWNE

B LXV 9399: „Zespół Nauczycielski, Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością“. Siedziba spółki w Warszawie, Zielna 27. Celem spółki jest prowadzenie szkoły powszechnej, gimnazjum i liceum. Kapitał zakładowy zł. 2 160, podzielony na 48 udziałów, całkowicie w gotówiznę wpłacony. Zarządcami są: Rywka Lachs, Cecylja Weinberger, Fajwel Flatau, wszyscy z Warszawy. Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością zawarta na mocy aktu zeznanego przed notariuszem Tarnowskim w Warszawie dnia 27 grudnia 1933 r. nr. rep. 970 na czas do dnia 1 września 1935 r. z warunkiem automatycznego przedłużania na dalsze roczne okresy o ile na trzy miesiące przed upływem terminu żaden ze wspólników nie zawiadomi listem poleconym pozostałych o chęci rozwiązania spółki.

Wciągnięto w dn. 9 kwietnia 1934 r.

B LXV 9402: „Zgodność, Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością“. Siedziba spółki w Warszawie, Dobra 2. Celem spółki jest prowadzenie przedsiębiorstwa i handlu komisowego. Kapitał zakładowy zł. 10 000, podzielony na 20 udziałów, całkowicie w gotówiznę wpłacony. Każdy wspólnik może posiadać dowolną ilość udziałów. Zarządcą jest Michał Kozerski z Warszawy. Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością zawarta na mocy aktów zeznanych przed notariuszem Hettingerem w Warszawie dnia 7 kwietnia 1934 r. nr. rep. 982 i dnia 9 kwietnia 1934 r. nr. kw. 996.

Wciągnięto w dn. 10 kwietnia 1934 r.

B LXV 9405: „Inż. Julian Krakowski i S-ka, Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością“. Artykuły Techniczne. Siedziba spółki w Warszawie, Nowogrodzka 44. Celem spółki jest kupno i sprzedaż artykułów technicznych. Kapitał zakładowy zł. 10 000, podzielony na 20 udziałów, całkowicie w gotówiznę wpłacony. Wspólnicy mogą posiadać dowolną ilość udziałów. Zarządcami są: Ludwik Krakowski i Julian Krakowski obaj z Warszawy. Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością zawarta na mocy aktów zeznanych przed notariuszem Sułowskim w Warszawie dnia 20 marca 1934 r. nr. rep. 419 i dnia 28 marca 1934 r. nr. rep. 779 na czas do dnia 31 grudnia 1935 r. z warunkiem automatycznego przedłużania na następne dwuletnie okresy o ile na trzy miesiące przed upływem terminu żaden ze wspólników nie zawiadomi pozostałych listem poleconym o chęci wystąpienia ze spółki.

Wciągnięto w dn. 12 kwietnia 1934 r.

B LXV 9408: „El-Cha-Film“ Leonard Chrapkowski i S-ka, Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością“. Siedziba spółki w Warszawie, Bracka 17. Celem spółki jest wykonywanie wszelkich prac fotograficznych w atelier, ogrodach, parkach i innych miejscach, nie wyłączając rozrywkowych, na boiskach i w ośrodkach turystycznych, sprzedaż fotografii i taśm filmowych. Kapitał zakładowy zł. 10 000, podzielony na 20 udziałów. Kapitał zakładowy pokryty został w sposób następujący: Leonard Chrapkowski za przyznane mu 19 udziałów na sumę 9 500 zł. wniósł do spółki ruchomości wymienione w dołączonym do aktu spółki spisie, Janina Szymańska za przyznany jej jeden udział na sumę zł. 500 wniósł do spółki ruchomości wymienione w dołączonym do aktu spółki spisie. Wspólnicy mogą posiadać dowolną ilość udziałów. Zarządcą jest Leonard-Piotr Chrapkowski z Warszawy. Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością zawarta na mocy aktu zeznanego przed notariuszem Zaborowskim w Warszawie dnia 28 marca 1934 r. za nr. 674.

Wciągnięto w dn. 16 kwietnia 1934 r.

B LXV 9409: „Polska Spółka Jarosłów, Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością“. Siedziba spółki w Warszawie, al. Jerozolimskie 25. Celem spółki jest prowadzenie wzorowej jaskółdajni jarskiej. Kapitał zakładowy zł. 10 000, podzielony na 10 udziałów całkowicie w gotówiznę wpłacony. Wspólnicy mogą posiadać dowolną ilość udziałów. Zarządcą jest Bolesław Sobolewski z Warszawy. Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością zawarta na mocy aktów zeznanych przed notariuszem Dobrowolskim w Warszawie dnia 30 grudnia 1933 r. nr. rep. 2635 i dnia 15 marca 1934 r. nr. rep. 548 na czas do dnia 31 grudnia 1936 r. z warunkiem automatycznego przedłużania na następne trzyletnie okresy o ile na trzy miesiące przed upływem terminu żaden ze wspólników nie wymówi notarialnie swego udziału w spółce.

Wciągnięto w dn. 16 kwietnia 1934 r.

B LXV 9410: „Biuro Zleceń Syndykatów Rolniczych Centrala Handlowa, Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością“. Siedziba spółki w Warszawie, Kopernika 30. Celem spółki jest prowadzenie handlu artykułami rolnymi zarówno w kierunku zaopatrzenia członków oraz gospodarstw rolnych w artykuły potrzebne do produkcji rolniczej, jak i w kierunku skupu i odprzedaży wszelkich artykułów produkcji rolnej na zasadach komisowych lub na rachunek własny. Kapitał zakładowy zł. 55 000, podzielony na 110 udziałów, całkowicie w gotówiznę wpłacony. Każdy wspólnik może posiadać więcej niż jeden udział. Zarządcami są: Ryszard-Tadeusz Fijałkowski, Jan Marczewski obaj z Warszawy. Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością zawarta na mocy aktów zeznanych przed notariuszami Jelnickim w Warszawie dnia 14 lutego 1934 r. nr. rep. 239 dnia 3 marca 1934 r. nr. rep. 338, dnia 6 marca 1934 r. nr. 351, St. Tretowskim w Miechowie dnia 15 marca 1934 r. nr. rep. 195 i J. Wigurą w Ostrowcu dnia 24 marca 1934 r. nr. rep. 304/34.

Wciągnięto w dn. 16 kwietnia 1934 r.

B LXV 9412: „Alka, Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością“. Siedziba spółki w Warszawie, al. 3-go Maja 22/24. Celem spółki jest prowadzenie fabryki asfaltu, tektur dachowych i innych przetworów chemicznych. Kapitał zakładowy zł. 10 000, podzielony na 20 udziałów, całkowicie w gotówiznę wpłacony. Wspólnicy posiadają dowolną ilość udziałów. Zarządcami są: Henryk Grünblatt, Jerzy Flusfeder, obaj z Warszawy. Elji

vel Edwardowi Klozenbergowi z Warszawy udzielono prokury łącznej. Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością zawarta na mocy aktu zeznanego przed notariuszem Moldenhawerem w Warszawie dnia 14 kwietnia 1934 r. za nr. 555.

Wciągnięto w dn. 16 kwietnia 1934 r.

B LXV 9413: „Sprzęt Szkolny, Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością”. Siedziba spółki w Warszawie, Sienna 39. Celem spółki jest produkcja i sprzedaż urządzeń szkolnych i laboratoryjnych pomocy szkolnych, przyrządów naukowych i laboratoryjnych, oraz wydawnictwa naukowe i szkolne. Kapitał zakładowy zł. 50 000, podzielony na 100 udziałów. Na pokrycie kapitału zakładowego zł. 10 000 wpłacono gotowizną, na pozostałe zł. 40 000 oszacowane zostały wniesione do spółki towary, za które przyznano: 48 udziałów spółce akcyjnej pod firmą: „Nasz Sklep Uranja Spółka Akcyjna”, 12 udziałów Pawłowi Ordyńskiemu i 20 udziałów Janowi Natansonowi-Leśkiemu. Wspólnicy mogą posiadać dowolną ilość udziałów. Zarządcami są: Stanisław Kruszewski, Edward Strauch, Marcin Weinstein wszyscy z Warszawy. Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością zawarta na mocy aktów zeznanych przed notariuszem Włoskowiczem w Warszawie dnia 29 marca 1934 r. nr. rep. 392 i dnia 9 kwietnia 1934 r. nr. rep. 444.

Wciągnięto w dn. 17 kwietnia 1934 r.

B XLV 9414: „Spółmies”, Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością”. Siedziba spółki w Warszawie, Namieśnikowska 2. Celem spółki jest zakup bydła i hurtowa sprzedaż mięsa własnego uboju i komisowego. Kapitał zakładowy zł. 10 800, podzielony na 18 udziałów, całkowicie gotowizną wpłacony. Każdy wspólnik może posiadać dowolną ilość udziałów. Zarządcami są: Szapsia Berenchajm, Rafael Gierkiewicz, Jakób Lejzor Tenenbaum, wszyscy z Warszawy. Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością zawarta na mocy aktu zeznanego przed notariuszem Świrskim w Warszawie dnia 24 marca 1934 r. nr. rep. 595 na czas do dnia 23 marca 1937 r. z warunkiem automatycznego przedłużania na dalsze okresy trzyletnie o ile na trzy miesiące przed upływem terminu żaden ze wspólników nie zażąda rozwiązania spółki.

Wciągnięto w dn. 17 kwietnia 1934 r.

B LXV 9415: „Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością”, „Centrotektura”. Siedziba spółki w Warszawie, Al. Jerolimskie 15. Celem spółki jest uregulowanie produkcji tektury i dostarczanie jej do możliwości zbytu w kraju, rozwinięcie eksportu dla ulokowania nadprodukcji, zmniejszenie i sprawiedliwy rozdział kosztów sprzedaży między zrzeszonymi fabrykami, ponoszenie wspólnego ryzyka przy sprzedaży na kredyt, oraz obrona interesów przemysłu tekturowniczego w Polsce. Kapitał zakładowy zł. 28 500, podzielony na 57 udziałów, całkowicie gotowizną wpłacony. Każdy wspólnik może posiadać więcej niż jeden udział. Zarząd stanowią: Inż. Józef Fiedorowicz, inż. Miron Szeskin, obaj z Warszawy. Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością zawarta na mocy aktu zeznanego przed notariuszem Jamonttem w Warszawie dnia 12 stycznia 1934 r. nr. rep. 224, dnia 9 marca 1934 r. nr. rep. 981 i dnia 12 kwietnia 1934 r. nr. 1331.

Wciągnięto w dn. 17 kwietnia 1934 r.

B LXV 9416: „Wytwórnia Filmowa Kamera, Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością”. Siedziba spółki w Warszawie, Nowowiejska 11. Celem spółki jest produkcja i eksploatacja obrazów kinematograficznych. Kapitał zakładowy zł. 10 000, podzielony na 20 udziałów, całkowicie gotowizną wpłacony. Każdy wspólnik może posiadać dowolną ilość udziałów. Zarządcami są: Seweryn Steinwurcel, Mieczysław Znamierowski, obaj z Warszawy. Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością zawarta na mocy aktów zeznanych przed notariuszem Małachowskim Łempińskim w Warszawie dnia 30 stycznia 1934 r. nr. rep. 234 i dnia 10 kwietnia 1934 r. nr. rep. 725.

Wciągnięto w dn. 18 kwietnia 1934 r.

B LXV 9418: „Sztafeta, Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością”. Siedziba spółki w Warszawie, Ceglana 3. Celem spółki jest wydawanie czasopism. Kapitał zakładowy zł. 2 500, podzielony na 25 udziałów, całkowicie gotowizną wpłacony. Zarządcami są: Jan Mosdorf, Aleksander Sendlikowski, obaj

z Warszawy. Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością zawarta na mocy aktu zeznanego przed notariuszem Siennickim w Warszawie dnia 22 grudnia 1933 r. za nr. 4328.

Wciągnięto w dn. 25 kwietnia 1934 r.

B LXV 9419: „Zygmunt Lipowski i S-ka, Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością”. Siedziba spółki w Warszawie, Krakowskie Przedm. 62. Celem spółki jest prowadzenie handlu bronią, amunicją, przyborami technicznymi oraz przedstawicielstwa Towarzystwa „Alfa-Laval”. Kapitał zakładowy zł. 2 000, podzielony na 100 udziałów, całkowicie gotowizną wpłacony. Zarządcami są: Zygmunt Lipowski, Lucjan Jędrzejewski, obaj z Warszawy. Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością zawarta na mocy aktu zeznanego przed notariuszem Romanem w Warszawie dnia 29 grudnia 1933 r. za nr. rep. 1982.

Wciągnięto w dn. 25 kwietnia 1934 r.

B LXV 9420: „Towarzystwo Festiwalu Artystycznych w Polsce, Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością”. Siedziba spółki w Warszawie, Kapucyńska 13. Celem spółki jest organizowanie i eksploatacja wszelkiego rodzaju imprez artystycznych, widowiskowych i turystycznych, w szczególności zaś organizowanie i eksploatawanie wszelkich dorocznych festiwalu w różnych ośrodkach Polski. Kapitał zakładowy zł. 10 000, podzielony na 20 udziałów, całkowicie gotowizną wpłacony. Wspólnicy mogą posiadać dowolną ilość udziałów. Zarządcą jest Tadeusz Woytkowski z Warszawy. Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością zawarta na mocy aktu zeznanego przed notariuszem Benedyktem w Warszawie dnia 3 marca 1934 r. za nr. 238.

Wciągnięto w dn. 27 kwietnia 1934 r.

B LXV 9421: „A. Rogozik i S-ka, Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością”. Siedziba spółki w Warszawie, Miła 37. Celem spółki jest wykonywanie wszelkich robót drogowych i budowlanych oraz dostawa materiałów budowlanych. Kapitał zakładowy zł. 3 000, podzielony na 30 udziałów, całkowicie gotowizną wpłacony. Zarządcą jest Szmul-Mendel Rogozik z Warszawy. Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością zawarta na mocy aktów zeznanych przed notariuszami: Kosmaczewskim w Brześciu nad Bugiem dnia 5 marca 1931 r. nr. rep. 615 i Świrskim w Warszawie dnia 23 marca 1934 r. nr. rep. 564.

Wciągnięto w dn. 27 kwietnia 1934 r.

B LXV 9422: „Kawiarnia-Paszteciarnia „Filip”, Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością”. Siedziba spółki w Warszawie, Marszałkowska 89. Celem spółki jest prowadzenie kawiarni paszteciarni. Kapitał zakładowy zł. 10 000, podzielony na 20 udziałów, całkowicie gotowizną wpłacony. Wspólnicy mogą posiadać dowolną ilość udziałów. Zarządcami są: Henryk Szwagier, Apolinary Lewicki obaj z Warszawy. Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością zawarta na mocy aktu zeznanego przed notariuszem Pomykałskim w Warszawie dnia 23 kwietnia 1934 r. nr. rep. 608.

Wciągnięto w dn. 28 kwietnia 1934 r.

B LXV 9423: „Biuro Inżynieryjno-Budowlane Inż. J. Spiegela i S-ka, Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością”. Siedziba spółki w Warszawie, Wspólna 31. Celem spółki jest wykonywanie wszelkich robót inżynieryjno-budowlanych. Kapitał zakładowy zł. 10 000, podzielony na 20 udziałów, całkowicie gotowizną wpłacony. Wspólnicy mogą posiadać dowolną ilość udziałów. Zarządcą jest Julian Spiegela z Warszawy. Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością zawarta na mocy aktów zeznanych przed notariuszem Szymańskim w Warszawie dnia 14 kwietnia 1934 r. nr. rep. 637 i dnia 21 kwietnia 1934 r. nr. rep. 678.

Wciągnięto w dn. 28 kwietnia 1934 r.

B LXV 9424: „Budownictwo i Przemysł Polska Spółka Udziałowa, Budowlano-Przemysłowa i Mierniczo-Leśna, Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością”. Siedziba spółki w Warszawie, Chmielna 8 m. 3. Oddziały w Głębokiem i Lidzie. Celem spółki jest wykonywanie wszelkich robót wchodzących w zakres budownictwa, inżynierji, miernictwa, leśnictwa, oraz przedstawicielstwo firm krajowych i zagranicznych w dziedzi

nie budownictwa. Kapitał zakładowy zł. 5 000 000 marek polskich podzielony na 100 udziałów całkowicie gotowizną wpłacony. Zarządcami są: Stanisław Piłsudski i Władysław Mackiewicz. Spółkę zastępuje dwóch zarządców łącznie. Czeka podpisuje każdy z zarządców samodzielnie. Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością zawarta na mocy aktu zeznanego przed notariuszem Zmaczyńskim w Wilnie dnia 22 czerwca 1923 r. nr. 5728.

Wciągnięto w dn. 30 kwietnia 1934 r.

B LXV 9427: „Wydawnicze Zakłady Graficzne „Legion“, Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością“. Siedziba spółki w Warszawie, Grzybowska 55. Celem spółki jest prowadzenie drukarni. Kapitał zakładowy zł. 2 000, podzielony na 20 udziałów, całkowicie gotowizną wpłacony. Zarządcami są: Marja Wittek, Marjan Eberhardt, Piotr-Franciszek Mokracki wszyscy z Warszawy. Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością zawarta na mocy aktów zeznanych przed notariuszem Dobrowolskim w Warszawie dnia 29 grudnia 1933 r. nr. 2595 i dnia 1 lutego 1934 r. nr. rep. 283.

Wciągnięto w dn. 1 maja 1934 r.

B LXV 9428: „Syndykat dla Handlu i Przemysłu „Transito“, Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością“. Siedziba spółki w Warszawie, Al. Jerozolimskie 41. Celem spółki jest prowadzenie różnych interesów handlowych i przemysłowych. Kapitał zakładowy zł. 10 000, podzielony na 4 udziały, całkowicie gotowizną wpłacony. Każdy wspólnik może posiadać tylko jeden udział. Zarządcami są: Stanisław Forgach, Władysław Niedźwiecki, obaj z Warszawy. Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością zawarta na mocy aktu zeznanego przed notariuszem Grymińskim w Warszawie dnia 18 stycznia 1934 r. nr. rep. 122 i dnia 12 lutego 1934 r. za nr. rep. 323.

Wciągnięto w dn. 1 maja 1934 r.

B LXV 9429: „Polski Dom Nakładowy, Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością“. Siedziba spółki w Warszawie, Turecka 1. Celem spółki jest prowadzenie księgarń, wydawanie książek i czasopism oraz rozpowszechnianie tych wydawnictw. Kapitał zakładowy zł. 20 000, podzielony na 20 udziałów, całkowicie gotowizną wpłacony. Każdy wspólnik może posiadać dowolną ilość udziałów. Zarządcami są: Wilhelm-Bernard Czembor i Teofil-Teofilus Babienco, obaj z Warszawy. Spółkę zastępuje każdy z zarządców samodzielnie. Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością zawarta na mocy aktów zeznanych przed notariuszem Swirskim w Warszawie dnia 19 kwietnia 1934 r. nr. rep. 809 i dnia 26 kwietnia 1934 r. nr. rep. 885.

Wciągnięto w dn. 1 maja 1934 r.

B LXV 9430: „Mertaur“, Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością“. Siedziba spółki w Warszawie, Targowa 63. Celem spółki jest zakup i eksport zwierząt rzeźnych, ubój bydła i hurtowa sprzedaż mięsa. Kapitał zakładowy zł. 31 500, podzielony na 63 udziały, całkowicie gotowizną wpłacony. Wspólnicy mogą posiadać dowolną ilość udziałów. Zarządcami są: Hersz Lejb Szrut, Joine Wajman, Gedale Najdorf, Hersz-Dawid Cybula, Luzer Rems, Jozek Rawicz, Moszek Laskowski, Szmul-Icek Laskowski, wszyscy z Warszawy. Spółkę zastępuje Hersz-Lejb Szrut łącznie z którymkolwiek z pozostałych zarządców lub prokurentem. Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością zawarta na mocy aktu zeznanego przed notariuszem Swirskim w Warszawie dnia 21 kwietnia 1934 r. za nr. 845.

Wciągnięto w dn. 5 maja 1934 r.

B LXV 9433: „Wydawnictwo Naukowo-Techniczne, Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością“. Siedziba spółki w Warszawie, Nowy-Swiat 21. Celem spółki jest wydawanie i współdziałanie w wydawaniu na rachunek własny i obcy wydawnictw periodycznych i innych z dziedziny radjotechnicznej i ogólnej radjowej, prowadzenie laboratorium doświadczalnego i stacji nadawczych, udzielanie porad, sprawdzanie i reperacja odbiorników, organizowanie i popieranie szkolnictwa zawodowego, odczytów, kursów, wystaw i pokazów, oraz wydawanie dzieł naukowych z innej dziedziny. Kapitał zakładowy zł. 10 000, podzielony na 20 udziałów, całkowicie gotowizną wpłacony. Każdy wspólnik może posiadać więcej niż jeden udział. Zarządcą jest Stefan Barcikowski z Piastowa. Spółka z ograni-

czona odpowiedzialnością zawarta na mocy aktów zeznanych przed notariuszem Sułowskim w Warszawie dnia 27 marca 1934 r. nr. 774, dnia 29 marca 1934 r. nr. 792 i dnia 7 kwietnia 1934 r. nr. rep. 849.

Wciągnięto w dn. 8 maja 1934 r.

B LXV 9434: „Zakłady Restauracyjno-Gastronomiczne Bra-cia Sadowscy i S-ka, Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością“. Siedziba spółki w Warszawie, Chałubińskiego 11. Celem spółki jest prowadzenie przedsiębiorstw restauracyjno-gastronomicznych, hoteli i pensjonatów oraz handel win i wódek. Kapitał zakładowy zł. 12 000, podzielony na 24 udziały, całkowicie gotowizną wpłacony. Wspólnicy mogą posiadać dowolną ilość udziałów. Zarządcami są: Józef Sadowski, Leonard Sadowski oraz Edward Zelechowski, wszyscy z Warszawy. Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością zawarta na mocy aktu zeznanego przed notariuszem Małachowskim-Lempickim w Warszawie dnia 13 kwietnia 1934 r. za nr. 753.

Wciągnięto w dn. 8 maja 1934 r.

B LXV 9435: „Zaron-Adamczyk i Spółka, Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością“. Siedziba spółki w Warszawie, Sienna 4. Celem spółki jest wyłóżna sprzedaż wyrobów fabryki tektury i papieru „Albertyn“, spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w Albertynie, oraz pokrewnych artykułów. Kapitał zakładowy zł. 10 080, podzielony na 18 udziałów, całkowicie gotowizną wpłacony. Każdy wspólnik może posiadać dowolną ilość udziałów. Zarządcami są: Jakób Zaron, Mow-sza-Aron Bresław, Szmul-Eliasz Fastag, wszyscy z Warszawy i Tadeusz-Jan-Kanty Adamczyk z Wawry. Do składania oświadczeń i podpisywania w imieniu spółki umów i zobowiązań wymagane jest współdziałanie trzech zarządców. Czeka, pokwitowania z odbioru pieniędzy, żyra na wekslach podpisują Mow-sza-Aron Bresław, lub Szmul-Eliasz Fastag łącznie z którymkolwiek z zarządców. Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością zawarta na mocy aktu zeznanego przed notariuszem Gostyńskim w Warszawie dnia 24 kwietnia 1934 r. nr. rep. 895.

Wciągnięto w dn. 9 maja 1934 r.

B LXV 9443: „Futro-Płaszcz“, Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością“. Siedziba spółki w Warszawie, Bielańska 21. Celem spółki jest prowadzenie pracowni kuśnierskiej i płaszczu sukiennych i gumowych. Kapitał zakładowy zł. 3 000, podzielony na 100 udziałów. Na pokrycie kapitału zakładowego wpłacono zł. 1 800 gotowizną, na pozostałe zł. 1 200 oszacowano wkład rzeczowy. Zarządcą jest Herszel Warga z Warszawy. Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością zawarta na mocy aktu zeznanego przed notariuszem Zaborowskim w Warszawie dnia 29 grudnia 1933 r. za nr. rep. 2162.

Wciągnięto w dn. 14 maja 1934 r.

B LXV 9468: „Spółka Wydawnicza Czasopism, Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością“. Siedziba spółki w Warszawie, Szpitalna 1, w lokalu spółki pod firmą: „Drukarnia Mazowiecka sp. z ogr. odp.“. Celem spółki jest wydawanie pism codziennych i innych pism periodycznych oraz wydawnictw a w szczególności wydawanie dziennika „Czas“. Kapitał zakładowy zł. 35 000, podzielony na 7 udziałów, całkowicie gotowizną wpłacony. Każdy wspólnik może posiadać tylko jeden udział. Zarząd stanowią: prezes ks. Janusz Radziwiłł z Warszawy, członkowie Artur hr. Potocki z Krakowa i Józef Wielowiejski z Warszawy. Spółkę zastępuje dwóch członków zarządu łącznie, lub jeden członek zarządu łącznie z prokurentem, lub dwaj prokurenci łącznie. Janowi Moszyńskiemu i Alfredowi Umgelterowi obydwoim z Warszawy oraz Władysławowi Szydłowskiemu z Krakowa udzielono łącznej prokury. Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością zawarta na mocy aktu zeznanego przed notariuszem Tarnowskim w Warszawie dnia 12 lutego 1934 r. nr. rep. 277.

Wciągnięto w dn. 5 czerwca 1934 r.

WPISY DODATKOWE

B 17 (B LI 7284): „Fabryka Mydeł i Perfum „Warszawskie Laboratorium Chemiczne, Spółka Akcyjna“. Zarząd obecnie

stanowią: Karol Majewski, Ludomir-Marcin Zasacki, Jan Karsch, wszyscy z Warszawy. Leszek Majewski, Ziemomysł Zaborski, obaj z Pruszkowa. Stanisławowi Bodytko z Warszawy udzielono prokury z prawem podpisywania łącznie z jednym z członków zarządu. Wpisano na mocy uchwały walnego zgromadzenia akcjonariuszów z dnia 14 marca 1934 r. zaprotokulowanej przez notariusza Jelnickiego w Warszawie nr. rep. 389.

B 28 (B XXXIX 5855): „Towarzystwo Akcyjne Budowy Maszyn i Urządzeń Sanitarnych Drzewiecki i Jeziorański”. Zarząd obecnie stanowią: Prezes Piotr Drzewiecki, Waław Bolajer, Franciszek Bąkowski, Stefan Jeziorański, Józef Skubalski, wszyscy z Warszawy. Wpisano na mocy uchwały walnego zgromadzenia akcjonariuszów z dnia 14 kwietnia 1934 r. zaprotokulowanej przez notariusza Massalskiego w Warszawie nr. rep. 478.

B 35 (B LXIII 9170): „Prasa Polska Spółka Akcyjna”. Postanowieniem Sądu Okręgowego w Warszawie z dnia 23 lutego 1934 r. zarządzono zostało postępowanie układowe firmy: „Prasa Polska Spółka Akcyjna”.

B 44 (B LXII 8905): „Hotel Bristol w Warszawie, Spółka Akcyjna”. Marjanowi Szaniawskiemu z Warszawy udzielono łącznej prokury. Czeki, pokwitowania z odbioru pieniędzy i przesyłek podpisuje Marjan Szaniawski samodzielnie.

B 85: „Towarzystwo Wydawnicze w Warszawie, Spółka Akcyjna”. Edwarda Mortkowiczówna przestała być członkiem zarządu. Na członka zarządu wybrana została Anna Żeromska z Warszawy. Edwardzie Mortkowiczównie udzielono prokury z prawem podpisywania łącznie z jednym z członków zarządu. Wpisano na mocy uchwały walnego zgromadzenia akcjonariuszów z dnia 16 marca 1934 r. zaprotokulowanej przez notariusza Romana w Warszawie nr. rep. 525. Wyrokiem Sądu Okręgowego w Warszawie z dnia 16 marca 1934 r. odroczenie wypłat przedłużone zostało do dnia 15 czerwca 1934 r. Postanowieniem tegoż Sądu z dnia 20 kwietnia 1934 r. zarządzono zostało otwarcie postępowania układowego między firmą a jej wierzycielami.

B 123 (B XLVI 6650): „Be-Te-Ha” Biuro Techniczno-Handlowe i Skład Maszyn, Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością”. Kapitał zakładowy obecnie wynosi zł. 150 000, podzielony na 1 000 udziałów, całkowicie wpłacony. Podwyższenie kapitału zakładowego o zł. 50 000, czyli łącznie do sumy zł. 150 000 nastąpiło na mocy aktu zeznanego przed notariuszem Zaborowskim w Warszawie dnia 30 marca 1934 r. nr. rep. 694.

B 171: „Towarzystwo Ubezpieczeń „Piast”, Spółka Akcyjna”. Otwarto Oddział Główny w Warszawie, Krak. Przedm. 9. Józefowi Ginzburgowi z Warszawy udzielono prokury dla Oddziału Głównego w Warszawie.

B II 260: „Pierwsza Warszawska Spółka Gastronomiczna „Gastronomia”, Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością”. Zarzadcami obecnie są: Feliks Kulikowski, Feliks Dobrzyński, Jan Woliński, wszyscy z Warszawy. Wpisano na mocy uchwały walnego zgromadzenia wspólników z dnia 15 marca 1934 r.

B III 394: „Restauracja Hotelu Victoria, Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością”. Kapitał zakładowy obecnie wynosi zł. 12 000, podzielony na 12 udziałów, całkowicie wpłacony. Wpisano na mocy aktu zeznanego przed notariuszem Tarnowskim w Warszawie dnia 19 stycznia 1934 r. nr. rep. 131.

B IV 477: „Pszczyńskie Towarzystwo Handlowe, Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością”. Siedziba spółki mieści się obecnie przy ul. Prądyńskiego 9.

B IV 496 (B LI 7306): „Warszawska Spółka Akcyjna Budowy Parowozów”. Komisję Likwidacyjną stanowią: Emil Lands-

berg, Zygmunt Rytel, Bohdan Cywiński wszyscy z Warszawy. Na mocy uchwały walnego zgromadzenia akcjonariuszów z dnia 28 lutego 1934 r. zaprotokulowanej przez notariusza Paszkowskiego w Warszawie nr. rep. 405 spółka znajduje się w stanie likwidacji. Wpis powyższy w dniu 14 kwietnia 1934 r. uzupełniony został dopełnieniem: Ludwikowi Zagórny-Marynowskiemu i Hipolitowi-Ludwikowi Zenka, obydwom z Warszawy udzielono łącznej prokury.

B V 679 (B LXII 6153): „Instytut Wydawniczy Biblioteka Polska, Spółka Akcyjna”. Dr. Feliksowi Hilchenowi z Warszawy udzielono prokury.

B V 706 (B XXXII 5084): „Zakłady Elektrotechniczne Rohn, Zieliński, Spółka Akcyjna”. Kapitał zakładowy obecnie wynosi zł. 4 000 000, podzielony na 40 000 akcji na okaziciela całkowicie wpłacony. Podwyższenie kapitału zakładowego o zł. 500 000 do sumy zł. 4 000 000, drogą wypuszczenia nowej emisji 5 000 sztuk akcji na okaziciela oraz zmiana par. 4 statutu nastąpiło na mocy uchwały Walnego Zgromadzenia akcjonariuszów z dnia 23 maja 1933 r. zaprotokulowanej przez notariusza Hübnera w Warszawie nr. rep. 491. Wpis powyższy w dniu 30 kwietnia 1934 r. uzupełniony został dopełnieniem: Członek zarządu inż. Stefan Skoczyński zmarł. Prokura inż. Feliksa Kwaskowskiego ustala.

B V 717 (B LXVII 6756): „K. Juszczyński i Synowie Hosiowa Nasion Spółka Akcyjna”. Prokura Jana Krysińskiego i Wiktora Stypińskiego ustala.

B VI 832 (B LXI 6076): „Belgijska Spółka Akcyjna Zakłady Przemysłowe Boryszew”. Nazwisko członka Rady Zarządzającej Stanisława Marguliesa zgodnie ze świadectwem urodzenia brzmi: „Margules”.

B VI 906: „Huta Poldi” w Pradze Czeskiej Oddział w Warszawie. Przedstawicielem spółki w Państwie Polskim jest obecnie Stanisław Hahn z Warszawy.

B VI 936 (B XL 5944): „Polskie Zakłady Chemiczne „Nitrat”, Spółka Akcyjna”. Nazwisko członka zarządu Stanisława Marguliesa zgodnie ze świadectwem urodzenia brzmi: „Margules”.

B VI 995 (B LXIII 6301): „Dr. Farm. K. Wenda Apteka i Laboratorium, Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością”. Zarzadcami obecnie są: Konstanty Potocki, Aleksander Hübner, obaj z Warszawy. Wpisano na mocy aktu zeznanego przed notariuszem Szymańskim w Warszawie dnia 17 marca 1934 r. nr. rep. 512.

B VII 1170 (B XXXIV 5249): „Polska Fabryka Ekstraktów Garbarskich, Spółka Akcyjna”. Oddział w Radomiu zwinięto. Siedziba Komisji Likwidacyjnej mieści się przy ul. Sienkiewicza 1. Komisję Likwidacyjną stanowią: Waław Brzozowski, William-Harris Burland, obaj z Warszawy, William-Esmond-Ormerod Walker Leigh z Londynu. Firme spółki podpisują dwaj członkowie Komisji Likwidacyjnej łącznie. Wszystkie dotychczasowe prokury ustalały. Na mocy uchwały walnego zgromadzenia akcjonariuszy z dnia 20 marca 1934 r. zaprotokulowanej przez notariusza Paszkowskiego w Warszawie nr. rep. 534 spółka znajduje się w stanie likwidacji.

B VIII 1212 (B I.V 7866): „Syndykat Rolniczy Warszawski Spółka Akcyjna”. Oddziały w Garwolinie, Głownie, Górze Kalwarji, Grodzisku, Grójcu, Kole, Kutnie, Łęczycy, Łowiczu, Łomży, Makowie-Mazowieckim, Mińsku-Mazowieckim, Nasielsku, Płońsku, Pułtusk, Sochaczewie, Włocławku i Zychlinie zostały zwinięte.

B VIII 1247 (B I.XI 6049): „Zakłady Solvay w Polsce Towarzystwo z ograniczoną poręka”. Oddział w Wilnie został zlikwidowany. Prokura Johna Purringa ustala. Ludwikowi Jajcie z Warszawy udzielono prokury dla Centrali i wszystkich Od-

działów z prawem podpisywania łącznie z jednym z zarządców lub prokurentów.

B VIII 1389 (B XXV 4312): „Warszawskie Towarzystwo Handlu Herbatą A. Długocki W. Wrześniewski, Spółka Akcyjna”. Zarząd obecnie stanowią członkowie: Władysław Wrześniewski, Waław Bronowski, Jan Lewandowski. Zastępcy: inż. Leon Buszkowski, Marja Wichrowska, wszyscy z Warszawy. Wpisano na mocy uchwały walnego zgromadzenia akcjonariuszów z dnia 24 marca 1934 r. zaprotokołowanej przez notariusza Tarnowskiego w Warszawie za nr. rep. 487.

B VIII 1450 (B LXIII 6342): „Warszawskie Fabryki Śrub i Drutu J. Wolanowski, Spółka Akcyjna”. Dyonizy Graff przestał być członkiem zarządu. Prezesem zarządu jest Michał Korwin-Szymanowski. Do składania oświadczeń i podpisywania w imieniu spółki wystarcza współdziałanie dwóch członków zarządu lub jednego członka zarządu łącznie z prokurentem. Na mocy uchwały walnego zgromadzenia akcjonariuszów z dnia 15 marca 1934 r. zaprotokołowanej przez notariusza Paszkowskiego w Warszawie nr. rep. 485 zmieniony został par. 4 statutu spółki.

B IX 1667 (B LXV 9403): „Trud” Biuro Inżynierskie i Przemysłowo-Handlowe, Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością”. Siedziba spółki mieści się obecnie przy al. Jeruzolimskiej 25. Likwidatorem mianowany został Jerzy Kotowicz z Warszawy. Na mocy uchwały walnego zgromadzenia wspólników z dnia 20 maja 1933 r. spółka znajduje się w stanie likwidacji.

B XI 2337 (B XXVIII 4663): „Związek Producentów Ryb Spółka Akcyjna”. Sedzia komisarzem masy upadłości mianowany został sędzia handlowy Władysław Michniewicz, kuratorem zaś Jan Kulesza i adwokat Marjan Lewandowski, obaj z Warszawy którzy obecnie są syndykami tymczasowymi. Wyrokiem Sądu Okręgowego w Warszawie z dnia 18 stycznia 1934 r. firmie: „Związek Producentów Ryb, Spółka Akcyjna” ogłoszona została upadłość.

B XI 2339 (B LXVII 6757): „Bank Francusko-Polski Spółka Akcyjna”. Prokura Henryka Bayle ustala.

B XII 2377 (B XXIII 4112): „Silemin, Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością”. Stefanowi Krzepakowskiemu z Warszawy udzielono łącznej prokury.

B XII 2384: „Warszawska Fabryka Papieru Impregnowanego, Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością”. Siedziba spółki mieści się obecnie przy ul. Leszno 138/140. Zarządca Marek Rabinowicz mieszka obecnie przy ul. Leszno 138/140.

B XII 2518 (B LXII 6189): „Bank Związku Spółek Zarobkowych, Spółka Akcyjna”. Prokura Aleksandra Wdowiaka i Stanisława Ciechanowskiego ustala. Postanowieniem Ministra Skarbu z dnia 7 grudnia 1933 r. opublikowanym w Nr. 291 Monitora Polskiego zatwierdzona została częściowa zmiana statutu.

B XII 2533 (B LXI 8864): „Składnica Straży Pożarnych, Spółka Akcyjna”. Siedziba spółki mieści się obecnie przy ul. Kopernika 33 m. 2.

B XIV 2888: „Max Balz, Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością”. Kapitał zakładowy podzielony został na 198 udziałów. Zarządcami obecnie są: Henryk Schinzel, Karol Meyerhoff, Ignacy Tomczyk, wszyscy z Warszawy. Spółkę zastępowała dwaj zarządcy łącznie, lub jeden zarządca łącznie z prokurentem, lub dwaj prokurenci łącznie. Wpisano na mocy aktu zeznanego przed notariuszem Szymańskim w Warszawie dnia 30 marca 1934 r. nr. rep. 575.

B XIV 2906: „Fabryka Cukrów i Czekolady Bracia Kobyliński, Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością”. Zarządcami obecnie są: Jan Kobyliński, Paweł vel Pinchies Berman, obaj z Warszawy. Wpisano na mocy aktu zeznanego przed notariuszem Baranieckim w Warszawie dnia 7 lipca 1933 r. za nr. 1989.

B XVI 3129: „Towarzystwo Przemysłowo-Handlowe R. Ostrowski Spółka Akcyjna”. Zarząd obecnie stanowią: Ryszard Ostrowski, Ilza Ostrowska, Michał Czarnota-Bojarski, wszyscy z Warszawy. Wpisano na mocy uchwały walnego zgromadzenia akcjonariuszów z dnia 31 maja 1933 r. zaprotokołowanej przez notariusza Grymińskiego w Warszawie nr. rep. 1165.

B XXXVI 5420: „Poliglot, Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością”. Likwidatorem jest Michał Wasidław z Warszawy. Na mocy aktu zeznanego przed notariuszem Świrskim w Warszawie dnia 18 kwietnia 1934 r. nr. rep. 807 spółka postawiona została w stan likwidacji.

B XIX 8516: „Międzynarodowe Towarzystwo Handlowe „Emteha — Gdynia”, Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością”. Siedziba spółki mieści się obecnie przy ul. Czarnieckiego 8. Likwidatorem mianowany został Józef Arsenko z Warszawy. Na mocy aktu zeznanego przed notariuszem Siennickim w Warszawie dnia 28 marca 1934 r. nr. rep. 1735, spółka znajduje się w stanie likwidacji.

B LV 7995: „Towarzystwo Inżynieryjno-Budowlane „Rozbudowa”, Spółka Akcyjna”. Otwarto Oddział w Katowicach. Ezekielowi Grynbergowi udzielono samodzielnej prokury. Wpisano na mocy uchwały walnego zgromadzenia akcjonariuszów z dnia 12 kwietnia 1934 r. zaprotokołowanej przez notariusza Hübnera nr. rep. 547.

B LXIII 9049: „Fabryka Tłuszczów Jadalnych „Axa”, Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością”. Na zarządcę wybrana została Chuna-Ruchla Kac z Warszawy. Spółkę zastępują wszyscy czterej zarządcy łącznie. Wpisano na mocy aktu zeznanego przed notariuszem Dobrowolskim w Warszawie dnia 5 lutego 1934 r. nr. rep. 300.

B XLVI 6673: „Polsko-Szwajcarska Spółka Drzewna, Spółka Akcyjna”. Siedziba spółki mieści się obecnie przy pl. Żelaznej Bramy 2.

B LV 7921: „Perfumerja Elis, Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością”. Obecnie jedynym zarządcą jest Jakób Szenkesel z Warszawy. Wpisano na mocy aktu zeznanego przed notariuszem Jasińskim w Warszawie dnia 23 stycznia 1934 r. za nr. 238.

B XII 2474 (B LI 7304): „Zakłady Przemysłowo-Leśne „Stepań”, Spółka Akcyjna”. Siedziba spółki mieści się obecnie przy ul. Jeruzolimskiej 15 m. 4. Wyrokiem Sądu Okręgowego w Warszawie z dnia 8 kwietnia 1932 r. układ zawarty w dniu 8 marca 1932 r. między firmami: „Zakłady Przemysłowo-Leśne „Stepań” Spółka Akcyjna”, Dom Handlowy B. Bernstein i Ferster” i „Dom Handlowy Józef M. Ferster” a ich wierzycielami został zatwierdzony.

B 2978 (LIII 7525): „Syndykat Plantatorów Chmielu, Spółka Akcyjna”. Zarząd obecnie stanowią: Przemysław Kleniewski w Kluczkowicach, Jan Kleniewski w Szczekarkowie, Antoni hr. Rostworowski w majątku Kąbło, Waław Scibor w Warszawie. Wpisano na mocy uchwały walnego zgromadzenia akcjonariuszów z dnia 9 grudnia 1933 r. zaprotokołowanej przez notariusza Paszkowskiego w Warszawie nr. rep. 2205.

B 3492 (B XLVI 6701): „Towarzystwo Kopalń i Zakładów Hutniczych Sosnowieckich, Spółka Akcyjna”. Prokura Kazi-

mierza Wosińskiego ustala. Anthelme Condamin'owi z Sosnowca udzielono prokury z prawem podpisywania łącznie z jednym z członków zarządu.

B XX 3750: „Przedsiębiorstwo Leśne „Jossyf“, Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością”. Siedziba spółki mieści się obecnie przy ul. Złotej 5 m. 16. Wyrokiem Sądu Okręgowego w Warszawie z dnia 15 grudnia 1933 r. upadłość Estery Halevi, Rebeki Kleinowej i Miriam Joselewiczówny handlujących pod firmą: „Lajba Joselewicza Sukcesorowie” została ukończona układem.

B XXII 3899: „Młyn Parowy Borzęcin, Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością”. Przedsiębiorstwo zostało zlikwidowane.

B XXVIII 4610: „Towarzystwo Handlowo-Przemysłowe „Albumina”, Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością”. Likwidatorem jest Eljasz Finkel z Warszawy. Na mocy aktu zeznanego przed notariuszem Miszewskim w Warszawie dnia 20 grudnia 1933 r. nr. rep. 4613, spółka znajduje się w stanie likwidacji.

B XXXII 5023: „Włoska Spółka Akcyjna Riunione Adriatica di Sicurtà”. Otwarto Oddział Główny w Warszawie, Krak. Przedm. 9. Józefowi Ginzburgowi z Warszawy udzielono prokury dla Oddziału Głównego w Warszawie.

B XXXII 5095: „Polski Knock-Out, Spółka dla Wyrubu i Sprzedaży Narzędzi Przeciwożarowych, Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością”. Zarządcą jest Eugenjusz Gresillon z Warszawy. Spółkę zastępuje zarządcą lub dwaj prokurenci łącznie. Wpisano na mocy aktu zeznanego przed notariuszem Paszkowskim w Warszawie dnia 27 marca nr. rep. 602.

B XXIII 4056: „Fabryka Wyrobów Dzianych „Jersey”, Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością”. Firma obecnie brzmi: „Jersey”. Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w likwidacji”. Likwidatorem jest Maks Stein z Warszawy. Na mocy aktu zeznanego przed notariuszem Bełżyńskim w Warszawie dnia 14 kwietnia 1934 r. nr. rep. 311 spółka znajduje się w stanie likwidacji. Wyrokiem Sądu Okręgowego w Warszawie z dnia 22 grudnia 1930 r. upadłość firmy ukończona została układem pojednawczym.

B XXIII 4081 (B LXIII 9137): „Towarzystwo Przemysłowo-Leśne „Ostki”, Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością”. Siedziba spółki mieści się obecnie przy ul. Mazowieckiej 7 (lokal firmy: „Leban”).

B XXXIII 5111 (B XLVIII 6926): „Icar” Biuro Informacyjno-Komisowe dla Podróżujących, Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością”. Imię Majera Szulima vel Marka Bajera sprostowane zostało na „Marek”. Wpisano na mocy decyzji Sądu Okręgowego w Radomiu z dnia 7 lutego 1932 r.

B XXXV 5342: „Towarzystwo Przemysłowe K. Wasilewski i S-ka, Spółka Akcyjna”. Marja Königstein przestała być członkiem zarządu. Na członka zarządu wybrany został Józef Orzech z Warszawy. Wpisano na mocy uchwały walnego zgromadzenia akcjonariuszów z dnia 30 marca 1934 r. zaproszonym przez notariusza Zaborowskiego w Warszawie nr. rep. 695.

B XXV 4356: „Stanisław Przedborski i S-ka, Dom Handlowy, Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością”. Siedziba spółki mieści się obecnie przy ul. Kruczej 14. Likwidatorem mianowany został Jerzy Przedborski z Warszawy. Na mocy uchwały walnego zgromadzenia wspólników z dnia 2 stycznia 1934 r. spółka znajduje się w stanie likwidacji.

B XXVII 4552 (B LV 7870): „Hurtownia Ceraty, Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością”. Oddziały w Katowicach,

Krakowie, Poznaniu, Łodzi i Lwowie zostały zlikwidowane. Siedziba spółki mieści się obecnie przy ul. Czerniakowskiej 84.

B XXVII 4571 (B LX 8679): „Włoska Spółka Akcyjna Powszechna Asekuracja w Tryjeście”. Oddział w Białymstoku zlikwidowano.

B XXVIII 4595: „Mazowiecka Spółka Wydawnicza, Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością”. Prokura Leandra Kulczyckiego ustala. Tadeuszowi Ucieszyńskiemu z Warszawy udzielono łącznej prokury.

B XXIX 4709: „Wola”, Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością”. Na mocy aktu zeznanego przed notariuszem Miszewskim w Warszawie dnia 25 maja 1932 r. nr. rep. 2285 spółka została rozwiązana, przedsiębiorstwo zaś przeszło na wyłączną własność Ignacego Cymermana, który nadal prowadzi takowe pod firmą: „Wola” Ignacy Cymerman”.

B XXX 4816 (B LXV 9425): „Centrocement, Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością”. Siedziba spółki mieści się obecnie przy pl. Napoleona 6. Likwidatorami są: Marjan Cedersbaum, dr. Ellis Kuttien, dr. Marjan Niemczewski, Edward Tomaszewski, wszyscy z Warszawy, Jan Zadrożny z Sosnowca. Na mocy aktu zeznanego przed notariuszem Paszkowskim w Warszawie dnia 22 marca 1934 r. nr. rep. 547 spółka znajduje się w stanie likwidacji.

B XXX 4849: „Reforma Rolna, Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością”. Na mocy aktu zeznanego przed notariuszem Hettlingerem w Warszawie dnia 30 grudnia 1933 r. nr. rep. 4636 spółka została rozwiązana i przedsiębiorstwo przestało istnieć.

B XXXV 5361: „Towarzystwo Wydawnicze „Wszehświat”, Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością”. Siedziba spółki mieści się obecnie przy ul. Nowy-Swiat 33 m. 3. Zarządcą jest Henryk Rygiel z Warszawy. Wpisano na mocy aktu zeznanego przed notariuszem Hettlingerem w Warszawie dnia 7 lutego 1934 r. nr. rep. 505.

B XXXVI 5397: „Biuro Techniczno-Budowlane Inż. O. Szreter i S-ka, Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością”. Siedziba spółki mieści się obecnie przy ul. Szczygłej 1a. Zarządcy obecnie zamieszkują: Leon Grynblat, Szczygła 1a, Lew Kossowski, Mokotowska 18.

B XXXVI 5449: „Spółka Budowlano-Przemysłowa „Robdok”, Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością”. Siedziba spółki mieści się obecnie przy ul. Polnej 72 m. 19. Obecnie jedynym zarządcą jest inż. Leszek Raczyński z Warszawy. Wpisano na mocy aktu zeznanego przed notariuszem Chomenko w Warszawie dnia 13 kwietnia 1934 r. nr. rep. 231.

B XXXVIII 5635: „Spółka Terenowa „Popowo”, Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością”. Siedziba spółki mieści się przy al. Jerozolimskiej 29 m. 6. Likwidatorem obecnie jest Eugenjusz Kulej z Warszawy. Wpisano na mocy uchwały walnego zgromadzenia wspólników z dnia 28 marca 1934 r.

B XXXVIII 5668: „Towarzystwo Budowlane „Strop”, Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością”. Siedziba spółki mieści się obecnie przy ul. Nowogrodzkiej 7. Likwidatorami są: adw. Bronisław Szpotański, inż. Marcei Morawski, obaj z Warszawy. Na mocy uchwały walnego zgromadzenia wspólników z dnia 12 sierpnia 1933 r. spółka znajduje się w stanie likwidacji.

B XXXVIII 5669: „Spółka Papiernicza „Pe-Te-Pe”, Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością”. Icheskielowi Rechtmanowi z Warszawy udzielono samodzielnej prokury.

B XXXVIII 5684: „Energja Elektryczna, Spółka Akcyjna”. Na mocy uchwały walnego zgromadzenia akcjonariuszów z dnia 17 kwietnia 1934 r. zaprotokołowanej przez notariusza Siennickiego w Warszawie nr. rep. 2034, likwidacja spółki została ukończona.

B XXXIX 5748: „Polski Cement Eksport, Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością”. Siedziba spółki mieści się obecnie przy pl. Napoleona 6.

B XL 5902: „Spółka Wydawnicza Zgoda, Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością”. Prokura Leandra Kulczyckiego ustała. Tadeuszowi Ucieszyńskiemu z Warszawy udzielono łącznej prokury.

B XL 5914: „Dom Handlowy H. Szakow, Skład Fabryczny Zegarów, Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością”. Siedziba spółki mieści się obecnie przy ul. Elektoralnej 33. Likwidatorem jest Arja Świeca z Warszawy. Na mocy aktu zeznanego przed notariuszem Kurmanem w Warszawie dnia 5 stycznia 1934 r. nr. rep. 17 spółka znajduje się w stanie likwidacji.

B XLII 6188: „Zakłady Przemysłowe Metali Rozciąganych W. Jankowski i S-ka, Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością”. Siedziba spółki mieści się obecnie przy ul. Tarczyńskiej 4 m. 4.

B XLIV 6354: „Biuro Przesyłek do Rosji, Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością”. Siedziba spółki mieści się obecnie przy ul. Kopernika 33.

B XLIV 6370: „Górnoślaskie Towarzystwo Przemysłowe „Getepe”, Spółka Akcyjna”. Zarząd stanowi Jan Bolesław Januszewski z Warszawy. Firmę spółki pod jej stemplem podpisuje członek zarządu lub dwaj prokurenci. Na mocy uchwały walnego zgromadzenia akcjonariuszów z dnia 14 kwietnia 1934 r. zaprotokołowanej przez notariusza Hettlingera w Warszawie nr. rep. 1060 zmieniony został par. 6 statutu spółki.

B XLIV 6422: „Wacław Kozłowski i S-ka, Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością”. Przedsiębiorstwo przestało istnieć.

B XLIV 6426: „Elewatory Zbożowe w Polsce, Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością”. Władysław Mieszkowski przestał być zarządcą. Na zarządcę wybrany został dr. Leon Barański z Warszawy. Wpisano na mocy aktu zeznanego przed notariuszem Siennickim w Warszawie dnia 13 kwietnia 1934 r. nr. rep. 1998.

B XLV 6489: „Towarzystwo Przemysłowo-Handlowe „Łubna”, Spółka Akcyjna”. Siedziba spółki mieści się obecnie przy ul. Złotej 5 m. 16. Abraham Cejtin z zarządu ustąpił. Na członka zarządu wybrany został Jewna Joselewicz z Warszawy.

B XLV 6548: „Atol”, Biuro Agenturowe, Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością”. Likwidatorem jest Emil Wielgościński z Warszawy. Na mocy uchwały walnego zgromadzenia akcjonariuszów z dnia 24 marca 1934 r. zaprotokołowanej przez notariusza Hettlingera w Warszawie za nr. rep. 852 spółka postawiona została w stan likwidacji.

B XLV 6555: „Wspólnota Interesów Cementowych, Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością”. Dr. Elis Kuttén i Konstanty Tymieniecki przestali być dyrektorami. Dr. Jan Rose przestał być zarządcą. Na zarządcę wybrany został Bronisław Liban z Podgórza (Małopolska). Robertowi Wolbergowi z Warszawy udzielono prokury. Wpisano na mocy uchwały walnego zgromadzenia wspólników z dnia 19 marca 1934 r.

B XLVI 6624: „Linguaphone Institute w Polsce, Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością”. Zofji Klimontowiczowej

z Warszawy udzielono prokury z prawem podpisywania łącznie z jednym z zarządców.

B XLVI 6652: „Centralne Biuro Sprzedaży Rur Izolacyjnych, Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością”. Likwidatorem jest Henryk Szalit z Warszawy. Na mocy uchwały walnego zgromadzenia wspólników z dnia 5 marca 1934 r. zaprotokołowanej przez notariusza Hettlingera w Warszawie za nr. rep. 637 spółka została postawiona w stan likwidacji.

B XLVII 6785: „Polska Monopolina Jan Jeziński Inżynier, Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością”. Firma obecnie brzmi: „Polska Monopolina Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością”. Celem spółki jest wyłączna eksploatacja na wspólny rachunek wszystkich metod, pomysłów i wynalazków w dziedzinie płynnych materiałów pędnych do silników spalinyowych, metod tak opatentowanych jak i nieopatentowanych, wynalezionej i mogących być wynalezionymi w przyszłości, handel produktami naftowymi, oraz wszelkiego rodzaju mieszankami w tej liczbie również mieszanką bez zawartości siary. Zarządcami obecnie są: Jan Jeziński, Żelik Kirszenbaum, Leon Zórawski, wszyscy z Warszawy. Spółka zawarta na czas do dnia 31 grudnia 1937 r. z warunkiem automatycznego przedłużania na dalsze piętnastoletnie okresy o ile na trzy miesiące przed upływem terminu jeden ze wspólników nie zawiadomi pozostałych notarialnie o chęci wystąpienia ze spółki. Wpisano na mocy uchwały walnego zgromadzenia wspólników z dnia 18 kwietnia 1934 r. zaprotokołowanej przez notariusza Zaborowskiego w Warszawie nr. rep. 820.

B XLVII 6790: „Centrobłach, Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością”. Likwidatorem jest Boruch Sowa z Warszawy. Na mocy aktu zeznanego przed notariuszem Biłińskim w Warszawie dnia 28 lutego 1934 r. nr. rep. 569, spółka znajduje się w stanie likwidacji.

B XLVIII 6916: „Przemysł Tiulowy, Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością”. Kapitał zakładowy obecnie wynosi zł. 25 000, podzielony na 50 udziałów, całkowicie gotowizna wpłacony. Podwyższenie kapitału zakładowego o zł. 17 000 nastąpiło na mocy aktu zeznanego przed notariuszem Zaborowskim w Warszawie dnia 14 kwietnia 1934 r. nr. rep. 790.

B XLVIII 6931: „Morris Commercial, Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością”. Na mocy aktu zeznanego przed notariuszem Siennickim w Warszawie dnia 10 kwietnia 1934 r. nr. rep. 1923 spółka została rozwiązana i przedsiębiorstwo zlikwidowane.

B XLIX 6970: „Nasze Mieszkanie, Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością”. Siedziba spółki mieści się obecnie przy ul. Wroniej 47.

B LI 7323: „Roman Groniowski, Spółka Akcyjna”. Zarząd obecnie stanowią Kazimierz Groniowski, Franciszek Nowicki, Lilly Groniowska, wszyscy z Warszawy. Wpisano na mocy uchwały walnego zgromadzenia akcjonariuszów z dnia 5 kwietnia 1934 r. zaprotokołowanej przez notariusza Sułowskiego nr. rep. 842.

B LXIV 9321: „Warszawska Spalarnia Odpadków „Vaso”, Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością”. Siedziba spółki mieści się obecnie przy pl. Trzech Krzyży 13. Kapitał zakładowy podwyższony został o zł. 9 000 i obecnie wynosi zł. 11 000, podzielony na 22 udziały, całkowicie gotowizna wpłacony. Każdy wspólnik może posiadać dowolną ilość udziałów. Zarządcami są: Wacław Burcicki, Czesław Andrycz, Tomasz Kozak, Karol-Ryszard Prochnau, wszyscy z Warszawy. Firmy zastępują Tomasz Kozak lub Wacław Burcicki łącznie z jednym z pozostałych wspólników. Wpisano na mocy aktu zeznanego przed notariuszem Świrskim w Warszawie dnia 29 marca 1934 r. nr. rep. 640.

B XLVIII 6890: „Towarzystwo Zakładów Żyrardowskich Spółka Akcyjna”. Sekwestраторami mianowani zostali: inż.

technolog Władysław Szrednicki dyrektor Związku Przemysłu Włókienniczego w Państwie Polskiem, Waclaw Lachert, członek zarządu i naczelny dyrektor Syndykatu Eksportowego Odzieży, Waclaw Szujski b. senator. Postanowieniem Sądu Okręgowego w Warszawie z dnia 2/8 marca 1934 r. zabezpieczony został pozew Alfreda Remischa i innych przeciwko „Towarzystwu Zakładów Zyrardowskich Spółka Akcyjna” o uniesważnienie walnego zgromadzenia akcjonariuszów z dnia 22 stycznia 1934 r. przez ustanowienie do czasu rozstrzygnięcia sporu sekwestru. Wpis powyższy w dniu 15 marca 1934 r. uzupełniony został dopełnieniem: Prawo podpisu członków zarządu zostało zawieszono. Do zastępowania spółki i podpisywania firmy pod jej stemplem upoważniony jest każdy z sekwestratorów samodzielnie. Prokurenci: Jean Vermeersch, Alfred Huszarzewski, Filip Misery, Magdalena Frankowska i Moise-Lucien Caen upoważnieni zostali do podpisywania we dwóch łącznie.

B L 7191: „Centralne Biuro Sprzedaży Wyrobów Polskich Fabryk Obuwia Gumowego, Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością”. Sędzią komisarem masy upadłości mianowany został sędzia handlowy Samuel Fels, kuratorem zaś adwokat Tadeusz Wróblewski z Warszawy, który obecnie jest syndykiem tymczasowym. Wyrokiem Sądu Okręgowego w Warszawie z dnia 11 stycznia 1934 r. firmie: „Centralne Biuro Sprzedaży Wyrobów Polskich Fabryk Obuwia Gumowego, Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością „w likwidacji” ogłoszona została upadłość.

B L 7227: „Towarzystwo Opalowo-Budowlane „Teobe”, Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością”. Kapitał zakładowy został całkowicie wniesiony. Miron vel Mejer Szorszer przeszedł być likwidatorem. Likwidatorem mianowany został adwokat Zusman Epstein z Warszawy. Wpisano na mocy aktu zeznanego przed notariuszem Tarnowskim w Warszawie dnia 4 stycznia 1934 r. nr. rep. 17.

B LI 7253: „Biuro Instalacyjne inż. Wł. Karsch i H. Rukoyzo, Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością”. Zarządcami obecnie są: Władysław Karsch, Stanisław Tomczycki, obaj z Warszawy. Wpisano na mocy aktu zeznanego przed notariuszem Glassem w Warszawie dnia 17 marca 1934 r. nr. rep. 297.

B LI 7370: „Bank Zachodni Spółka Akcyjna”. Jan Lichtenfeld przestał być członkiem dyrekcji. Udzielono prokurę: dla Oddziału w Poznaniu — Michałowi Gasińskiemu. Dla Oddziałów: 1 Miejskiego w Warszawie, 11 Miejskiego w Krakowie, Łodzi i Poznaniu — Tadeuszowi Polkowskemu. Dla Oddziałów: 1 Miejskiego w Warszawie, 11 Miejskiego w Warszawie, Gdyni, Krakowie, Łodzi i Poznaniu — Alfredowi Solińskiemu. Dla Oddziałów: 1 Miejskiego w Warszawie, 11 Miejskiego w Warszawie — Piotrowi-Stefanowi Woźniakowi. Dla Oddziału 1 Miejskiego w Warszawie — Janowi Latało.

B LI 7317: „Warszawska Fabryka Masowych Wyrobów Błazanych „Tłocznia”, Spółka Akcyjna”. Zarząd obecnie stanowią: Jerzy hr. Lubieński, Viva Braumanowa, Waclaw Czajkowski, Waclaw Olchowicz, wszyscy z Warszawy. Wszelkie umowy, akty notarialne, weksle, pełnomocnictwa i inne akty podpisują dwaj członkowie zarządu, lub jeden członek zarządu łącznie z prokurentem, lub dwaj prokurenci, lub też jeden członek zarządu upoważniony przez walne zgromadzenie. Wszelka zwykła korespondencja wymaga podpisu jednego z członków zarządu lub jednego prokurenta. Do odbioru wszelkiego rodzaju dokumentów, przesyłek, towarów wystarczy podpis jednego członka zarządu lub jednego prokurenta. Zdzisławowi Kamińskiemu z Warszawy udzielono łącznej prokurę. Na mocy uchwały walnego zgromadzenia akcjonariuszów z dnia 17 marca 1934 r. zaprotokulowanej przez notariusza Paszkowskiego w Warszawie nr. rep. 516 zmieniony został par. 11 statutu spółki.

B LI 7353: „Auto-Zbrojówka, Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością”. Karol Firay z zarządu wystąpił. Zarządca jest Jakób Proszower z Warszawy. Prokura Zygmunta Kalenda ustala. Wpisano na mocy aktu zeznanego przed notariuszem Nowickim w Warszawie dnia 24 marca 1934 r. nr. rep. 741.

B LI 7368: „Dom Handlowy Herman Meyer, Spółka Akcyjna”. Stefanowi Meyerowi z Warszawy udzielono prokurę z prawem podpisywania łącznie z jednym z członków zarządu.

B LI 7443: „Wyrób i Sprzedaż Worków Papierowych i Bandaży Gumowych „Tobko”, Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością”. Kapitał zakładowy podzielony na 2 udziały. Zarządcami obecnie są: Eljasz Gitkin, Merka Rabinowicz, oboje z Warszawy. Wpisano na mocy aktu zeznanego przed notariuszem Baranieckim w Warszawie dnia 20 stycznia 1934 r. nr. rep. 89.

B LIII 7530: „Restauracja Bar Nowa Gospoda”, Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością”. Zarządcami obecnie są: Feliks Kulikowski, Feliks Dobrzyński, Jan Woliński, wszyscy z Warszawy. Wpisano na mocy uchwały walnego zgromadzenia wspólników z dnia 15 marca 1934 r.

B LIII 7622: „Pastificio Italiano „Torino”, Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością”. Siedziba spółki mieści się obecnie przy ul. Grzybowskiej 53 m. 18. Zarządcy zamieszkują obecnie: Jan Lewicki przy ul. Ciepłej 15 m. 17 i Bolesław Słojewski przy pl. Trzech Krzyży 18.

B LIII 7628: „Goodrich”, Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością”. Likwidatorem jest Bronisław Zawistowski z Warszawy. Prokura Bronisława Zawistowskiego ustala. Na mocy uchwały walnego zgromadzenia wspólników z dnia 26 czerwca 1933 r. spółka znajduje się w stanie likwidacji. Wpis powyższy w dniu 26 kwietnia 1934 r. uzupełniony został dopełnieniem: Przedsiębiorstwo zostało zlikwidowane.

B LV 7948: „Cukiernia Kolorowa, Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością”. Zarządcą obecnie jest Marjan Woliński z Warszawy. Wpisano na mocy aktu zeznanego przed notariuszem Zabierzowskim w Warszawie dnia 10 marca 1934 r. nr. rep. 753.

B LV 7962: „Pierwsza Spółka Mechaników Samochodowych, Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością”. Zarządcą jest Dyonizy Bohdan Rykaczewski z Warszawy. Wpisano na mocy aktu zeznanego przed notariuszem Miszewskim z Warszawy dnia 19 grudnia 1932 r. nr. rep. 5181.

B LIV 7690: „Jan Malarski i S-ka, Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością”. Likwidatorem jest Jan Malarski z Warszawy. Na mocy aktu zeznanego przed notariuszem Pomykałskim w Warszawie dnia 13 marca 1934 r. nr. rep. 384 spółka postawiona została w stan likwidacji.

B LVI 8030: „Stevens et Co, Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością”. Sędzią komisarem masy upadłości mianowany został sędzia handlowy Waclaw Piekarski, kuratorem zaś adwokat Kazimierz Stańczykowski z Warszawy, który obecnie jest syndykiem tymczasowym. Wyrokiem Sądu Okręgowego w Warszawie z dnia 7 marca 1934 r. firmie: „Stevens et Co. Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością” ogłoszona została upadłość.

B LVI 8032: „Pracownia Okryć Damskich „Stefanja”, Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością”. Przedsiębiorstwo przestało istnieć.

B LVI 8045: „Spółka dla Handlu i Przemysłu Ceramicznego „Ceramhandel”, Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością”. Siedziba spółki mieści się obecnie w cegielni Chylce pow. warszawskiego. Zarządcami są: Wolf Szperling, Izrael-Icek Taśma, obaj z Warszawy. Wpisano na mocy aktu zeznanego przed notariuszem Romanem w Warszawie dnia 22 marca 1934 r. nr. rep. 563.

B LVI 8104: „Międzynarodowe Biuro Informacyjno-Wydawnicze O'Connor, Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością”. Przedsiębiorstwo zostało zlikwidowane.

B LVII 8175: „Towarzystwo Ubezpieczeń „Polonia“, Spółka Akcyjna”. Celem spółki jest prowadzenie działalności ubezpieczeniowej 1) bezpośredniej w działach ubezpieczeń: a) od ognia, b) od kradzieży z włamaniem, c) od odpowiedzialności cywilnej, d) od gradobicia, e) transportów, f) szyb, g) samochodów (auto casco), 2) pośredniej we wszystkich działach ubezpieczeń. Postanowienie Ministra Skarbu w porozumieniu z Ministrem Przemysłu i Handlu w przedmiocie zezwolenia na zmianę par. 3 statutu spółki, opublikowane zostało w Nr. 97 Monitora Polskiego z dnia 27 kwietnia 1934 r.

B LVII 8199: „Związek Pracy Obywatelskiej Kobiet”, Spółka Węglowa”, Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością”. Na mocy aktu zeznanego przed notariuszem Jurkiewiczem w Warszawie dnia 10 lutego 1934 r. nr. rep. 144 spółka została rozwiązana i przedsiębiorstwo zlikwidowane.

B LVIII 8299: „Stanisław Riedel i Spółka, Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością”. Na mocy aktu zeznanego przed notariuszem Janowskim w Łowiczu dnia 28 grudnia 1933 r. nr. rep. 465 spółka została rozwiązana i przedsiębiorstwo zlikwidowane.

B LVIII 8323: „Lumen, Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością”. Zarządcami obecnie są: Feliks Cieński, Władysław Geisler, Władysław Byszewski, wszyscy z Warszawy. Wpisano na mocy aktu zeznanego przed notariuszem Zaborowskim w Warszawie dnia 29 marca 1934 r. nr. kw. 686.

B LVIII 8387: „Wartownik, Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością”. Siedziba spółki mieści się obecnie przy ul. Włodk 24 m. 7. Likwidatorem jest Ignacy Marjan Gała z Kobylki gm. Ręczaję. Na mocy uchwały walnego zgromadzenia wspólników z dnia 9 stycznia 1934 r. spółka znajduje się w stanie likwidacji.

B LX 8654: „Towarzystwo Przemysłowo-Handlowe Technotor”, Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością”. Siedziba spółki mieści się obecnie przy ul. Al. Jerozolimskie 117.

B LIX 8470: „Towarzystwo Chemiczne „Veto”, Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością”. Do zarządu dodatkowo wybrani zostali: dr. Mieczysław Ciepłiński z Krakowa, dr. Ludwik Kelter z Zurychu, i Wit Zdankowski z Warszawy. Wpisano na mocy uchwały walnego zgromadzenia wspólników z dnia 9 maja 1933 r.

B LIX 8499: „Dom Handlowy „Hema” Hübner i Marynowski Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością”. Firma obecnie brzmi: „Dom Handlowy „Hema” A. Hübner i S-ka, Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością”. Franciszek Marynowski z zarządu wystąpił. Zarządcami obecnie są: Antoni Włodzimierz Hübner i Zofia-Stanisława Hübner, oboje z Warszawy. Wpisano na mocy aktu zeznanego przed notariuszem Szymańskim w Warszawie dnia 12 marca 1934 r. nr. rep. 468.

B LIX 8578: „Zakłady Szklarskie i Wytwórnia Luster J. Szulc i S-ka, Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością”. Zarządcami obecnie są: Bronisław Szulc, Jawie Gelleder, obaj z Warszawy. Wpisano na mocy aktu zeznanego przed notariuszem Zaborowskim w Warszawie dnia 28 września 1933 r. nr. rep. 1551.

B LX 8619: „Spółka Budowlana „Krasnobród”, Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością”. Zarządcami są: Kazimierz Fudakowski, Zenon Krumm obaj z Warszawy. Wpisano na mocy aktu zeznanego przed notariuszem Pomykałskim w Warszawie dnia 18 kwietnia 1934 r. za nr. rep. 582.

B LX 8636: „Towarzystwo Kinematograficzne „Aurora-Film” Spółka Akcyjna”. Firma obecnie brzmi: „Towarzystwo Kinematograficzne „Aurora-Film”, Spółka Akcyjna w likwidacji”. Siedziba spółki mieści się przy ul. Żorawiej 4a m. 11. Likwidatorami są: Antoni Jaroszewicz, Juljusz Caboche obaj z Warszawy. Na mocy aktu zeznanego przed notariuszem Biernackim w Warszawie dnia 20 lipca 1933 r. nr. rep. 1040 spółka postawiona została w stan likwidacji.

B LX 8678: „Wytwórnia Elektro-Techniczna „Unic-Neon”, Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością”. Inż. Albin Kowalczyk przestał być zarządcą. Zarządcami obecnie są: inż. Leonard Grocholski, Czesław Łączny, Włodzimierz Bucelski, wszyscy z Warszawy. Wpisano na mocy aktu zeznanego przed notariuszem Jasińskim w Warszawie dnia 17 stycznia 1934 r. nr. rep. 189.

B LXI 8777: „Piekarnia Nowopolska W. Selens i S-ka, Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością”. Na mocy aktu zeznanego przed notariuszem Jamonttem w Warszawie dnia 20 maja 1933 r. nr. rep. 1397 spółka została rozwiązana i przedsiębiorstwo przestało istnieć.

B LXI 8821: „Piekarnia Parowa „Kierbedzianka”, Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością”. Likwidatorami mianowani zostali: Kazimierz Japkowski, Szlama Haus, Abram Szwagier, wszyscy z Warszawy. Firmę spółki pod jej stemplem z dodatkowym „w likwidacji” podpisuje każdy likwidator samodzielnie. Na mocy aktu zeznanego przed notariuszem Gostyńskim w Warszawie dnia 5 kwietnia 1934 r. nr. rep. 733 spółka postawiona została w stan likwidacji.

B LXI 8849: „Towarzystwo Robót Inżynieryjno-Budowlanych Juljan Zieliński, B-cia Krajewscy i S-ka, Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością”. Prokura Stanisława Krajewskiego ustala.

B LXII 8890: „Garaże, Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością”. Likwidatorem jest Gustaw Szuster z Warszawy. Na mocy aktu zeznanego przed notariuszem Zaborowskim w Warszawie dnia 19 marca 1934 r. nr. rep. 596 spółka została postawiona w stan likwidacji.

B LXII 9012: „Kino-Teatr Oko Praskie”, Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością”. Zarządcami obecnie są: Władysław Klatczyński, Wiktor Selewanski obaj z Warszawy. Wpisano na mocy aktu zeznanego przed notariuszem Bilińskim w Warszawie dnia 3 lutego 1934 r. nr. rep. 300.

B LXIII 9086: „Instytut Normalizacji „Transkrit”, Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością”. Na likwidatora wybrany został dr. Seweryn Feuerstein z Warszawy. Na mocy aktu zeznanego przed notariuszem Siennickim w Warszawie dnia 5 kwietnia 1934 r. nr. rep. 1836, spółka postawiona została w stan likwidacji.

B LXIII 9107: „H. Kolberg i S-ka, Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością”. Siedziba spółki mieści się obecnie przy ul. Chocimskiej 22.

B LXIII 9112: „Straż Nocna Kaucjonowane Biuro Wynajmu Strażników m. st. Warszawy, Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością”. Likwidatorami mianowani zostali: Jadwiga Sobolewska, Jerzy Grunert, oboje z Warszawy. Na mocy aktu zeznanego przed notariuszem Szymańskim w Warszawie dnia 24 kwietnia 1934 r. nr. rep. 699, spółka znajduje się w stanie likwidacji.

B LXIII 9189: „Polski Lloyd Spółka Akcyjna”. Siedziba spółki mieści się obecnie przy ul. Złotej 6. Prokura Wolfganga Römera za Oddział w Gdyni ustala. Henrykowi Dalos'owi udzielono prokury dla Oddziału w Gdyni.

B LXIV 9233: „Kawiarnia-Winiarnia-Dancing „Goga”, Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością”. Zarządcą jest Władysław Dusznicki z Warszawy. Spółkę zastępuje zarządca samodzielnie, lub dwaj prokurenci łącznie. Wpisano na mocy aktu zeznanego przed notariuszem Bilińskim w Warszawie dnia 10 kwietnia 1934 r. nr. rep. 1041.

B LXIV 9322: „Towarzystwo Handlowo-Przemysłowe „Koltar”, Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością”. Siedziba spółki mieści się obecnie przy ul. Hożej 41 m. 9.

B LXIV 9323: „Wytwórnia Naczyń Aluminiowych „Alumar”, Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością”. Siedziba spółki mieści się obecnie przy ul. Granicznej 7.

OBWIESZCZENIA SPÓŁEK AKCYJNYCH

II OGŁOSZENIE

Zarząd Towarzystwa Karwice-Ozierańskiej Cukrowni i Rafinerji SPÓŁKA AKCYJNA

zawiadamia PP. Akcjonariuszów, że w dn. 31 lipca 1934 r. o godz. 17 odbędzie się w siedzibie Zarządu w Warszawie przy ul. Al. Róż Nr. 16

ZWYCZAJNE WALNE ZGROMADZENIE AKCJONARJUSZÓW z następującym porządkiem obrad:

1) Wybór Przewodniczącego; 2) Rozpatrzenie i zatwierdzenie sprawozdań Zarządu i Komisji Rewizyjnej, bilansu, oraz rachunku zysków i strat za rok operacyjny 1933/34 i udzielenie Zarządowi Spółki pokwitowania z czynności; 3) Powzięcie uchwały o podziale zysków; 4) Wybór członków Zarządu i Komisji Rewizyjnej; 5) Wolne wnioski.

PP. Akcjonariusze, życzący sobie uczestniczyć w Walnym Zgromadzeniu, winni przynajmniej na tydzień przed terminem Zgromadzenia złożyć w siedzibie Zarządu w Warszawie przy ul. Al. Róż Nr. 16 posiadane akcje — względnie zaświadczenie notariusza lub właściwych instytucyj kredytowych o złożeniu u nich akcji.

W razie niedojścia do skutku Zebrania w dn. 31 lipca 1934 r., nowy termin Zebrania wyznacza się na dz. 30 sierpnia 1934 r., o godz. 17, w tymże lokalu przy ul. Al. Róż Nr. 16 i z tymże porządkiem obrad.

II OGŁOSZENIE

Zarząd Spółki Akcyjnej

Małopolska Fabryka Żarówek we Lwowie, Lwowskich Dzieci 25

zawiadamia niniejszem PP. Akcjonariuszów, że w dn. 31 lipca 1934 r. o godz. 17 popoł., odbędzie się we Lwowie, ul. Lwowskich Dzieci 25 w lokalu własnym

ZWYCZAJNE WALNE ZGROMADZENIE AKCJONARJUSZÓW z następującym porządkiem dziennym:

1) Rozpatrzenie i zatwierdzenie sprawozdania, bilansu oraz rachunku zysków i strat za rok gospodarczy 1933/34; 2) Uchwała o użyciu kapitałów rezerwowych; 3) Powzięcie uchwały o pokryciu strat; 4) Kwitowanie władz spółki z wykonania przez nie obowiązków za rok gospodarczy 1933/34; 5) Dłżety członków Rady Nadzorczej przy podróżach dla Spółki tudzież ich roczne wynagrodzenie; 6) Potwierdzenie kooptacji i wybór Rady Nadzorczej na okres 3-letni; 7) Sposób i rozmiar dalszej pracy spółki.

Dodatkowe sprawy na porządek dzienny należy zgłosić do Zarządu pisemnie nie później, jak czternaście dni przed terminem Walnego Zgromadzenia.

Właściciele akcji mają prawo uczestnictwa w Walnym Zgromadzeniu, jeżeli akcje lub przewidziane art. 39 rozporządzenia o Spółkach Akcyjnych zaświadczenia depozytowe złożone zostaną w kasach Spółki we Lwowie, ul. Lwowskich Dzieci 25, lub w Warszawie Świętokrzyska 25, przynajmniej 7 dni przed terminem Walnego Zgromadzenia.

III OGŁOSZENIE

Likwidatorzy Spółki Akcyjnej Handlu Ziemiopłodami K. Grabowski i S-ka w likwidacji

w Poznaniu, ul. Fr. Ratajczaka 40

podają do wiadomości, że uchwałą Walnego Zgromadzenia Akcjonariuszów z dn. 24/IV 1934 r.

postanowiona została likwidacja powyższej Spółki.

Otwarcie likwidacji zostało zarejestrowane w Sądzie Grodzkim w Poznaniu Rejestr Handlowy B. 887 w dn. 23/V 1934 r.

W myśl § 129 prawa o spółkach akcyjnych, wzywamy niniejszym wierzycieli do zgłoszenia swoich roszczeń w ciągu roku od daty ostatniego — to jest niniejszego — ogłoszenia, pod skutkami art. 139 prawa o spółkach akcyjnych.

(—) Inż. Antoni Ostrorog-Wolski

(—) Zygmunt Milewicz

Likwidatorowie

II OGŁOSZENIE

Zgromadzenie Spólników w dn. 1 lipca 1934 r. uchwaliło likwidację spółki z o. o. pod firmą:

Polskie Towarzystwo 1927 r. dla Finansowania Przedsiębiorstw Użyteczności Publicznej, sp. z o. o.

z siedzibą w Warszawie, pl. Napoleona 9.

Wzywa się wierzycieli Spółki do zgłoszenia ich wierzytelności do dn. 15 listopada 1934 r.

Likwidatorowie spółki z o. o.

L. Lanaau, A. Wereszczyński

I OGŁOSZENIE

Komisja Likwidacyjna

Spółki Akcyjnej dla Przemysłu i Handlu „Polon” w Łodzi

zawiadamia PP. Akcjonariuszów, iż w dn. 11 sierpnia 1934 r. o godz. 18 odbędzie się

WALNE ZEBRANIE

w lokalu Spółki, Brzozowa 12/16.

Porządek dzienny: 1) Sprawozdanie Komisji Likwidacyjnej i zatwierdzenie bilansu na dzień 10.VI i 31.XII.1933 r.; 2) Dalsza działalność Komisji Likwidacyjnej; 3) Wnioski.

Akcjonariusze, pragnący uczestniczyć w Zebraniu, winni złożyć w siedzibie Spółki akcje, względnie dowody depozytowe.

I OGŁOSZENIE

Zarząd Spółki Akcyjnej p. f.

„Dom Handlowy Bracia Mazur”, Spółka Akc. w Warszawie

niniejszem podaje do wiadomości PP. Akcjonariuszów spółki, że w dn. 9 sierpnia 1934 r. o godz. 6 po poł. w lokalu spółki przy ul. Siennej Nr. 22 w Warszawie, odbędzie się

ZWYCZAJNE WALNE ZGROMADZENIE AKCJONARJUSZÓW

Spółki „Dom Handlowy Bracia Mazur, Spółka Akcyjna”, z następującym porządkiem dziennym:

- 1) Rozpatrzenie i zatwierdzenie sprawozdania, bilansu oraz rachunku zysków i strat za rok 1933;
- 2) Kwitowanie zarządu spółki z wykonania obowiązków;
- 3) Wybory członków zarządu oraz komisji rewizyjnej;
- 4) Wolne wnioski Akcjonariuszów.

Towarzystwo Handlowo-Przemysłowe „Horacy Keller”

SPÓŁKA AKCYJNA

Bilans za czas od 1.X.1932 do 30.IX.1933.

STAN CZYNNY. — Kasa zł 21 914·46; Nieruchomości zł 1 384 655·31; Papiery wartościowe zł 10 317·50; Las Szczuczyn — Baranicha zł 47 077·78; Ruchomości zł 3 044·45; Węskle zł 5 153·89; Udziały w f. „Helscha” Sp. z o. o. zł 2 000·00; Browar parowy w Grodnie zł 110 103·34; Dłużnicy zł 85 501·47; Strata lat poprzedn. zł 554 188·01; Strata roku bilans. 1932/33 zł 82 931·91; Razem zł 2 306 888·12.

STAN BIERNY. — Kapitał zaklad. zł 1 000 000·00; Kapitał zapasowy zł 50 000·00; Koszta emisji akcji zł 6 525·40; Akcepty zł 940 500·00; Wierzyciele zł 309 862·72; Razem zł 2 306 888·12.

Rachunek strat i zysków

WINIEN. — Eksploat. lasu Iwje zł 21 366·09; Koszty handl. zł 43 457·85; Podatki zł 5 403·81; Prowizja i procenty zł 1 280·92; Eksploat. browaru par. w Grodnie zł 41 732·80; Amortyzacja nieruchomości zł 35 836·84; Razem zł 149 078·31.

MA. — Papiery wartośc. zł 1 146·40; Nieruchomość Nr. 1398 zł 65 000·00; Strata roku bilans. 1932/33 zł 82 931·91; Razem zł 149 078·31.

II OGŁOSZENIE

Zarząd Spółki Akcyjnej „Cukrownia Trawniki”

podaje do wiadomości PP. Akcjonariuszów, że w dn. 31 lipca 1934 r., o godz. 4 po poł., odbędzie się w Warszawie, przy ul. Al. Ujazdowskie Nr. 45 m. 1.

ZWYCZAJNE WALNE ZGROMADZENIE AKCJONARIJUSZÓW

z następującym porządkiem dziennym:

- 1) Sprawozdanie Zarządu za rok operacyjny 1933/34;
- 2) Sprawozdanie Komisji Rewizyjnej;
- 3) Zatwierdzenie bilansu za rok operacyjny 1933/34 i udzielenie Zarządowi absolutorjum;
- 4) Uchwalenie budżetu na rok operacyjny 1934/35;
- 5) Zmiana §§ 10 i 11 Statutu Spółki.

Dotychczasowe brzmienie § 10:

Zarząd składa się z trzech członków, wybieranych przez Walne Zgromadzenie spośród akcjonariuszów na okres lat trzech. Corocznie w dniu Zwyczajnego Walnego Zgromadzenia Akcjonariuszów ustępuje jeden członek Zarządu, z początku przez losowanie, a następnie podług starszeństwa wyboru. Na miejsce ustępujących członków wybierani są nowi członkowie Zarządu. Ustępujący członkowie Zarządu mogą być wybierani ponownie. W razie śmierci lub niemożności sprawowania urzędu przez członka Zarządu, Zarząd ma prawo kooptować na jego miejsce jednego z akcjonariuszów, który pełnić będzie obowiązki członka Zarządu do najbliższego Walnego Zgromadzenia.

Projektowane brzmienie § 10:

Zarząd składa się z 1 — 3 członków, wybieranych przez Walne Zgromadzenie spośród akcjonariuszów na okres lat 5. Ustępujący członkowie Zarządu mogą być wybierani ponownie. Zarząd ma prawo mianować i odwoływać prokurentów.

Dotychczasowe brzmienie § 11:

Wszelką korespondencję podpisuje w imieniu Spółki jeden członek Zarządu. Weksle, pełnomocnictwa, umowy, akty hipoteczne i notarialne, tudzież żądania zwrotu sum z instytucji kredytowych podpisuje dwóch członków Zarządu. Czeki na rachunek bieżący podpisuje jeden członek Zarządu, upoważniony do tego odnośną uchwałą Zarządu. Do odbierania z poczty pieniędzy, przesyłek i dokumentów dostateczny jest podpis jednego członka Zarządu. Oświadczenie, zwrócone do Spółki, tudzież doręczenia pism mogą być dokonywane wobec jednego członka Zarządu. Do bezpośredniego prowadzenia interesów Spółki lub poszczególnych oddziałów Zarząd może mianować ze swego grona lub spoza niego Dyrektora Zarządzającego i przelać na niego swe uprawnienia w całości lub częściowo.

Projektowane brzmienie § 11:

Jeśli Zarząd Spółki będzie wieloosobowy, zastępstwo Spółki uregulowane będzie w następujący sposób: wszelką korespondencję podpisuje w imieniu Spółki jeden członek Zarządu; weksle, pełnomocnictwa, umowy, akty hipoteczne i notarialne, tudzież żądania zwrotu sum z instytucji kredytowych podpisuje dwóch członków Zarządu; czeki na rachunek bieżący podpisuje jeden członek Zarządu, upoważniony do tego odnośną uchwałą Zarządu; do odbierania z poczty pieniędzy, przesyłek i dokumentów dostateczny jest podpis jednego członka Zarządu; oświadczenia zwrócone do Spółki, tudzież doręczenia pism mogą być dokonywane wobec jednego członka Zarządu. Do bezpośredniego prowadzenia interesów Spółki lub poszczególnych oddziałów Zarząd może mianować ze swego grona lub spoza niego Dyrektora Zarządzającego i przelać na niego swe uprawnienia w całości lub częściowo.

6) Wybory Zarządu i Komisji Rewizyjnej;

7) Określenie wynagrodzenia członków Zarządu i Komisji Rewizyjnej;

8) Sprawa nabycia kontyngentu Cukrowni „Trawniki” przez Cukrownię „Rejowiec”;

9) Wolne wnioski.

PP. Akcjonariusze, chcący wziąć udział w tem Walnem Zgromadzeniu, winni nie później, jak na 7 dni przed terminem Zgromadzenia, t. j. do dn. 24 lipca 1934 r., złożyć swe akcje lub zaświadczenia depozytowe instytucji kredytowych w Biurze Cukrowni, w Trawnikach w godzinach biurowych.

PP. Akcjonariusze, reprezentujący przynajmniej $\frac{1}{10}$ część kapitału akcyjnego i życzący sobie wystąpić z wnioskiem na Walnem Zgromadzeniu, winni — w myśl art. 54 prawa o spółkach akcyjnych — złożyć wnioski na piśmie Zarządowi nie później, jak na 14 dni przed terminem Walnego Zgromadzenia.

II OGŁOSZENIE

Akcyjny Bank Hipoteczny

SZESZCZESIASTE SZÓSTE ZWYCZAJNE WALNE ZGROMADZENIE AKCJONARIJUSZÓW

Akcyjnego Banku Hipotecznego odbędzie się we wtorek dn. 31 lipca 1934 r. o godz. 10 przedpoł. w gmachu Akc. Banku Hipotecznego we Lwowie.

Przedmioty rozpraw:

- 1) Sprawozdanie z obrotów Banku za 1933 r.;
- 2) Sprawozdanie Rady Nadzorczej o zamknięciu rachunków i powzięcie dotyczącej uchwały;
- 3) Zmiana statutu w §§ 1 — 129 (uzgodnienie z przepisami Ustawy Bankowej i Ustawy o Spółkach akcyjnych);
- 4) Wybór do Rady Nadzorczej (§ 36);
- 5) Wolne wnioski.

PP. Akcjonariusze, którzy mają zamiar wziąć udział w tem Walnem Zgromadzeniu, zechcą — w myśl § 54 statutu — złożyć akcje swoje najdalej do dn. 23 lipca 1934 r. włącznie w głównej kasie Banku we Lwowie lub w oddziałach Banku w Krakowie, Tarnopolu i w Stanisławowie oraz w Warszawskim Banku Dyskontowym w Warszawie, Fredry 8, na które — prócz pokwitowania — wydane im będą także karty legitymacyjne do wstępu na Walne Zgromadzenie.

PP. Akcjonariusze, którzy przysługujące im prawo głosowania zamierzają wykonać przez pełnomocników, zechcą pełnomocnictwa na odwrotnej stronie kart legitymacyjnych umieszczone wypełnić i własnoręcznie podpisać.

Zamknięcie rachunków i bilans złożone będą na siedm dni przed Walnem Zgromadzeniem w Sekretarjacie Banku, gdzie za okazaniem karty legitymacyjnej będą PP. Akcjonariuszom wydane.

Lwów, dn. 26 czerwca 1934 r.

Rada Nadzorcza

§ 54. W każdym Walnem Zgromadzeniu mają głos ci akcjonariusze, którzy przynajmniej na 7 dni przed zebraniem się Zwyczajnego lub Nadzwyczajnego Walnego Zgromadzenia złożyli akcje, uzasadniające ich prawo głosowania, wraz z niezapadłymi jeszcze kuponami, w kasie Towarzystwa lub w innych miejscach, które Rada Nadzorcza przy ogłoszeniu zwołania oznaczy. Na złożone akcje wydane będą pokwitowania i karty legitymacyjne do wstępu na Zgromadzenie.

§ 56. Każda akcja daje na Walnem Zgromadzeniu prawo do jednego głosu.

§ 57. Prawo głosowania na Walnem Zgromadzeniu może wykonać akcjonariusz tak osobiście, jak też i przez umocowanie drugiego akcjonariusza, mającego prawo głosowania. Wyjątkowo mogą być zastąpieni małoletni przez opiekuna, zostający pod kuratelą — przez kuratora, kobiety — przez pełnomocnika, spółki handlowe — przez jednego z prowadzących ich firmę, stowarzyszenia wogóle — przez jednego z członków, do tego umocowanego, osoby moralne — przez jednego ze swych przełożonych, chociażby ci zastępcy nie byli sami akcjonariuszami.

!!! PODRÓŻUJCIE SAMOLOTAMI !!!

II OGŁOSZENIE

WŁOCŁAWSKA FABRYKA LOKOMOBILI I MŁOCARŃ PAŃSTWOWYCH, Sp. Akc. w likwidacji

podaje do wiadomości P.P. Akcjonariuszów, że w dn. 2.VIII. b. r. o godz. 10 rano odbędzie się

OGÓLNE ZEBRANIE

w lokalu Rejenta Witolda Jamontta w Warszawie, przy ul. Miodowej 5 z następującym porządkiem dziennym:

1) Wybór Przewodniczącego; 2) Sprawozdanie likwidatorów od dnia otwarcia likwidacji oraz zatwierdzenie bilansu za 1933 r.; 3) Sprawa ostatecznej likwidacji; 4) Wybór likwidatorów z oznaczeniem czynności.

Pragnący uczestniczyć w Zebraniu winni na 7 dni przed terminem złożyć akcje w siedzibie Spółki we Włocławku.

Sąd Okręgowy we Lwowie. Wydział II Handlowy

dn. 18 listopada 1933 r. Firm. 1725/33, Spółka III. 158

Zmiany dotyczące firmy spółki akcyjnej.

Do rejestru wpisano dnia: 21 listopada 1933. Brzmienie firmy: **SPÓŁKA AKCYJNA „KOLEJ LOKALNA DELATYN — KOŁOMYJA — STEFANÓWKA”.**

Siedziba: Lwów. Zmiany: Uchwałą walnego zgromadzenia z dn. 28/X 1932 L. rep. 35.782 zmieniono §§ 3 pkt. a) § 6 ust. 2 i 6 i § 48 statutu.

§ 3 pkt. a) brzmi odtąd: „eksploatację koncesjonowanej kolei lokalnej z Delatyna przez Kołomyję do granicy Państwa pod Jasienowem Polnym, a następnie od granicy państwowej do stacji Stefanesti na terytorium Królestwa Rumunii”.

Odtąd rok obrotowy spółki jest zgodny z rokiem gospodarczym Przedsiębiorstwa Polskich Kolei Państwowych.

Dr. Lisowski, Sędzia Okręgowy

Likwidatorzy Gdynskiej Olejarol, Sp. Akc. w likwidacji, Gdynia

stosownie do art. 140 prawa akcyjnego z 1928 r. podają do wiadomości, iż Nadzwyczajne Walne Zgromadzenie, odbyte w dn. 13-czerwca 1934 r. zatwierdziło sprawozdanie likwidacyjne, uznało likwidację za zakończoną i postanowiło Spółkę z Rejestru Handlowego wykreślić.

Likwidacja zakończona została w ten sposób, że po spłaceniu wszystkich pasywów pozostały majątek Spółki w postaci akcji firmy: Zakłady Przemysłu Tłuszczowego i Olejarskiego „Union” S. A. w Gdyni, został podzielony w naturze pomiędzy akcjonariuszami w stosunku do udziałów, jaki akcjonariusze posiadali w kapitale akcyjnym zlikwidowanej Spółki.

Likwidatorzy.

I OGŁOSZENIE

Zarząd Zakładów Przemysłu Włókienniczego C. G. Schön Spółka Akcyjna w Sosnowcu

niniejszym zaprasza P.P. Akcjonariuszów na

ZWYCZAJNE WALNE ZGROMADZENIE

odbyć się mające w siedzibie Spółki Akcyjnej w Sosnowcu dn. 11 sierpnia r. b. o godz. 10 przedpoł.

Porządek obrad obejmuje:

1) Reasumpcja uchwał powziętych przez walne zgromadzenia w dniach 14 września 1932 r. i 28 listopada 1933 r. w sprawie przeniesienia funduszów: amortyzacyjnego i rezerwowego;

2) Przedłożenie i zatwierdzenie bilansu i rachunku strat i zysków za 1933 r. wraz z odnośnym sprawozdaniem Zarządu i Rady Nadzorczej;

3) Zatwierdzenie umowy na wydzierżawienie fabryki;

4) Pokwitowanie Zarządu i Rady Nadzorczej z działalności za rok rachunkowy 1933;

5) Wybór jednego członka Rady Nadzorczej.

Stosownie od art. 54 ustawy o spółkach akcyjnych (Rozporządzenie Pana Prezydenta Rzeczypospolitej z dn. 22 III 1928 r.), akcjonariusze mają prawo zgłaszać dodatkowe sprawy, celem umieszczenia tychże na porządku dziennym.

Prawo głosu na walnym zgromadzeniu mają ci akcjonariusze, którzy złożą swe akcje, kwity tymczasowe lub wzamian za nie kwity depozytowe lub zastawnicze instytucji bankowych krajowych oraz Amsterdamsche Bank lub Wolbank w Amsterdamie w biurze Spółki Akcyjnej w Sosnowcu, najpóźniej na siedem dni przed walnym zgromadzeniem.

Bank Akceptacyjny, Spółka Akcyjna w Warszawie

Bilans surowy na dz. 1 lipca 1934 r.

STAN CZYNNY. — 1) Kasa i sumy do dyspozycji w Banku Polskim, P. K. O. i Państwowym Banku Rolnym zł 682 675·75; 2) Papiery wartościowe własne zł 11 956 599·84; 3) Dłużnicy z tytułu akceptowanych strat zł 83 480 065·00; 4) Sumy przechodnie zł 13 590 408·44; 5) Różne rachunki zł 36 448·93; 6) Koszty, różnice kursowe i t. p. zł 223 500·05; Razem zł 109 969 698·01.

STAN BIERNY. — 1) Kapitał zakładowy zł 12 500 000·00; 2) Kapitał zapasowy zł 152 915·87; 3) Sumy przechodnie zł 13 635 789·52; 4) Procenty i prowizje zł 73 650·61; 5) Procenty i prowizje roku przyszłego zł 54·51; 6) Akceptowane traty zł 83 480 272·64; 7) Dotacja Skarbu Państwa z tytułu obniżenia oprocentowania zł 127 014·86; Razem zł 109 969 698·01.

Société Textile „La Czenstochovienne”

Towarzystwo Przędzalnicze „La Czenstochovienne” Francuska Spółka Akcyjna z siedzibą na Polskę w Częstochowie

Bilans na dzień 31 grudnia 1933 r. z działalności w Polsce.

AKTYWA. — Place zł 659 842·80; Budynki zł 2 800 159·96; Maszyny zł 8 977 868·46; Papiery wartościowe i udziały zł 383 800·00; Kasa zł 30 993·26; Weksle w portfelu i inkasie zł 2 653 493·69; Banki zł 114 740·12; Towary i surowce zł 7 003 972·34; Materiały pomocnicze zł 732 052·07; Odbiorcy zł 4 656 471·28; Różni dłużnicy zł 357 528·27; Razem zł 28 375 922·25.

PASYWA. — Kapitał akcyjny zł 8 750 177·79; Fundusz amortyzacyjny zł 3 106 718·60; Banki zł 12 345 369·07; Dostawcy zł 1 091 974·22; Różni wierzyciele zł 3 063 410·77; Sumy przechodnie zł 16 806·64; Zysk zł 1 465·16; Razem zł 28 375 922·25.

Debet r-ku strat i zysków

Odsetki i prowizje bankowe zł 551 384·82; Odpisy na amortyzację budynków i maszyn zł 600 000·00; Zysk zł 1 465·16; Razem zł 1 152 849·98.

Kredyt r-ku strat i zysków

Różnice kursowe zł 936 624·77; Różne wpływy zł 17 358·80; Nadwyżka na fabrykacji zł 198 866·41; Razem zł 1 152 849·98.

Bank Handlowy w Łodzi

SPÓŁKA AKCYJNA

Bilans na dz. 30 czerwca 1934 r.

STAN CZYNNY. — 1) Kasa i sumy do dyspozycji w Banku Polskim, P. K. O. i Banku Gospodarstwa Krajowego zł 37 377·23; 2) Waluty zagraniczne zł 2 643·27; 3) Papiery wartościowe własne: a) pożyczki państwowe zł 63 521·81, b) papiery hipoteczne zł 9 302·62, c) akcje zł 158 717·46, razem zł 231 541·89; 4) Udziały i akcje w przedsiębiorstwach konsorcjalnych zł 3 237 906·59; 5) Banki krajowe zł 6 635·20; 6) Banki zagraniczne zł 115 459·70; 7) Weksle zdyskontowane zł 140 168·74; 8) Rachunki bieżące (saldo debetowe): a) zabezpieczone zł 907 647·32, b) niezabezpieczone zł 237 044·53, razem zł 1 144 691·85; 9) Nieruchomości zł 8 368 014·34; 10) Różne rachunki zł 1 627 459·66; 11) Koszty i różne straty zł 5 762 446·94; 12) Oddziały zł 431 392·18; Suma bilansowa zł 21 105 737·59.

STAN BIERNY. — 1) Kapitały własne: a) zakładowy zł 5 000 000·00, b) zapasowy zł 397 956·46, c) inne rezerwy zł 1 207 265·22, d) fundusz amortyzacyjny zł 1 201 206·96, razem zł 7 806 428·64; 2) Rachunki bieżące (saldo kredytowe) zł 94 900·37; 3) Zobowiązania inkasowe zł 693·00; 4) Rachunek wierzycieli w myśl układu zł 668 131·21; 5) Rachunek subskrypcji akcji VI emisji zł 3 426 059·04; 6) Banki krajowe zł 150 000·00; 7) Banki zagraniczne zł 4 686 402·51; 8) Różne rachunki zł 191 413·74; 9) Procenty, prowizje, różnice kursowe i inne rachunki wynikowe zł 908 294·96; 10) Oddziały zł 431 390·43; 11) Specjalny rachunek przejściowy różnic kursowych zł 2 742 023·69; Suma bilansowa zł 21 105 737·59.

Obciążenia hipoteczne na nieruchomości Banku zł 4 323 000·00; Gwarancje zł 8 000·00; Inkaso zł 78 599·53.

Spółka Akcyjna „Przemysłu Włóknistego“, Zarząd w Paryżu Société Anonyme de l'Industrie Textile — Paris

Bilans na dz. 31 grudnia 1933 r.

STAN CZYNNY		Fr. fr.	Fr. fr.	STAN BIERNY		Fr. fr.	Fr. fr.
Plac zabudowany		324 517 ⁰⁰		Kapitał zakładowy		36 000 000 ⁰⁰	
Plac niezabudowany		303 801 ⁸⁰		Fundusze rezerwowe:			
Budynki fabryczne i mieszkalne	6 391 282 ⁴⁰			a) ustawowa rezerwa	1 195 398 ⁰⁵		
Budynki fabryczne (inwestycje 1933 r.)	125 089 ⁷⁰			b) specjalna rezerwa	<u>1 250 000⁰⁰</u>	2 445 398 ⁰⁵	
Skład, biuro i dom w Łodzi	260 343 ¹⁵			Premja emisyjna		16 334 153 ¹⁰	
Nieruchomości w Berlinie	1 306 312 ⁰⁰			Rezerwa dla ryzyka w obiegu		26 824 955 ⁹⁸	
Maszyny i narzędzia techniczne	12 100 884 ⁷⁶			Akcepty		19 966 141 ¹⁵	
Maszyny i narzędzia (inwestycje 1933 r.)	356 973 ⁰⁰			Sumy przechodnie		3 556 747 ⁵⁷	
Centrala elektryczna	11 879 396 ⁹⁸			Rachunek zysków i strat—Zysk 1933 r. oper.		<u>3 319 940³⁵</u>	
Centrala elektr. (inwest. 1933 r.)	<u>509 500⁰⁰</u>	33 558 100 ⁷⁹					
Asygnaty Skarbu francuskiego		10 943 100 ⁰⁰					
Należności gotówkowe i banki		2 911 735 ⁹⁵					
Portfele		7 740 190 ⁶⁸					
Debitorzy i kredytorzy (Saldo)		25 492 419 ¹³					
Remanent surowców i fabrykatów		25 361 890 ⁶⁷					
Materiały pomocnicze		<u>2 439 898⁹⁸</u>					
		<u>108 447 336²⁰</u>					<u>108 447 336²⁰</u>

Francuska Spółka Akcyjna „Tow. Akc. Przemysłu Włóknistego“ w Częstochowie

Bilans zamknięcia na dz. 31 grudnia 1933 r.

STAN CZYNNY		zł	zł	STAN BIERNY		zł	zł
Budynki mieszkalne	1 040 733 ⁴⁷			Kapitał dla działalności w Polsce		5 000 000 ⁰⁰	
Budynki fabryczne i gospodarcze	3 366 196 ⁴⁵			Kapitał amortyzacyjny	5 532 222 ⁴⁶		
Dom i skład w Łodzi	110 984 ⁰⁰			Kapitał amortyzacyjny (amortyzacja 1933 r. p/g planu)	<u>1 191 372⁰⁰</u>	6 723 594 ⁴⁶	
Grunty	<u>180 996⁴⁰</u>	4 698 910 ³²		Nadwyżka bilansowa		2 224 492 ⁰²	
Urządzenia techniczne i maszyny		7 087 776 ²⁴		Wątpliwe należności — rezerwa		10 873 ³⁰	
Centrala elektryczna:				Zarząd w Paryżu		17 770 920 ⁸²	
budynek	793 348 ⁵⁷			Kredytorzy:			
maszyny i urządzenia	<u>3 546 528¹²</u>	4 339 876 ⁶⁹		zagraniczni	11 991 471 ⁰⁴		
Podatek majątkowy (do umorzenia)		110 440 ⁷¹		krajowi	<u>99 344⁸⁰</u>	12 090 815 ⁸⁴	
Kasy	32 762 ⁸³			Sumy przechodnie		280 503 ²³	
Portfele wekslowe	2 058 177 ⁷⁵			Różne pasywa		77 806 ⁸³	
Papiery wartościowe	639 483 ²⁷			Rachunek zysków i strat—Czysty zysk do przelania na rachunek Centrali		<u>108 953¹¹</u>	
Debitorzy — odbiorcy krajowi i zagraniczni	<u>14 718 687⁴⁷</u>	17 449 111 ³²					
Remanent surowców, półfabrykatów i wyrobów	9 630 073 ⁸⁸						
Materiały pomocnicze	<u>965 575⁴⁷</u>	10 595 649 ³⁵					
Kaucje		1 194 ⁹⁸					
		<u>44 282 959⁶¹</u>					<u>44 282 959⁶¹</u>

Rachunek zysków i strat za rok operacyjny 1933

WINIEN	zł	MA	zł
Podatki niepotrącalne	21 853 ³⁴	Różne wpływy	55 449 ²²
Dodatek do pod. przem. za 1932 r.	27 246 ⁶⁰	Procenty otrzymane	19 241 ¹⁸
Straty na dłużnikach	237 722 ⁵⁷	Realizacja przedm. majątk.	60 505 ⁷¹
Procenty zapłacone	540 581 ⁷²	Zysk z rachunków:	
Różnice kursowe	493 665 ⁷²	a) surowców i wyrobów	652 892 ⁰⁷
Czysty zysk za 1933 r. operacyjny	<u>103 953¹¹</u>	b) produkcji przędzy — skór	<u>636 934⁸⁸</u>
	<u>1 425 023⁰⁶</u>		<u>1 425 023⁰⁶</u>

Powyższe bilanse i rachunek zysków i strat zatwierdzone zostały przez Walne Zgromadzenie Akcjonariuszów w dn. 29 czerwca 1934 r. w Paryżu (siedziba Centrali) 1940 głosami przeciwko 27.

II OGŁOSZENIE

WALNE ZGROMADZENIE AKCJONARJUSZÓW
Zakładów Ceramicznych „Złotoglin”, Sp. Akc.

odbędzie się 9 sierpnia 1934 r. o godz. 19 w lokalu Spółki w Warszawie, Polna 32 m. 16, z następującym porządkiem dziennym:

- 1) Sprawozdanie Zarządu i Komisji Rewizyjnej;
- 2) Zatwierdzenie bilansu oraz rachunku strat i zysków za 1933 r.;
- 3) Wybory do Zarządu;
- 4) Wolne wnioski.

Akcjonariusze, pragnący wziąć udział w Walnym Zgromadzeniu, winni złożyć swe akcje na 7 dni przed Zgromadzeniem w lokalu Spółki, Polna 32.

Sąd Okręgowy we Lwowie, Wydział II

dn. 2 lutego 1933 r. Firm. 203/33 Spółk. III. 83

Zmiany dotyczące Firmy Spółki.

Data wpisu: 2 lutego 1933. Brzmienie i siedziba:

LWOWSKIE TOWARZYSTWO AKCYJNE BROWARÓW
SPÓŁKA AKCYJNA WE LWOWIE.

Zmiany: Wykreśla się członka zarządu Jerzego Reitmana z ważnością od dn. 1 lutego 1933.

Francuska Spółka Akcyjna Towarzystwo Bezimienne
Kopalń Węgla „Czeladź” w Piaskach k/Sosnowca
Siedziba Zarządu: Paryż, 76 Rue de la Victoire

Bilans z działalności ogólnej Towarzystwa w 1933 r.

AKTYWA		Fr. fr.
Urządzenie kopalni:		
nieruchomości	30 358 291.89	
ruchomości	22 966 945.34	
Towary	2 456 272.42	
Dział handlowy; Dłużnicy różni	5 537 260.02	
Gotówka i papiery wartościowe	12 787 901.66	
Różne	1 117 353.18	
	<u>75 224 024.51</u>	

PASywa		Fr. fr.
Kapitał akcyjny	19 500 000.00	
Kapitał dodatkowy	3 750 000.00	
Rezerwa ustawowa	2 475 330.09	
Amortyzacja ogólna	27 859 813.65	
Wierzyciele	17 977 437.08	
Sumy przechodnie	782 912.31	
Zyski i straty z przeniesienia z lat poprzedn.	964 267.75	
Zyski i straty za 1933 r.	1 894 263.63	
	<u>75 224 024.51</u>	

Bilans z działalności w Polsce na dz. 31 grudnia 1933 r.

AKTYWA		zł
Urządzenie kopalni:		
Nieruchomości	22 287 631.13	
Ruchomości	13 368 987.77	
Towary	858 836.51	
Dział handlowy; Dłużnicy różni	1 936 104.90	
Gotówka w Polsce	200 664.18	
Papiery procentowe	70 366.49	
Udziały	230 150.70	
Różne	547 562.67	
Podatek majątkowy	1 190 813.08	
	<u>40 711 117.43</u>	

PASywa		zł
Kapitał przeznaczony na działaln. w Polsce	13 173 225.00	
Rezerwa ustawowa	767 472.78	
Amortyzacja ogólna	13 057 206.46	
Kapitał rezerwowy z przerachow. aktywów	6 762 000.00	
Wierzyciele	6 157 267.18	
Sumy przechodnie	263 771.85	
Zyski i straty na 31/XII 1933 r.	530 174.16	
	<u>40 711 117.43</u>	

Warszawskie Towarzystwo Pożyczkowe na Zastaw Ruchomości
Spółka Akcyjna w Warszawie

Stan rachunków w dn. 30 czerwca 1934 roku.

STAN CZYNNY. — Kasa i banki zł 1 931 302.69; Papiery wartościowe, kapitału zapasowego zł 267 244.92; Nieruchomości zł 1 201 018.83; Ruchom. zł 99 204.64; Zaliczenia zł 13 728 249.00; Zastawy spadłe z licytacji zł 1 134 016.00; Sumy przechodnie — międzyokresowe zł 531 725.06; Straty na zastawach spadłych z licytacji zł 60 981.00; Procenty od akceptów zł 622 515.27; Koszty handlowe zł 418 360.38; Podatki i świadczenia socjalne zł 47 722.54; Razem zł 20 042 340.33.

STAN BIERNY. — Kapitał akcyjny zł 2 000 000.00; Kapitał zapasowy zł 459 049.10; Rezerwa na straty na zastawach spadłych z licytacji zł 51 324.73; Fundusz amortyzacyjny zł 163 200.95; Fundusze różne zł 13 302.20; Akcepty zł 15 732 979.88; Dywidenda nieodebrana zł 24 745.00; Procenty od zaliczeń zł 1 260 378.90; Dochody różne zł 32 950.83; Sumy przechodnie — międzyokresowe zł 304 408.74; Razem zł 20 042 340.33.

Komisja Likwidacyjna Syndykatu Rolniczego Warszawskiego
SPÓŁKA AKCYJNA

Bilans w dn. 31 grudnia 1933 r.

STAN CZYNNY. — 1) Nieruchomości zł 4 156 904.68; 2) Papiery wartościowe zł 546 427.50; 3) Spółdzielnia Rolnicza Warszawska w likwidacji zł 4 645 378.43; 4) Straty za 1932 i 1933 zł 144 928.88; 5) Banki za gwarancje hipoteczne zł 6 595 662.00; 6) Gwarancje hipot. udzielone przez odbiorców zł 2 993 251.03; 7) Różni za poręczenia niehipoteczne zł 7 822 600.00; 8) Spółdzielnia Rolnicza Warsz. za towary w dzierżawie zł 728 928.60; 9) Akcje S. R. W. w depozycie zł 267 860.00; Suma ogólna zł 27 901 941.12.

STAN BIERNY. — 1) Kapitały własne zł 803 445.59; 2) Dług hipoteczne zł 97 767.00; 3) Bank Gosp. Krajow. — Kredyt długoterminowy zł 8 592 426.90; 4) Gwarancje hipot. udziel. bankom zł 6 595 662.00; 5) Odbiorcy za udzielone gwarancje hipoteczne zł 2 993 251.03; 6) Poręczenia niehipoteczne zł 7 822 600.00; 7) Towary oddane w dzierżawę zł 728 928.60; 8) Akcjonariusze za zdeponowane akcje S. R. W. zł 267 860.00; Suma ogólna zł 27 901 941.12.

Straty i zyski

WINIEN. — 1) Amortyzacja nieruch. zł 55 437.96; 2) Nie-ruchomości Łęczycy, strata z powodu zlikwidow. dzierżawy zł 19 375.76; 3) Koszty handlowe zł 1 760.30; Suma ogólna zł 76 574.02.

MA. — 1) Procenty od papierów wartośc. zł 1 170.00; 2) Zysk na wylosow. papier. wart. zł 80.00; 3) Strata netto zł 75 324.02; Suma ogólna zł 76 574.02.

Towarzystwo Handlowo-Przemysłowe „Arbon”, Spółka Akc.

Bilans zamknięcia na dzień 31/XII 1933 r.

STAN CZYNNY. — 1) Ruchomości zł 627 342.92; 2) Kasa zł 458.89; 3) Instytucje kredytowe zł 1 573.46; 4) Papiery wartościowe zł 960.00; 5) Weksle zł 29 746.33; 6) Towary zł 82 837.16; 7) Sumy przechodnie zł 27 539.30; 8) Dłużnicy zł 1 340 771.11; 9) Straty lat ubiegłych zł 137 318.40; Strata roku operac. 1933 zł 133 086.13; Razem straty zł 270 404.53; Ogółem zł 2 381 633.70.

STAN BIERNY. — 1) Kapitały własne: akcyjny zł 300 000.00; amortyzacyjny zł 46 060.09; Razem kapit. własne zł 346 060.09; 2) Rezerwy: na zyski przyszłych okresów zł 355 422.80; na amort. samoch. Sosnowieckiej zł 46 512.48; Razem rezerwy zł 381 935.28; 3) Instytucje kredytowe zł 14 636.00; 4) Sumy przechodnie zł 651.00; 5) Akcepty zł 831 872.25; 6) Rozrachunki międzyokres. zł 34 586.92; 7) Wierzyciele zł 771 892.16; Ogółem zł 2 381 633.70.

Rachunek zysków i strat 1933 r.

WINIEN. — 1) Świadcstwo przemysłowe zł 728.50; 2) Dajna majątkowa zł 453.80; 3) Nieściągalni dłużnicy zł 257.00; 4) Strata na zmniejszeniu wart. samoch. konsygnac. zł 76 790.22; 5) Różnice kursowe zł 394.57; 6) Strata na eksploatacji zł 276 391.03; Ogółem zł 355 015.12.

MA. — 1) A. Saurer za pobory licencyjne zł 50 387.51; 2) Prowizje zł 85 408.98; 3) A. Saurer — odszkod. z tyt. zak. rozrachunków zł 86 132.50; 4) Strata roku operacyjnego 1933 zł 133 086.13; Ogółem zł 355 015.12.

Bank dla Handlu i Przemysłu w Warszawie, Sp. Akc. w likwidacji

Bilans (netto) otwarcia likwidacji w dn. 15 lutego 1933 r.

STAN CZYNNY. — Kasa i sumy do dyspozycji w P. K. O. zł 1388·33; Papiery wartościowe własne: a) pożyczki państwowe zł 66·90, b) papiery hipoteczne zł 220·28, c) akcje zł 428 138·45, łącznie zł 428 425·63; Udziały i akcje w przedsiębiorstwach konsorcjalnych zł 503 266·65; Banki krajowe zł 15 227·70; Banki zagraniczne zł 174·45; Weksle zdyskontowane zł 5 918·00; Rachunki bieżące (saldo debet.): a) zabezpieczone zł 718 290·16, b) niezabezpieczone zł 66 282·39, łącznie zł 784 572·55; Nieruchomości zł 2 598 727·17; Różne rachunki zł 496 645·21; Straty i zyski z lat ubiegłych zł 5 896 269·15; Straty i zyski według bilansu otwarcia likwidacji zł 1 186 327·34; Ogółem zł 11 916 942·18.

STAN BIERNY. — Kapitał własny: a) zakładowy zł 8 000 000·00, b) rezerwy na należności wątpliwe zł 112 778·25, c) inne rezerwy zł 1 414 940·06, łącznie zł 8 254 272·31; Wkłady: a) terminowe zł 67 627·32, b) à vista zł 948 534·50, łącznie zł 1 016 161·82; Rachunki bieżące (saldo kredytowe) zł 271 988·63; Zobowiązania inkasowe zł 5 747·24; Redyskonto weksli zł 100·00; Banki krajowe zł 126 290·02; Banki zagraniczne zł 9 561·33; Wierzyciele hipoteczni zł 297 616·54; Różne rachunki zł 641 622·24; Wpłaty na sprzedaż nieruchomości zł 1 293 582·05. Ogółem zł 11 916 942·18.

Gwarancje zł 27 878·88, Inkaso zł 200 410·21.

Rachunek strat i zysków do bilansu otwarcia likwidacji Banku dla Handlu i Przemysłu w Warszawie S. A. w likwidacji w dn. 15 lutego 1933 r.

WINIEN. — Procenty i prowizje wypłacone zł 1 167·19; Koszty handlowe zł 38 763·25; Podatki zł 1 757·01; Odpisy na dłużnikach zł 71 055·50; Różnice kursowe zł 596 580·31; Różne zł 480 516·06; Ogółem zł 1 189 839·32.

MA. — Procenty i prowizje pobrane zł 1 573·28; Dochody z nieruchomości zł 1 938·70; Strata zł 1 186 327·34; Ogółem zł 1 189 839·32.

Bank dla Handlu i Przemysłu w Warszawie, Sp. Akc. w likwidacji

Bilans roczny (netto) za 1933 r.

STAN CZYNNY. — Kasa i sumy do dyspozycji w P. K. O. zł 279·29; Papiery wartościowe własne: a) pożyczki państwowe zł 0·01, b) papiery hipoteczne zł 261·54, c) akcje zł 398 374·01, łącznie zł 398 635·56; Udziały i akcje w przedsiębiorstwach konsorcjalnych zł 338 376·98; Banki krajowe zł 18 030·06; Weksle zdyskontowane zł 270·00; Rachunki bieżące (saldo debetowe): a) zabezpieczone zł 697 846·96, b) niezabezpieczone zł 40 297·21, łącznie zł 738 144·17; Nieruchomości zł 2 073 854·35; Różne rachunki zł 343 527·64; Straty i zyski z lat ubiegłych zł 5 896 269·15; Straty i zyski za 1933 r. zł 1 172 121·94; Ogółem zł 10 979 509·14.

STAN BIERNY. — Kapitał własny zakładowy zł 8 000 000·00; Wkłady: a) terminowe zł 52 180·07, b) à vista zł 587 568·70, łącznie zł 639 748·77; Rachunki bieżące (saldo kredytowe) zł 89 587·33; Zobowiązania inkasowe zł 298·00; Banki krajowe zł 1 207·62; Banki zagraniczne zł 7 548·26; Wierzyciele hipoteczni zł 150 474·50; Różne rachunki zł 86 215·31; Wpłaty na sprzedaż nieruchomości zł 2 004 429·35; Ogółem zł 10 979 509·14.

Gwarancje zł 6 970·80; Inkaso zł 1 680·00.

Rachunek strat i zysków za 1933 r.

WINIEN. — Straty z bilansu otwarcia likwidacji 15 lutego 1933 r. zł 1 186 327·34; Koszty handlowe zł 184 317·70; Odpisy na dłużnikach zł 189 322·04; Różnice kursowe zł 200 807·95; Ogółem zł 1 760 775·03.

MA. — Procenty i prowizje pobrane zł 39 504·14; Dochody z nieruchomości zł 13 258·72; Wpływ sum odpisanych na straty zł 42 087·08; Przeniesione z rezerw, utworzonych w latach poprzednich zł 493 803·15; Strata zł 1 172 121·94; Ogółem zł 1 760 775·03.

Samolot skracą podróż!!!

Cukrownia „Chełmica“, Spółka Akcyjna

Bilans na dzień 31 marca 1934 r.

STAN CZYNNY. — Kasa zł 2 804·24; Papiery wartościowe i udziały zł 81 383·05; Nieruchomości, urządzenia fabryki, kolejka i folwark „Fabjanki” zł 4 679 508·17; Cukier, melas i wytloki zł 782 298·94; Zasiwy na rok 1934/35 zł 37 568·36; Materiały w magazynach zł 159 843·57; Dłużnicy zł 1 151 669·88; Sumy hipoteczne zł 303 400·20; Sumy przechodnie zł 7 840·14; Straty z lat ubiegłych zł 388 063·67; Razem zł 7 594 380·22.

STAN BIERNY. — Kapitał zakładowy zł 2 500 000·00; Kapitał amortyzacyjny zł 1 894 875·82; Akcepty zł 587 502·68; Redyskontowane weksle zł 427 060·00; Wierzyciele zł 2 059 534·01; Sumy hipoteczne zł 122 596·27; Zysk za rok operacyjny 1933/34 zł 2 811·44; Razem zł 7 594 380·22.

Rachunek strat i zysków

WINIEN. — Strata na cukrze, melasie i wytlokach zł 108 680·30; Podatek dochodowy i majątkowy zł 2 893·53; Spisane długi zł 62 473·69; Różnice kursowe zł 568·81; Zysk za 1933/34 rok zł 2 811·44; Razem zł 177 427·77.

MA. — Zysk na sprzedanym cukrze zł 69 538·47; Zysk ze sprzedaży materiałów magazyn. zł 1 452·34; Zysk na folwarku zł 4 294·52; Zwroty nadpłaconych podatków zł 100 160·59; Zwroty spisanych należności zł 1 981·85; Razem zł 177 427·77.

Cukrownia „Mała - Wieś“, Spółka Akcyjna

Bilans na dz. 31 marca 1934 r.

STAN CZYNNY. — Kasa zł 11 889·27; Papiery wartościowe i udziały zł 987 004·86; Nieruchomości, urządzenia fabryki i kolejka zł 8 012 918·51; Cukier, melas i wytloki zł 1 436 493·28; Dłużnicy zł 1 365 281·28; Materiały do remontu i fabrykacji zł 129 180·09; Sumy do odpisania zł 39 928·37; Razem zł 11 982 695·66.

STAN BIERNY. — Kapitał zakładowy zł 3 450 000·00; Kapitał zapasowy zł 57 000·00; Kapitał amortyzac. zł 3 700 344·94; Kapitał rezerwowy zł 1 810 582·46; Akcepty zł 685 853·80; Redyskont. weksle zł 530 000·00; Wierzyciele zł 1 713 961·56; Zysk kamp. 1932/33 zł 33 148·62; Zysk kamp. 1933/34 zł 1 804·28; Razem zł 11 982 695·66.

Rachunek strat i zysków

WINIEN. — Podatek dochodowy zł 118 126·63; Dopłata podatku przemysłowego za poprzednie lata zł 12 659·02; Danina majątkowa zł 3 882·60; Spisane długi zł 117·73; Różnice kursowe zł 6 681·21; Koszty produkcji i sprzedaży cukru zł 2 864 322·60; Zysk za rok operacyjny 1933/34 zł 1 804·28; Razem zł 3 007 594·07.

MA. — Zwroty spisanych długów zł 5 245·00; Zwrot nadpłaconego podatku przemysłowego zł 12 915·82; Zysk na gospodarstwie rolnem zł 5 694·55; Sprzedany cukier zł 1 673 912·70; Remanenty cukru na 31.III.1934 r. zł 1 309 826·00; Razem zł 3 007 594·07.

Prenumerując

„Lot Polski”

popieracie L. O. P. P.

Prenumerata roczna zł 12 — P. K. O. 7.860

Warszawa — Długa 50

BIBLIOTEKA EKONOMICZNA
TYGODNIKA
„POLSKA GOSPODARCZA”

DAWNIEJ
„PRZEMYSŁ i HANDEL”

	Z		Z
1 — 18) bez serji — wyczerpane.			
19) Tom I — <i>J. Kulikowski</i> . — Bankowość polska i problem jej sanacji, 1926 (wyczerp.)	1'20	42) Tom XXIV — <i>Stefan Konopski</i> . — Ochrona celna w poszczególnych państwach w świetle badań międzynarodowych (wyczerp.)	1'00
20) „ II — <i>Dr. J. Podkomorski</i> . — O właściwej formie monopolu spirytusowego w Polsce, 1926	0'70	43) „ XXV — <i>Henryk Romanowski</i> . — Obrót bezgotówkowy (wyczerpane)	1'00
21) „ III — <i>Dr. F. Młynarski</i> . — Międzynarodowe znaczenie spadku złotego, 1926	1'50	44) „ XXVI — <i>Karol Bajfer</i> . — Zarys uprzemysłowienia Woj. Łódzkiego ze specjalnem uwzględnieniem przemysłu włókienniczego	1'50
22) „ IV — <i>St. Pszczółkowski</i> . — Stabilizacja kursu złotego, 1926 (wyczerp.)	1'20	45) „ XXVII — <i>Dr. Stanisław Wachowiak</i> . — Targi i wystawy w Polsce	1'00
23) „ V — <i>Inż. Cz. Klärner</i> . — Dorobek czterech miesięcy (dwie mowy program.), 1926	1'00	46) „ XXVIII — <i>Jan Miklaszewski</i> . — Ogólny rzut oka na rozwój produkcji leśnej i obrotu drzewnego Polski współczesnej	2'50
24) „ VI — <i>Dr. L. Barański</i> . — Uwagi nad obiegiem pieniężnym w Polsce w latach 1924 — 1926, 1926	1'50	47) „ XXIX — <i>Inż. Czesław Kiärner</i> . — Zagadnienie mieszkaniowe w niepodległej Polsce	2'00
25) „ VII — <i>F. Prochaska</i> . — Klauzula największego uprzywilejowania (wyczerp.)	1'50	48) „ XXX — <i>Inż. Jędrzej Moraczewski</i> . — Roboty publiczne	0'80
26) „ VIII — <i>A. Siebeneichen</i> . — Rozwój czy upadek portu gdańskiego (wyczerp.)	1'20	49) „ XXXI — <i>Władysław Gieysztor</i> . — Przedsiębiorstwa państwowe	1'00
27) „ IX — <i>J. Gieysztor</i> . — Tranzyt jako problem międzynarodowy	1'00	50) „ XXXII — <i>Józef Kozuchowski</i> . — Wojna w życiu gospodarczem Polski	1'00
28) „ X — <i>Gustaw Taube jr.</i> — Komerjalizacja Warszawy	1'50	51) „ XXXIII — <i>Dr. Marcin Szarski</i> . — Bankowość polska (wyczerp.)	1'50
29) „ XI — <i>Wincenty Jastrzębski</i> . — Zadania i metody pracy Komisji Ankiętowej (wyczerp.)	1'00	52) „ XXXIV — <i>Inż. Dr. Stanisław Olszewski</i> . — Fosforyty polskie i ich znaczenie gospodarcze	1'00
30) „ XII — <i>Stanisław Pszczółkowski</i> . — Kredyty zagraniczne i ich rola w polskiej polityce kredytowej	2'50	53) „ XXXV — <i>Prof. Dr. Witold Staniewicz</i> . — Uwagi o reformie stosunków rolnych w Polsce	1'50
31) „ XIII — <i>Z. R. Gawroński</i> . — Zwalczenie trustów w Stanach Zjednoczonych	2'00	54) „ XXXVI — <i>Janusz Butler</i> . — Konkurencja portów bałtyckich w świetle współzawodnictwa kolei polskich i niemieckich	1'50
32) „ XIV — <i>S. Fr. Królikowski</i> . — W sprawie metody obliczania stawek celnych (wyczerp.)	1'50	55) „ XXXVII — <i>Adolf Peretz</i> . — Od kartelu do koncernu	3'00
33) „ XV — <i>St. Starzyński</i> . — Położenie klasy robotniczej po przewrocie majowym	1'20	56) „ XXXVIII — <i>J. Mieszalski</i> . — Wpływ wzrostu budżetów na obciążenie dochodu społecznego zagranicą i w Polsce	1'50
34) „ XVI — <i>J. Kulikowski</i> . — Rozbudowa miast i jej finansowanie	2'00	57) „ XXXIX — <i>Feliks Młynarski</i> . — Reforma waluty dewizowo-złotowej	1'50
35) „ XVII — <i>S. Szwalbe</i> . — Polityka państwa w zakresie obrotu żytem (wyczerpane)	2'00	58) „ XL — <i>Dr. Henryk Gruber</i> . — Stan kwestji mieszkaniowej w Polsce	1'00
36) „ XVIII — <i>S. Starzyński</i> . — Stan finansowy Polski w roku 1927	2'00	59) „ XLI — <i>Stanisław Sasorski</i> . — Podstawy rewizji ustawy o zaopatrzeniu emerytalnem	1'50
37) „ XIX — <i>Józef Kozuchowski</i> . — Kapitał zagraniczny w przemyśle polskim (wyczerp.)	2'00	60) „ XLII — <i>Tadeusz Woynowski</i> . — Kształtowanie się cen chleba w Polsce	2'00
38) „ XX — <i>Henryk Rozenberg</i> . — Polityka Państwa w dziedzinie zaopatrzenia ludności w chleb (wyczerpane)	1'50	61) bez serji — <i>Stefan Starzyński</i> . — Rola Państwa w życiu gospodarczem	1'00
39) „ XXI — <i>Zygmunt Karpiński</i> . — Waluta złota i pozłacana	1'50	62) „ „ — <i>Stefan Starzyński</i> . — Życie gospodarcze a ustrój państwa	1'50
40) „ XXII — <i>Jerzy Lubowicki</i> . — Zasady reformy podatkowej	3'00		
41) „ XXIII — <i>Marjan Turcki</i> . — Problem aktywizacji bilansu handlowego	3'00		

DO NABYCIA WE WSZYSTKICH KSIĘGARNIACH ORAZ BEZPOŚREDNIO W ADMINISTRACJI TYG. „POLSKA GOSPODARCZA” — WARSZAWA, ELEKTORALNA 2, POK. 26

„POLMIN”

Państwowa Fabryka Olejów Mineralnych

CENTRALA: LWÓW, ULICA AKADEMICKA 7

TELEFONY: 102-20 do 102-23

RAFINERJA W DROHOBYCZU

REPREZENTACJA W GDAŃSKU
POLISH PETROLEUM COMPANY
KREBSMARKT 7/8

PRZEDSTAWICIELSTWA ZAGRANICZ-
NE WE WSZYSTKICH STOŁECZNYCH
MIASTACH EUROPY

DZIĘKI DŁUGOLETNIJ PRAKTYCE RAFINE-
RYJNEJ I DOŚWIADCZENIOM NA POLU TECHNIKI
SMARNICZEJ, DOSTARCZAMY PRODUKTY SMA-
ROWE NAJWYŻSZYCH GATUNKÓW PO JAK
NAJŚCIŚLEJ SKALKULOWANYCH CENACH. ==

WŁAŚCIWE ZASTOSOWANIE WYSOKOWAR-
TOŚCIOWYCH OLEJÓW I SMARÓW „POLMIN”,
DOSTOSOWANYCH DO WARUNKÓW PRACY
WSZYSTKICH MASZYN I SILNIKÓW, ZAPEWNI
UZYSKANIE WSZELKICH KORZYŚCI, ZWIĄZANYCH
Z RACJONALNĄ GOSPODARKĄ SMARNICZĄ.

OLEJE I SMARY AUTOMOBILOWE „POLMIN”
SĄ DO NABYCIA WE WSZYSTKICH NASZYCH ODDZIAŁACH ORAZ
W PIERWSZORZĘDNYCH SKŁADACH Z AKCESORJAMI SAMOCHODOWEMI

ODDZIAŁY: BIAŁYSTOK, BYDGOSZCZ, DOLINA GDYNIA, JAROSŁAW, KALISZ,
KOWEL, KRAKÓW, LUBLIN, LWÓW, ŁÓDŹ, PIŃSK, PŁOCK, POZNAŃ,
RÓWNE, SIEDLCE, STRYJ, SOSNOWIEC, TOMASZÓW MAZOWIECKI,
TORUŃ, WARSZAWA, WILNO

Zakład Ekonomiczny; Polst. Politechniki w Warszawie.

BANK GOSPODARSTWA KRAJOWEGO

ZAKŁAD CENTRALNY W WARSZAWIE
ALEJA JEROZOLIMSKA 1

ADRES TELEGRAFICZNY: KRAJOBANK

KAPITAŁ ZAKŁADOWY zł 150 000 000. REZERWY zł 70 549 831

Polna 3

ZAŁATWIA WSZELKIE OPERACJE BANKOWE

UDZIELA KREDYTU DŁUGOTERMINOWEGO, PRZEDWZYSTKIEM
POŻYCZEK INWESTYCYJNYCH DLA SAMORZĄDÓW W 7% OBLI-
GACJACH KOMUNALNYCH I POŻYCZEK W 7% LISTACH ZASTAWNYCH
NA MAJĄTKI ZIEMSKIE I NIERUCHOMOŚCI MIEJSKIE

EMISJE BANKU, WYSTAWIONE W PEŁNOWARTOŚCIOWEJ WALUCIE,
ZAOPATRZONE SĄ W GWARANCJĘ SKARBU PAŃSTWA
ORAZ ZABEZPIECZONE HIPOTECZNIE

19 ODDZIAŁÓW W POLSCE

KORESPONDENCI WE WSZYSTKICH WIĘKSZYCH MIASTACH ŚWIATA